

Naslov originala :

Linda Howard

Veil of Night

1.

Šest venčanja u pet dana. *Bokte*.

Jedino na šta je Džeklin Vajld mogla da pomisli bila je njena majka Madlin, njen partner u *Premijeru*, firmi za organizovanje svečanosti koju ste svakako morali unajmiti na širem području Atlante ukoliko ste želeli da vam se gosti oduševе. Izgleda da je Madlin popila dva do dvanaest šampanj-martinija čim je odlučila da prihvati toliko rezervacija za tako kratko vreme. Ne bi to bilo ni blizu toliko loše da je ma šta drugo u pitanju do svadbi; zabave su jednostavne u poređenju sa svadbama jer su prilično lišene emotivnog cirkusa. Svadba je, s druge strane, opterećena svim poznatim i nepoznatim osećanjima. Nije u pitanju samo nevesta - tu je i nevestina majka, pa mladoženjina majka, kuma, deveruše, roditelji dečaka i devojčice koji nose cveće i prstenje, zatim rođaci koji nisu pozvani na svadbu, pa koje boje izabrati, datum, mesto, veličina i oblik prokletih slova na jebenim pozivnicama...

- Džeklin Vajld - prozvala je službenica prekidajući Džeklinine sve stresnije i mahnitije misli.

Glas službenice bio je previše veseo. Zar nije shvatala da je neumesno da zvuči tako razdragano kad uzima novac za kaznu za saobraćajni prekršaj? Možda je preterano tražiti da zvuči turobno, ali bi barem mogla da zvuči dosadno i zlovoljno umesto da leprša od radosti što ljudima uzima novac.

Džeklin je prigušila uzrujanost, koja je više poticala od gotovo nemoguće količine posla za narednih nedelju dana nego od te kazne za prekoračenje brzine. Dodatno na taj stres delovala je činjenica da je zaboravila da uplati kaznu *zbog toga* što su imali toliko posla, a tog dana je bio krajnji rok za plaćanje, te je morala ili da izađe iz kancelarije i time samo poveća nervozu zbog zaostajanja u obavezama ili pak da pusti da izdaju nalog za njeno privođenje. E da, to bi joj stvarno umanjilo stres.

Sama je kriva što je zakasnila. Da je u gradu Houpvelu, gde je živela i gde su je uhvatili u prekršaju, postojala mogućnost onlajn plaćanja, mogla je to da obavi tako, ali nije postojala. Ustala je, ćutke pružila novac i trenutak kasnije udaljavalala se hodnikom već zaboravivši na kaznu, budući da je ona bila samo jedna stavka na spisku onoga što treba obaviti.

Pogledala je na sat. Imala još toliko vremena da stigne na sledeći sastanak - s Keri Edwards, neviđenom kućkom i jednim od razloga zašto je šest venčanja u pet dana izgledalo kao nemoguća misija. Kerina svadba čak i nije bila u tih šest;

njeno venčanje trebalo je da bude tek za mesec dana, ali Keri im je oduzimala previše vremena svojom hysterijom i neprekidnim menjanjem odluka. Jedna deveruša joj je već rekla - Keri, ne Džeklin - da odjebe, što se dogodilo prvi put u Džeklininoj karijeri. Obično, bez obzira na to šta mlada radi, učesnici venčanja bi stisli zube i izdržali. Čak i kad bi odustali, nalazili su ućtiva opravdanja. Ali ne i ta devojka -izrešetala je Keri ne biravši reči.

Kad je došlo do eksplozije, Džeklin se izgubila s vidika, zadovoljno se nasmešila i podigla pesnicu, a zatim je ponovo obuzdala izraz na licu i vratila se da pokuša da spreči tuču s grebanjem i čupanjem. Veoma bi volela da vidi Keri s masnicom ispod oka, ali ipak, posao je posao.

Da nije toliko utonula u misli, možda bi bila hitrija, ali kad su se vrata naglo otvorila ka spolja, to ju je zateklo i naletela je na visokog, tamnokosog muškarca u tamnom odelu koji je ulazio u hodnik. Kratko je uzviknula: - Auh!

Akten-tašna joj je od udarca ispala iz ruke i odletela preko poda od sivih pločica. Osetila je kako joj jedna noga u elegantnoj cipeli s potpeticom od osam centimetara počinje da klizi i u panici je instinktivno zgrabila tog čoveka za ruku kako bi ostala na nogama. Ruka joj je skliznula u unutrašnjost njegovog otkopčanog sakoa i uhvatila se za košulju, kao da joj život od toga zavisi. Pri tome, ruka joj je okrznula nešto tvrdo i u magnovenju je spazila neki kožni predmet pre nego što je iznenađeno prepoznala *futrolu za oružje*, a zatim *pištolj*; znači *pandur*. Ako se uzme u obzir da se nalazila u zgradi opštine, zaključak je bio i smislen i neizbežan.

Ruka koju je zgrabila pretvorila se u čelik jer ju je čovek istog trenutka zategao kako bi podneo njenu težinu; bio je poluokrenut i drugom rukom ju je obujmio oko struka da je prihvati. U trenutku, ne dužem od sekunde, koliko joj je bilo potrebno da povrati ravnotežu, bila je čvrsto priljubljena uz veoma toplo, čvrsto i nesumnjivo muško telo.

Pustio ju je čim je bila sigurna na nogama, ali nije odstupio. Barem ne odmah. Drhtavo je odahnula. - Opa. Uh. - Zahvaljujući sudaru i malne padu, srce joj je ubrzano lupalo tako snažno da je osećala tupe udarce u grudima. Da se prostrla po podu opštine, to bi se sasvim uklopilo u taj savršeno grozan dan, a poslednje što bi joj u tom trenutku bilo potrebno jeste da slomi članak ili tako nešto. Čak bi i uganuće bacilo *Premijer* u veliku vremensku stisku koju one jednostavno ne bi mogle da reše.

- Je li vam dobro, gospođo?

Sagnuo je glavu dok je govorio, a njegov dah s mirisom mentola od žvakaće gume okrznuo joj je slepoočnicu. Glas mu je bio topli bariton, sasvim malo napukao, što mu je davalo određenu grubost, tek toliko da mu oduzme mekoću i da mu nešto... više. Nije znala šta je to više, ali postojalo je.

- Čekaj. Je l' on to mene nazvao *gospodom*?

Izgleda li *toliko* propalo?

Džeklin je potisnula prvobitnu ljutitu reakciju. Značka koju je nosio objasnila je ono „gospodo“. Zapravo, činjenica da se nalaze na jugu bila je objašnjenje sama za sebe. Nije on komentarisao njen izgled; on je policajac, državni nameštenik najuljudnijeg ponašanja. Još jednom je odahnula i shvatila da mu i dalje grčevito drži i ruku i košulju. *Nije ni mogao* da odstupi, ne sve dok je bila priljubljena uz njega. Prisilila je prste da puste njegovu ruku i košulju i uzmakla jedan korak kako bi napravila izvesnu razdaljinu između njih.

- Dobro sam - reče i pogleda ga. - Hvala vam što ste me uhvatili. Nisam obratila pažnju kuda idem. - Delić njenog mozga, onaj rezervisan za hormone i nerazumne odluke, zviznuo je. Odjednom joj je postalo prevruće i osetila se isuviše uzbuđeno. Bože, lepo je izgledao, i to nimalo dečački, već je više ostavljao utisak snagom i moći nego pravilnim crtama lica. Postoje mladići i postoje muškarci. Ovo je *muškarac*. Muškarac koji ima sve u sebi; određenu količinu seksualne privlačnosti, zrelost i snagu, i sve to zajedno izmešano u jednu moćnu celinu.

Uputio joj je blag osmeh, lep i prirodan, lagani pokret usnama. - Nije ovde baš najbolje sređeno, barem što se tiče prometa ljudi.

- Ne pominjite mi promet i saobraćaj - reče Džeklin gotovo nečujno.

On pogleda s razumevanjem u pravcu odakle je došla i još se šire osmehnu. Dopao joj se taj osmeh i više nego što je trebalo.

U svom poslu Džeklin je sretala mnogo muškaraca; nažalost, većina je obično bila pred ženidbom. Naravno, ne uvek, ali moralo je da postoji nešto posebno da joj ovako skrene pažnju - određen pogled, neočekivana hemija... a pošteno govoreći, proteklo je prilično vremena od kada je imala prilike da se divi nekom muškarcu.

Ni sada nije imala vremena za to. Zaista je morala da požuri ili će zakasniti.

- Hvala još jednom. Izvinite što vas umalo nisam oborila. - Brzo je klimnula glavom učtivom policajcu i prijateljski se - ali ne *isuviše* prijateljski - pozdravila, a zatim se okrenula da potraži akten-tašnu koju je ispustila.

Tašna je odletela preko širokog hodnika i zaustavila se kod suprotnog zida. Pre nego što je mogla da posegne za njom, jedan čovek u zamrljanim farmerkama i otrcanoj majici presavio se s naporom preko svog ogromnog pivskog stomaka i podigao je. - Evo ti, gospojo - rekao je pružajući joj tanku akten-tašnu svojom mesnatom šapom i osmehujući se nekako smešno slatko za tako grubo lice.

- Hvala - reče Džeklin prihvatajući dršku i osmehujući se tom krupnom čoveku toplije nego policajcu, pošto je on uopšte nije privlačio, tako da ljubaznost prema njemu nije izgledala toliko opasna kao ljubaznost prema policajcu. Dok se udaljavala hodnikom, razmišljala je kako je to u stvari bezvezan razlog, ako se logički posmatra, ali koliko je čvrsto utemeljen u ženskoj biti. Nije imala vremena za tog policajca, nije imala vremena da oseti njegovu privlačnost, tako da nije nameravala da učini ma šta što bi ga možda privuklo.

Dok je odlazila, bila je gotovo sigurna da je posmatra, ali se nije usuđivala da se okrene i pogleda. Nije bilo ni potrebe da se okreće; praktično je osećala njegov pogled na svojim leđima.

Žurno se uputila ka parkiralištu otključavajući svoj srebrnosivi jaguar daljinskim upravljačem pre nego što je došla do njega. Gotovo jednim pokretom, otvorila je vrata, ubacila akten-tašnu na suvozačko sedište i sela za volan. Prvo je zaključala vrata - mera predostrožnosti koju je ponovila toliko puta da joj je već postala prirodna radnja. Dok je jednom rukom okretala ključ, drugom je nameštala pojas.

Nije joj potrebna još jedna kazna, te je stoga motrila na brzinomer. A pogotovu neće brzo voziti da bi stigla na sastanak s Keri Edwards; dovoljno je što je vodila računa da kola idu tamo kuda treba, ali i u tom trenutku pomišljala je da telefonira majci i kaže: - Povraćam, osula sam se, verovatno sam dobila boginje; možeš li da se sastaneš s Keri umesto mene? - Pa šta ako je Madlin zauzeta oko poslednjih detalja za sutrašnju svadbu i ako treba da obavi probu? Pre svega, Madlin je ta koja je prihvatila Kerinu rezervaciju, te je stoga pravedno da i ona ima udela u zadovoljstvu poslovanja s njom.

Džeklin uzdahnu. Ne, ipak to ne može prirediti svojoj majci. Pa, valjda ne može. Svakako se nije žurila da se sastane s Keri, koja je najgori slučaj u tom poslu gde često iz žena izbija ono *najgore*. Ponekad je klijent divan od početka do kraja, ali Džeklin često pomisli kako ima dobrih strana venčanja u opštini ili u kapeli u Vegasu, koja radi čitavu noć, mada nije blesava da to glasno izusti. Ipak ona živi od tih svadbi.

Današnji sastanak s Keri bio je u kancelariji *Premijera* koja se nalazila u Bakhedu, a za naredni dan zakazano je nekoliko konsultacija - s dobavljačem hrane i pića, poslastičarkom i cvećarem - ali to će biti u svečanoj sali u Houpvelu. Kerine prvobitne porudžbine izdate su mesecima ranije, ali bilo je nekoliko odluka koje je trebalo doneti u poslednjem minutu, a mlada-čudovište je otezala. Nevesta je ta koja treba da ode da se sastane s dobavljačima, ali Keri je uporno nastojala da bude u centru pažnje primoravajući ih da oni dolaze k njoj. Zamislila je da je *važna*, što je značilo da ljudi treba da dolaze k njoj, a ne obrnuto.

Budući da je to bila velika i skupa svadba - mladoženja je senatorov sin - svi su pristali na to. Naravno, mlada je zahtevala da i Džeklin bude prisutna. Keri je uopšte mnogo zahtevala. Sve je ukazivalo na to da će naredni dan biti jeziv samo na osnovu toga što će morati da se nosi s Keri, plus da obavi prvo od onih šest venčanja u pet dana. Iako se Madlin bavila tim venčanjem, uvek se u poslednjem trenutku pojavi nešto hitno što zahteva dodatnu pomoć, ako ništa drugo ono barem da se telefonira u potrazi za drugom limuzinom zbog pogrešne boje ili kvara, ili zato što se devojčica koja nosi cveće ispovala po mladoženji, pa treba pronaći nov smoking. Na dan venčanja morale su da budu spremne bukvalno na sve.

Džeklin je stigla u kancelariju samo pet minuta pre ugovorenog sastanka. Naravno, Keri ju je već čekala u njenoj kancelariji. Didra, Džeklinina pomoćnica, sedela je za stolom u predvorju na kome su se nalazile gomile kataloga, uzoraka tkanina i fotografija. Pogledala je Džeklin s preteranim sažaljenjem dok je glavom pokazivala na vrata kancelarije.

Džeklin je ispravila ramena i pritisnula kvaku. Nije ni kročila u kancelariju, a Keri se već okrenula s izrazom nezadovoljstva na svom lepom licu. Zaista je bila prelepa - lepo izvajano i savršeno srazmerno telo, zlatasta kosa, glatka koža i jasnozelene oči. Međutim, njena narav se kretala od neprijatne do zlobne. - Kakva je ovo kafa? Ti svakako možeš da priuštiš bolju. Ova je isuviše gorka. A moram da ti kažem da tvoja sekretarica...

- Didra nije moja sekretarica, već pomoćnica - Džeklin je prekide zatvarajući vrata za sobom. Nije ni obratila pažnju na komentar o kafi koja se njoj lično veoma dopadala. Niko nije Keri na silu sipao kafu u usta, te ne mora da je pije ako joj se ne sviđa. A na kraju, mogla je da bira između mnogobrojnih čajeva, pa čak i bezalkoholnih pića.

- Dakle, tako je nevaspitana. - Keri nije volela da je neko prekida. Takođe nije volela da sve ne bude po njenom. Još je bila mrzovoljna što Džeklin nije

mogla da angažuje Majkla Babla¹ da peva na svadbi. *Budimo realni*. Džeklin nije ni pokušala da se ne bi sramotila.

- Kako to, draga? - Ton joj je bio umirujući, s akcentom na „draga“, mada joj se jezik gotovo osušio od muke kad je sebe primorala da to izgovori. Ponekad je umirujuća reč „draga“ ili „dušo“ mogla da smiri i najnezgodnije klijentkinje, mada bi nekima od njih bila potrebna injekcija za omamljivanje životinja. Keri bi verovatno bila potrebna doza za nosoroga.

- Pokušala je da me natera da čekam ispred vrata umesto ovde unutra.

- To je zato što ja ne volim da ljudi budu u mojoj kancelariji ukoliko i ja nisam unutra - reče Džeklin mirno. - Sigurna sam da shvataš.

- Ne budi šašava. Šta te briga?

- Zato što ja ovde imam i poverljivih podataka. Pretpostavljam da ću jednostavno početi da zaključavam vrata. Trebalo je da uradim to. - Poverljivi podaci se nisu odnosili na bezbednost ili brojeve kreditnih kartica, već više na detalje svadbi - da, neki klijenti bi platili da saznaju šta taj i taj planira ili koliko je neko platio račun. Svadbe su krajnje konkurentski posao.

Keri joj je uputila strog, hladan pogled, ali je očigledno shvatila da nije naišla na razumevanje u vezi s tim, te je prešla na sledeću pritužbu. - Predomislila sam se u vezi s haljinama za deveruše - rekla je Keri. - Nijansa one tkanine je isuviše bezizrazna, sve one u sivom, kao u Vest Pointu ili tako nešto. Mislim da bi lepše izgledalo kad bi ona koja je do mene bila u crnom, a sledeća haljina da bude za nijansu svetlija, sledeća još svetlija i tako dalje. To bi bilo baš dramatično, zar ne misliš? A umesto ružičastog pojasa, volela bih da bude modrozeleni. Ružičasti je previše u stilu Paris Hilton. Hoću nešto prefinjenije, modrozeleno. Ali da ne ide mnogo na zeleno, hoću nešto što više ide na plavo. Moći ćeš da rešiš taj problem, zar ne?

Džeklin se suzdržala da ne progovori. Sirote deveruše su već kupile one idiotske haljine, a Keri, naravno, nije izabrala jeftinu tkaninu. Boja nije bila tako strašna, ali kroj svakako jeste. Pokušala je da je odvuče od kamera i mašni, ali ukoliko Keri naiđe na nešto što iole liči na dobar savet, odmah se okrene u suprotnom smeru. Kad nesrećne deveruše budu saznale za ovu promenu - kad budu saznale da moraju da kupe nove haljine, a cena će biti daleko viša zbog porudžbine u poslednjem trenutku - verovatno će zbrisati. Ona koja ostavi Keri na cedilu i odustane od učešća u svadbi svakako će pametno postupiti.

¹ Poznati kanadski pevač. (Prim.prev)

- Keri - reče Džeklin u sračunato umirujućem tonu - zaista je prekasno za takvu izmenu. Mislim da ćeš biti zadovoljna izgledom haljina kad ih budeš videla sa cvećem koje si odabrala.

- Razmišljam i cveće da promenim - nastavi Keri, a sjaj u njenom oku govorio je da ona u stvari uživa da bude nepodnošljiva. - Baš ne odgovara. Sinoć sam proučavala slike uzoraka i to cveće izgleda kao da je neko isporučio ružičasti sirup za kašalj. Videla sam predivan aranžman u jednom časopisu. Ako promenim cveće, onda moram i potpuno da izmenim izgled deveruša.

- To će biti veoma skupo za tvoje prijateljice.

Keri skupi usta i začkilji. - Neće one imati ništa protiv. To je moj dan i učiniće sve što poželim. - U tonu joj se osetilo ono neizgovoreno „kao i inače“.

- Ukoliko insistiraš, možeš telefonirati krojačici i...

- Volela bih da ti to obaviš - reče Keri nehajno. - Ja nemam vremena. - Otvorila je svoju skupu, preglomaznu torbu, izvukla uzorak tkanine i bacila ga na sto. Džeklin je na prvi pogled videla da je to lepa, teška svila - još jedan skup izbor, nešto što će svaku deverušu koštati nekoliko stotina dolara, možda čak i više od hiljadu. - Osim toga, jutros kad sam je pozvala da porazgovaramo o tome, bila je puna mržnje i nerazumna.

Pregovaranje s krojačicom tehnički nije ulazilo u opis Džeklininog posla; ona se bavila detaljima samog svečanog događaja. Međutim, dobro je poznavala Grečen; kretale su se u istim krugovima i često su zajedno radile na istim svadbama. Grečen nikad nije bila ni puna mržnje ni nerazumna, ali treba upamtiti da je Keri Edwards umela iz svakoga da izvuče ono najgore.

- Videću šta mogu da učinim, ali ništa ne obećavam. Vreme nam ističe, tako da može da se desi da nam ništa drugo ne preostaje nego da kupimo konfekcijske haljine za deveruše...

- Ne. Nikako.

- Onda ćeš možda morati da ostaneš pri prvobitnom izboru. A što se tiče cveća, aranžer cveća je već utrošio prilično vremena kako bi obezbedio da svaki detalj venčanja i svadbe bude dobro usklađen i originalan, onako kako si zahtevala - podsetila ju je Keri. - Ukoliko se predomisliš u vezi s buketima za deveruše, to će imati uticaja na mladin bidermajer i mladoženjin cvet za rever, kao i na cvetni aranžman za svadbu. - Bišop Delejni je bio genijalac. Ali isto tako nije trpeo baljezgarije i ukoliko bi on odustao, teško bi bilo pronaći nekog sa iskustvom u tako kratkom roku. - Ako insistiraš na promeni, budi spremna da platiš mnogo više od prvobitne cene.

- Zašto? - Upita Keri. - Ako ne iskoristim ono prvo cveće, zašto bih ga platila?

- Zato što je aranžer utrošio značajno vreme u pravljenju aranžmana i ne bi trebalo da pretrpi gubitak samo zato što si se ti predomislila. On je već dao prvobitnu porudžbinu, u to sam sigurna, ali nisam sigurna hoće li moći da je otkáže. - Narednog dana Bišop je trebalo da prikaže fotografije i crteže svojih velikih planova, a ne da se vraćaju na početak. Džeklin nije želela da se nađe između Bišopa i Keri ako se sukobe.

Ponekad se osećala kao da podučava lepom ponašanju nekog tvrdoglavca ili samovoljno dete, ali onaj sjaj koji se još video u Kerinim očima bio je isuviše proračunat. Ona je bila toliko zahtevna zato što je prečesto u tome uspevala. Verovatno su mnogi na kraju odustajali i radije bili na gubitku nego da se i dalje nose s Keri, što je značilo da je naučila da bude još žešća kad god bi je neko prozvao zbog njenog ponašanja. Svojim ružnim ponašanjem obično je dobijala ono što želi.

Namreškala je nos i frknula pre nego što je razdražljivo odbacila Džeklinino mišljenje. - Razgovaraćemo s cvećarem o tome sutra. Sigurna sam da će *on* biti razuman. U ovom trenutku glavna briga mi je da rešim problem s haljinama deveruša.

Džeklin duboko uzdahnu. Neće dozvoliti toj razmaženoj, drskoj budali da je izvede iz takta. - Zašto se ne sastanemo s krojačicom sutra i porazgovaramo o mogućnostima? - Možda bi ona i Grečen zajednički mogle da ubede Keri kako je prekasno za tu izmenu, kako jednostavno nema vremena da se naruči tkanina i naprave haljine, mada razložnost i mlada-čudovište nisu na istoj talasnoj dužini. Džeklin nije bila sigurna da su se ikada spojile. Kako bi spasla Grečen od još jednog telefonskog poziva, rekla je: - Telefoniraću joj po podne i dogovoriti se.

Keri prevrnu očima. - Pa da. To i jeste tvoj *posao*.

Džeklin je radila s teškim nevestama u prošlosti, ali Keri je svakako bila broj jedan po nezgodnoj naravi. Međutim, jedna od prednosti kad si sam sebi šef jeste u tome što možeš da odlučiš kad je dosta. Polako je ustala, stavila šake na sto i rekla: - A od tog posla mogu i da odustanem. Neću trpeti nikakvo izivljavanje, kao što neće ni moja pomoćnica. Je li to jasno?

Keri ju je uvređeno pogledala. - *Iživljavanje?* Nisam se ni nad kim izivljavala. Jednostavno želim da moja svadba bude veličanstvena i ne vidim zašto...

- Umesto da bude veličanstvena, sasvim će propasti ukoliko ne prestaneš da se predomišljaš - reče joj Džeklin otvoreno. - Ovo govorim jer je moj *posao* da obezbedim da sve glatko teče, što znači da ti ukažem kad se nađeš na ivici ponora. Ne kažem da cvećar sigurno neće moći da promeni cveće ovako kasno, samo kažem da ako to učiniš, može te koštati malo više i da upravo ti treba da saznaš od Grečen da li je fizički moguće obezbediti nove haljine za deveruše pre nego što išta uradiš sa cvećem. Takođe treba da proveriš sa svojim deverušama jer, bez obzira na boju koja ti se više dopada, jedna ili više njih će radije odustati nego kupiti još jednu haljinu koju više nikada neće obući. *Ali* ako želiš da preuzmeš trošak za nove haljine, sigurna sam da nijedna od njih neće imati ništa protiv...

- Ne budi smešna - odbrusi Keri. - Mlada ne plaća haljine deverušama.

- Pod određenim okolnostima sasvim sigurno plaća. A jedna od tih okolnosti je svakako i kad se predomisli u poslednjem trenutku. - Ako bude oštra, optimistički je razmišljala Džeklin, možda će ta mlada žena ili prestati da bude takav davež ili će otkazati *Premijeru*. Džeklin bi mogla da odahne, a Keri bi se bacila na nekog drugog sirotog organizatora svečanosti kome bi mogućnost velike zarade zamaglila vid pred stvarnom situacijom.

- Poznajem svoje prijateljice - rekla je Keri. - Nijedna od njih ne bi bila tako sitničava. - Zabacila je dugu plavu kosu a zatim zavukla ruku u svoju torbu i izvukla primerak svadbenog jelovnika za koji se već bila odlučila. Kad bi samo još mogla da se odluči u vezi s roštiljem. Juneći ili jagnjeći? Koliko to može da bude teška odluka? - A druga stvar...

Džeklin je zadržala miran izraz lica, ali dok je Keri nastavljala o tome šta je prihvatljivo a šta nije, ona se mentalno isključila i donela čvrstu odluku - pre nego što se dan završi, biće spremna za jedno dobro, jako piće.

2.

Detektiv Erik Vajlder sedeo je za šankom u lokalnu *Sejdis*, koji mu je bio najomiljeniji zato što se nalazio najbliže zgradi opštine i policije, te stoga i najzgodniji. I većinu ostalih policajaca u toj dugačkoj, mračnoj i uzanoj prostoriji to je najviše privlačilo.

S vremenom su se bar i njegova klijentela prilagodili jedno drugome i *Sejdis* je činio ustupke policajcima, a policajci su činili ustupke Sejdi, kako se zvao mršavi, priprosti barmen. Očigledno, Sejdi mu nije bilo pravo ime - zvao se Vil Aster - i ma šta da je želeo da postigne nadevajući žensko ime svom baru, ono se odavno utopilo u uniforme, oružje i testosteron. Naravno, dolazile su i neke policajke, a ponekad bi neko od momaka doveo ženu ili devojkicu, a i civili bi zalutali, ali *Sejdis* je pre svega bio policijski bar.

Čak i da je Vil nekad nameravao da mu bar bude malo finiji, odavno je digao ruke od toga. Od pića se uglavnom služilo pivo i burbon, a ponuda hrane nije bila baš najraznovrsnija, već je naglasak bio na količini. U *Sejdisu* se mogla dobiti porcija pržene piletine s pomfritom, ali ne i salata; bilo je kikirikija, ali ne i kokica. Povremeno, ako bi Vil bio raspoložen, priređivao je „veče pilećih krilaca" i nije se služilo ništa osim toga. Eriku je odgovarao ograničeni jelovnik pošto nije dolazio u *Sejdis* da jede.

Dopadalo mu se to mesto, sviđalo mu se što tu može da se opusti. Atmosfera je bila gotovo pećinska, s prigušenim svetlima, zidovima od crvene opeke, neravno popločanim podom i redom crnih stočića uza zid. Prolaz od oko dva metra razdvajao je dugački šank od stolova ostavljajući mesta dvema konobaricama da se kreću. U jednom uglu stajao je džuboks, što je Sejdi smatrao dovoljnim za zabavu. Nije postojao plesni podijum, ali ako je bilo dovoljno ljudi raspoloženih da zaplešu, gurnuli bi stolove u kraj i napravili prostor za igru. Bar je obično bio bučan od glasnog smeha i crnog humora, što je bio način na koji su se policajci opuštali posle napornog dana. Kad god bi Erik kročio unutra, osetio bi kako mu popušta napetost u vratu i ramenima. Čim bi ušao u bar, Vil mu je točio badvajzer i spremno mu pružao čašu punu pene. Takva usluga se retko gde nalazi.

Posle čitavog dana svedočenja u sudu bilo mu je potrebno pivo pre nego što krene kući. Malo šta ga je toliko uznemiravalo kao advokati i celokupni pravosudni sistem, čak i kad bi krajnji ishod bio dobar. Loš ishod je bio kad bi

neki ljigavi advokatski kobac uspeo da odbrani slučaj s drogom samo zbog neke sitnice, tačke i zapete, što je Erika dovodilo do besa. Gotovo da se nadao da će onda taj narkoman opljačkati advokatovu kuću u potrazi za plenom koji se može brzo unovčiti kako bi udovoljio svojoj navici. Toga dana, iako su predmeti bili manje značajni i pravda je pobedila, ipak je proveo previše sati motajući se okolo da bi dao petominutni iskaz kao svedok umesto da je radio na terenu i rešavao slučajeve. Bio je to deo njegovog posla koji mu se najmanje dopadao.

Sedeo je tu petnaestak minuta, dovoljno da oseti kako mu dokolica prožima telo, kad se ulazna vrata otvoriše i pustiše unutra uličnu vrevu i topao, vlažni vazduh. Svi policajci u baru automatski pogledaše da vide ko je stigao. Bila je to nagoniska radnja, podsvesna procena moguće pretnje - je li pridošlica prijatelj ili neprijatelj, pandur ili civil? I Erik je to isto uradio i odmah prepoznao pridošlicu. Telom mu je prošao topli trzaj. Bez svake sumnje, bila je to žena na koju je naleteo tog jutra u opštini, baš ispred jedne opštinske sudnice za prekršaje. Još je na sebi imala onaj isti elegantni crni kostim, što znači da joj je dan bio isto tako dug kao i njegov.

Dopadalo mu se ono što vidi, kao što mu se svidelo i u hodniku opštine. Sve je na njoj odisalo stilom, od kostima pa do načina kako je zategla gustu crnu kosu u glatku, tešku punđu na potiljku. Imala je dobre noge, noge s velikim N, bokte, kad bi te obuhvatila njima - duge, lepo oblikovane, zategnute i preplanule. Gotovo je mogao da oseti kako se zainteresovanost prisutnih u baru podiže nekoliko stepeni pošto su je momci odmerili. Policajke koje su navraćale bile su uvek sportski obučene, prigušujući svoju ženstvenost, ne samo da bi se bolje uklapale s momcima već i da bih ih ozbiljnije shvatio prestupnički deo građanstva s kojim su uglavnom imale veze. Ova žena nije ništa prikrivala. Niti je na njoj bilo ičega neukusno napadnog ili upadljivog, zbog čega je bila još privlačnija, budući da elegancija i *Sejdis* nisu baš išli podruku.

Malo je zastala na vratima posmatrajući redove stolova, kao da je tražila nekoga, a onda se uputila pozadi, gde su se nedaleko od toaleta nalazila dva slobodna stola. Njene potpetice od osam centimetara govornice su da ne može da trči, ali bogami, umela je da hoda na njima tako da on nije mogao da skrene pogled s njihanja njenih kukova. Tog jutra, u opštini, dok se udaljavalala, isto mu je bilo teško da skrene pogled s njene zadnjice, ali ipak, takav prizor je bio vredan uživanja.

Izabrala je slobodan sto i sela tako da je on imao pogled na njen profil, dok je leđima bila okrenuta šanku, što mu je govorilo da joj ili nedostaje nagon za preživljavanjem, pošto ne gleda u vrata, ili ne želi da ikoga gleda u oči. Kad je

sela, vidno je odahnula, praveći kružne pokrete ramenima i kriveći glavu s jedne strane na drugu kako bi opustila zgrčene mišiće, kao da je razlog što je bila tu sto posto isti kao i kod većine gostiju.

S kraja šanka, gde je sedeo, Erik ju je s lakoćom držao u vidnom polju, bez okretanja glave. Nije obraćala pažnju ni na koga, a izabrala je takvo mesto da to nije ni mogla a da ne okrene glavu. Verovatno je čekala nekoga. Sa iznenađenjem je shvatio da ga zanima s kim li ona treba da se sastane u pandurskom baru. Da ne izlazi s nekim pandurom? Ili su se ona i njen dečko jednostavno dogovorili da se nađu tu jer im je tako zgodno, a onda da odu nekuda na večeru ili bilo kuda.

Pogledao je na sat, pošto se sastanci obično zakazuju na pun sat ili na pola sata. Bilo je osam i jedanaest minuta. Ako čeka nekoga, onda je verovatno poranila dvadesetak minuta. Osetio je kako mu se pozornost povećava, kao i uvek kad bi primetio nešto što je malo odskakalo od uobičajenog. Većina žena bi radije sedela u kolima dok neko koga čeka ne stigne nego da bude sama u baru. Možda je to osećaj samosvesti, pitanje bezbednosti ili jednostavno želja da se ne privlači nepotrebna pažnja. To što je ta žena sama ušla u bar dvadeset minuta pre logičnog vremena sastanka nije se uklapalo u njegova merila uobičajenog ponašanja.

Odmah je počeo fizički da je procenjuje - metar i sedamdeset visoka, između pedeset sedam i šezdeset tri kilograma, crna kosa, plave oči. Kosa joj je bila prirodno crna i, mada sada nije mogao da joj vidi boju očiju, setio se da su plave, a koža svetla - prave irske karakteristike. Bila je visoka i vitka, vrhunski obučena i, opet se vraćao na onu reč, sa stilom.

Nema burmu na ruci. Nosila je tanak zlatan ručni sat, a na ušima zlatne alkice. Nema prstenja. Da je prišao bliže, video bi, a možda i ne bi, svetao trag ili urezan trag na domalom prstu, ali s mesta na kom je sedeo nije mogao da razazna nikakav znak.

Jedna konobarica prišla je njenom stolu i stavila salvetu čekajući porudžbinu sa spremnom olovkom. Erik nije mogao da čuje šta je poručila, ali nekoliko sekundi kasnije konobarica gurnu Vilu porudžbinu preko šanka i reče: - Margarita s ledom.

Nisu služili mnogo ženskih pića u *Sejdisu*, ali Erik je pretpostavljao da je margarita s ledom negde u sredini - nije preterano žensko piće da ga muškarac ne bi popio, ali nije ni u istoj kategoriji kao burbon s koka-kolom. Kad je bila

poslužena, posmatrao ju je kako otpija, uživa u ukusu i još više se opušta na stolici.

Nije joj se žurilo s margaritom, polako je pijuckala, verovatno namerno odugovlačeći dok je čekala, a on je posmatrao kako se kazaljke na satu primiču ka pola devet. Međutim, pola devet je došlo i prošlo a niko se nije pojavio. Niti je ona pogledala na sat, te prema tome nije bila nervozna što je vreme prolazilo. Nije se okretala kad su se vrata otvarala. Hmm. Očigledno je pogrešio kad je pomislio da čeka nekoga. Možda je došla samo da se opusti uz piće, kao verovatno i svi ostali u baru.

Pomislio je da priđe njenom stolu, da joj se obrati, ali iako ga je veoma zanimala, bio je znatno oprezniji sa ženama sada nego ranije. U godinama koje je imao, trideset pet, više nije bio vođen đokom, a preturio je i razvod preko glave, što bi trebalo da utiče na muškarca da shvati kako je pametnije ne jurišati.

Činjenica je da ona izgleda skupoceno, a on nije bio raspoložen za skupe komplikacije. Žene su uvek komplikovane, bog ih blagoslovio onako naopake. Uživao je sa ženama iz mnogo razloga, ali je uživao i u jednostavnosti svog momačkog života. Muškarac čak i ne mora da se oženi da bi izgubio momački život - dovoljno je da bude u donekle stalnoj vezi s devojkom i shvatiće kako organizuje svoje slobodno vreme da bi udovoljio njoj. A ne daj bože da živiš sa stalnom devojkom - onda je bolje da se oženiš. Sve mu je jasno, jer je probao sve tri varijante - oženjen, neoženjen ali je živio s devojkom, stalna veza, polustalna veza... - sve se svodilo na isto, na sjedinjene živote. Zasad je želeo da mu život bude nesjedinjen. Verovatno će se jednog dana ponovo oženiti, ali nije mu se žurilo, a kad napravi taj korak, mora biti prokleta siguran da su njih dvoje daleko više spojivi nego što je bio s prvom ženom. Trebalo bi da postoji zakon koji zabranjuje stupanje u brak pre navršene barem dvadeset pete godine.

Ima još jedna mogućnost kad je u pitanju ta Gospođa od Stila, ona koja je uticala da bude dvostruko oprezan. Možda je od onih koje idu samo s policajcima. Neke žene odlepe na pomisao da vode ljubav s pandurom. To ima veze s uniformom i oružjem, sa onim u futroli ili sa onim u šlicu, ili možda sa oba. Neki policajci, posebno novajlije, dopuštaju da im ta velika seksualna pažnja udari u glavu, što im može rasturiti i karijeru i brak. Erik se uvek čuvao toga, čak i kad je bio u uniformi. Sada kad je postao detektiv, očekivao je dalja unapređenja, te nije hteo da dozvoli da mu neka ženska, čak i izuzetna ženska, pomuti pravilno rasuđivanje i zdrav razum.

Međutim, iskušenje je povuklo nekog drugog. Jedna stolica je odgurnuta; posmatrao je Blejka Gilespija, pozornika u uniformi, kako prilazi stolu Gospođe

od Stila. Erik se trudio da se ne namršti. Nije ga briga što Gilespi okušava sreću i što je ona možda pandurska riba; bolje Gilespi nego neko drugi od tih momaka. Gilespi je barem bio neoženjen. To nije značilo da Erik mora da gleda kako drugi muškarac prilazi ženi koju je on prvi primetio, čak i ako on sam nije nameravao da joj priđe. Dobro, muškarci su skotovi koji čuvaju svoju teritoriju. Reci to štampi, zovi televizijske stanice i vidi da li će ikoga biti briga za to.

Posmatrao je Gilespija kako prilazi uz prijatan osmeh i poziv da mu se pridruži. Gospođa od Stila podiže pogled, ne menjajući izraz lica, a onda mirno zavrte glavom i reče: - Ne, hvala. - Zatim je mirno skrenula pogled kao da je time priča završena. Erik nije čuo šta je rekla, ali je lako mogao da pročita na njenim usnama jer je govorila veoma artikulisano.

Dobro, dakle, nije pandurska riba. Gilespi je bio mlad momak koji je stalno vežbao da bi pokazivao mišiće ispod uniforme, a nije bio ni ružan. Da je tražila da ode u krevet s pandurom, Gilespi bi već sedeo pored nje umesto što je slegnuo ramenima i vratio se svom stolu. Barem se nije nadrždao zbog toga što ga je odbila, čime je mladi pozornik skočio u Erikovim očima.

Ona nije čekala nikoga, niti je tražila da je neko pokupi. Dođavola, možda žena samo želi da popije piće. On to može da razume. Ne ono o ženi, već o želji za pićem, to može da razume.

Erik se vratio svom pivu proučavajući tečnost boje ćilibara nekoliko dugih trenutaka. Verovatno bi trebalo da ga popije i pođe kući. Poslednje što treba da radi jeste da i dalje gubi vreme pokušavajući da rastumači šta misli jedna žena, pa makar i žena s prvoklasnim nogama i zanosnom zadnjicom. Međutim, kad ga je iskušenje uhvatilo za đoku i povuklo, promrmljao je sebi u bradu: - Ma ko ga jebe. - Spustio se s barske stolice, uzeo svoje pivo i uputio se prema elegantnoj, skupocenoj komplikaciji.

Džeklin je krajičkom oka videla kako joj se približava drugi muškarac. Nadala se da on u stvari nije krenuo k njoj, da možda ide u toalet, koji se nalazio upravo iza njenog stola, ali je nedvosmisleno izgledalo da se uputio baš prema njoj. Držao je piće u ruci, tako da je bila gotovo sigurna da nije pošao u toalet. Zašto žena ne može da svrati na piće posle posla a da muškarci - određeni muškarci, u svakom slučaju - ne pretpostave kako je voljna da joj se nabacuju? Onaj prvi je barem bio pristojan, povukavši se bez rasprave kad ga je odbila, tako da se nadala da će i ovaj postupiti isto. Namerno nije gledala u njegovom pravcu u nadi da će on shvatiti poruku i proći.

- Mali svet.

Te dve reči su je trgnule, jer to nije bilo ono što je očekivala. Podigla je pogled, i dalje s ravnodušnim izrazom na licu, ali kad je prepoznala čoveka koji je stajao pred njom, bila je nekako zatečena. Obično nije bez veze pričala, ali sada je bila blizu toga dok je mozgala šta da kaže, a ono što je najzad prevalila preko usana bilo je daleko od hladnog odbijanja kako je bila smislila. - Nemojte me ponovo osloviti s „gospođo“ - rekla je skupivši oči u znak pretnje.

Policajac se nasmejavao istim onim blagim ali smešnim izvijanjem usana, koje je ranije već zapazila, i u Džeklin se nešto otkačilo. Bilo je nečeg *istinskog* u njemu, neke otvorenosti koja nije jasno pokazivala *nabacivanje* niti bilo šta od te igre i, dođavola, bio je kako treba. Nije umela bolje da ga opiše. Nije bio lep, ali svi njeni hormoni i sitni receptori su se uznemirili i bili spremni. Govorili su joj: *muškarac!* U pravom smislu. Ona nije bila od onih žena koje odmah padaju na muškarce i sam bog zna da nikad nije bila uspijuša niti koketa -barem ne mnogo - ali to nije značilo da ne mogu da joj se dopadnu telo i lice muškarca, ukoliko ima dovoljno dopadljivo telo i lice.

Taj pandur je imao i jedno i drugo.

Osetila je kako mu uzvraća blagim, skrušenim osmehom, objašnjavajući: - Samo... kad mi je loš dan i kad me neko mojih godina nazove gospođom, osetim se staro. Vi ste lepo vaspitani i ne bi trebalo da vam uzmem to za zlo.

- Nadam se da vam se dan popravio posle odlaska iz opštine - rekao je on.

- Ne baš. - Morala je da zabaci glavu kako bi ga videla. Prigušeno svetio u baru i senka koju je on bacao sprečavali su je da mu vidi crte lica onoliko jasno koliko je želela, ali ju je zato pamćenje dobro služilo. Sećala se da je visok, jer je ona na potpeticama imala metar sedamdeset sedam, a on je bio barem osam do deset centimetara viši od nje. Dopadala su joj se njegova široka ramena i muška, mišićava prsa. Isuviše jasno joj je ostalo u pamćenju kako je osetila čvrstinu i toplotu njegovog tela u trenutku kad su se sudarili i u sebi se postidela zbog naslućivanja intimnosti.

Njeni hormoni nisu mogli da znaju da je njihov sudar bio slučajan; jedino su znali da im je prijao njen dodir s telom tog muškarca. Možda je i ranije osetila tako jaku fizičku privlačnost, ali u tom trenutku se nije mogla setiti kada je to bilo. Činjenica je da je to što je osetila bilo tako snažno da ju je i privlačilo i odbijalo. Deo nje je bio uzbuđen, želeo je da reaguje, hteo je da vidi kuda će je to odvesti, dok ju je drugi deo gurao da beži glavom bez obzira. Kad je

razmišljala o tome šta želi od veze, na pamet su joj dolazili lagodnost i sklad, osećaj smirenosti, međusobnog uklapanja - uz fizičku privlačnost, naravno. Ako je fizička privlačnost toliko jaka da joj pomuti um, to onda ne bi bilo dobro.

- Baš šteta.

Njegov komentar se tako lepo uklapao u njeno razmišljanje da joj je bio potreban trenutak da se vrati razgovoru. - Ali barem nisam naletela ni na koga drugog danas.

- To je već plus. Još jedan takav slučaj i morao bih da vas prijavim zbog saobraćajnog prekršaja. - Taj njegov suvi humor ju je ponovo nasmejao, mada se u sebi raspravljala sama sa sobom. Nije ga ni poznavala. Osim činjenice da ju je fizički privukao - ne bi mu to rekla ni luda - oni nemaju o čemu da razgovaraju. Inače bi začas počeli da pričaju o vremenu ili bi je on upitao šta je u horoskopu. Nije baš bila za tu igru, ali bilo je nešto u njemu... te nije bila voljna da ga pusti da tek tako ode. Barem ne još.

- Izvolite, sedite - rekla je pokazujući na praznu stolicu za stolom.

Seo je, stavio čašu na sto, lupnuvši njome kao da je polagao pravo na to mesto, i pogledao je u oči. Lice mu je sad bilo van senke, za razliku od malopre dok je stajao. Lepa vilica, pravilan nos, tamne obrve i prodoran odlučan pogled. Tamna kosa, a učinilo joj se i da ima kestenjaste oči, mada u polumračnom baru nije mogla dobro da vidi. Međutim, najvažnije od svega jeste da čovek ima samopouzdanja. Navikao je da dobija šta želi, što može da bude odbojno, ali nekako je te osobine ispoljavao bez nabusitosti. Najednom je pomislila da je njegovo lepo ponašanje samo paravan koji krije opasnost na koju ukazuje ta jaka prodornost u njegovom pogledu.

- Čekate nekoga? - upita on proveravajući, mada je već bio seo.

-Ne.

- Dobro. - Udobnije se nameštajući na stolici, on pruži ruku. - Ja sam Erik Vajlder.

To ju je zabavljalo; nasmejala se pre nego što mu je dala ruku. Njegovi veliki, topli prsti obavili su se oko njenih i nije imala želju da se skroz prepusti tom osećaju, mada je bio takav da se lako mogla izgubiti u njemu. - Vajlder?

- Samo se prezivam tako², nema veze s mojim karakterom ili načinom života.

² Engl.: *wilder* – (arh.) lutati, zastraniti. (Prim.prev)

- Drago mi je, Eriče Vajlderu - reče ona. - Ja sam Džeklin Vajld.³ Samo se tako prezivam, nema veze s mojim karakterom ili načinom života. - Sasvim malo je iskrenuo ruku, nežnim pokretom je promenio stisak od rukovanja ka nečem značajnijem... prisnijem. Srce joj se uzlupalo, ali suzbila je potrebu da obliže usne.

Nasmejao se, koža oko očiju mu se namreškala, a glavu je malo zabacio otkrivajući jak, preplanuo vrat. - Stvarno?

- Stvarno.

- Zar nije svet mali? - Pustio joj je ruku i, iako joj nije bilo drago da ispusti tu toplinu i snagu, ipak nije mogla da mu zgrabi ruku i drži je. Zatim joj je namerno uzeo levu ruku i podigao je proveravajući ima li burmu. Izvila je obrve, a onda mu je sasvim hladno uzvratila istom merom u nameri da proveri njegovu levu ruku. Mada nenošenje burme nije siguran znak da neko nije oženjen, ipak se osetila nekako sigurnije.

Zavalio se na stolici i podigao pivo u nameri da malo gucne. - Dakle, Džeklin Vajld, zašto si provela loše popodne?

Uzdahnula je i posegnula za svojom margaritom oponašajući ga. On je verovatno pijuckao iz zadovoljstva, dok je ona, pri najmanjoj pomisli na Keri Edwards, imala potrebu za tečnom podrškom. - Bavim se organizovanjem venčanja i imala sam dug i užasan sastanak s verovatno najgorom klijentkinjom koju sam ikada srela u karijeri. U stanju je da i najblagorodnije ljude pretvori u pobesnele ludake.

- Ti ne ličiš na pobesnelu ludu.

- Ne, ali bila sam blizu. Zaista sam osetila ogromnu potrebu da svratim na piće na putu kući, zahvaljujući toj nevesti-čudovištu. Obično to ne radim. - Nije želela da on pomisli kako je pijanica... kao da je bitno šta on misli. Popiće piće s njim, zatim krenuti kući i to je to.

Džeklin nije bila nervozna u muškom društvu. Znala je ko je i šta je, a to je najbitnije... uglavnom. Međutim, Erik Vajlder ju je unervozio. Ne krajnje unervozio, nije joj bilo neprijatno, već onako na granici, i bila je veoma *oprezna*, kao da joj je koža postala tesna i preosetljiva. Najjednom više nije mogla da podnese da ga gleda, te je ravnodušno razgledala po baru, mada je bila sve samo ne ravnodušna.

- Organizovanje venčanja -reče on. - Zvuči zanimljivo.

³ Engl.: *wild* – divlji. (Prim.prev)

-Ja sam zapravo organizator svečanosti, ali veći deo našeg posla su svadbe. Moram da priznam da ima zanimljivih dana i onih manje zanimljivih. - Zaboravila je na ravnodušnost i gledala je pravo u njega, što je uticalo da joj nervni sistem ponovo poskoči budući da on nije skrenuo pogled. Umesto toga, one njegove prodorne oči - da, kestenjaste su - ostale su prikovane za njene.

- Moje iskustvo govori da je svadba zaista užasan način započinjanja braka -rekao je Erik.

- A na čemu je zasnovano to mišljenje? - upitala je, istovremeno se zabavljajući a i pomalo uznemirena pošto postoji mogućnost da je on u pravu.

- Na vlastitoj svadbi - reče on bez okolišanja. - Čitav taj vikend je bio košmar. Mislim da sam ja bio jedini koji nije plakao, a ne mislim na suze radosnice.

Srce joj je sišlo u pete. Džeklin je osetila kako joj se kičma uspravlja, a nenadano uživanje u razgovoru prestaje. - Oženjen si?

- Nisam više. Razveden. Već šest godina. - Podigao je pivo. - A ti?

- Takođe razvedena.

Hvala bogu da smo to raščistili. Oboje su razvedeni i očigledno slobodni. Naravno, to je nevažan detalj za običan razgovor, ali dobro je znati.

- Jesi li se bavila organizovanjem svadbi kad si se udala?

- Jesam. Moja mama i ja smo tek bile počele taj posao.

- A da li žena koja svima drugima planira svadbe svoju organizuje do poslednjeg detalja? Ili ti je toga već bilo dosta?

- Da ti odgovorim obrnutim redom - nije i jesam - priznala je i dodala kiselo: - Brak je potrajalo samo malo duže od svadbe. Ali ne, nisam se umorila od tog posla. Kad sve ispadne kako treba i svi uživaju, to se pamti...

- A ako se slučajno pitaš... nisam plakala na svojoj svadbi - dodala je zadirkujući ga.

- Nisam ni mislio da jesi.

Otpila je još malo margarite, a Erik je dao znak konobarici. - Dozvoli mi da ti naručim još jedno piće.

Džeklin je odmahнула glavom devojci koja je krenula prema njima, pokrivajući rukom svoju čašu kao znak da ne želi još jedno piće, i okrenula se Eriku. - Samo jedno piće za mene. Vozim.

- Šta, nisi došla ovamo da se izgubiš u ukusu limuna i izmaglici tekile?

-Ja se nikada ne gubim ni u kakvoj vrsti izmaglice - odvrati ona.

- A u čemu se gubiš? - upitao je, a ona je gotovo osećala onaj prodorni pogled kako joj prodire kroz kožu.

- U radu - odgovorila je iskreno, mada je deo nje, deo koji je dugo bio njen čuvar, shvatio da bi se sasvim lako mogla izgubiti u Eriku Vajlderu. - A ti?

- U radu.

- Bolje je biti radoholičar nego alkoholičar - dodala je Džeklin prisativši se borbe svog oca s alkoholom. Nije slučajno što u njenoj kući nije bilo alkohola i što se ona uvek ograničavala na jedno malo piće. Nikad nije imala problem s alkoholom, ali je uvek bila svesna slabosti Džekija Vajlda i mogućnosti da je možda nasledila tu naklonost. Ili, ne daj bože, zavisnost. Međutim, nije želela da razmišlja o svom ocu - volela ga je, ali nije daleko dogurao - a i dosta je pričala o sebi. - Koliko dugo si policajac?

- Trinaest godina. Prijavio sam se u profesionalnu vojsku odmah nakon srednje škole i dobio diplomu dok sam bio tamo, a državni ispit sam položio čim sam napustio vojnu službu.

- Tvoj posao mora da je daleko zanimljiviji od mog. Ljudi s kojima ja radim obično se uzdržavaju od kriminala.

- Obično? - izvi svoju crnu obrvu.

- Ne bi te zanimalo.

Ipak, jeste ga zanimalo, tako da je počela da mu priča kako su jednom sve zvanice na svadbi pušile travu pre početka venčanja, kako je jednom prilikom mladoženja nešto vrdao i mladina majka je izvukla *nož* iz torbice i pripretila mu da će mu otfikirati muški ponos ukoliko odustane nakon što se ona toliko istrošila i druge crne priče. On se smejao kad je trebalo i dubokim glasom odavao iskreno zadovoljstvo što se zabavlja, što je iznudilo još priča. On je njoj ispričao neke od svojih ratnih priča, a ona je bila svesna da je prilično toga ublažio, da nije zalazio u one crne, uznemirujuće detalje.

Prijatno je bilo razgovarati s njim. Uprkos vrelini fizičke privlačnosti, koja ju je mogla potpuno spržiti da je dozvolila, nekako je uspevala to da odagna i da jednostavno uživa u njegovom društvu. Nije bilo onih uobičajenih glupih pauza među novim poznanicima. U tom trenutku nije bilo ničega osim zadovoljstva što razgovara s njim i osećaja tople privlačnosti. Osetila je to od trenutka kad se sudarila s njim tog jutra, a bliže upoznavanje nije nimalo otupelo tu oštricu. Ušla je u *Sejdis* samo zato što je prolazila tuda i videla bar, bilo je slobodnog mesta za parkiranje, a ideja o maloj pauzi uz umirujuće pićence bila je veoma izazovna da

bi joj odolela. Bilo joj je drago što joj nije odolela i što nije nastavila do nekog popularnijeg bara.

Da je bolje razmislila, shvatila bi da postoji velika verovatnoća da će u baru u neposrednoj blizini policije biti mnoštvo pandura. Nije *razmišljala* da ju je njena podsvest dovela tu u nadi da će ga videti. Dan joj je bio toliko buran da joj, istinu govoreći, on nije ni padao na pamet... ali ako joj je podsvest *proradila*, jedino što može da kaže jeste - svaka čast. Bilo joj je drago što je svratila i što je ponovo naišla na njega.

Popila je margaritu, ali još nije bila spremna da krene. Kad je konobarica prišla da uzme njenu praznu čašu, Džeklin je naručila šolju kafe bez kofeina. Erik je i dalje pijuckao pivo i bilo joj je drago što ga nije iskapio i naručio još jedno. Kao i ona sama, i on se obuzdavao.

Obično joj nije tako brzo postajalo prijatno s nekim muškarcem, ali osećaj lagodnosti bio je obostran. S ratnih priča ona je prešla na svoj posao, na majku, to jest poslovnu partnerku, i na potpuno ludački raspored u narednih nekoliko dana.

On je okretao gotovo polupraznu čašu među dlanovima, a onda ju je pogledao. - Znači li to da sačekam do sledeće nedelje da ti telefoniram?

Kestenjaste oči bile su mu toliko prodorne da je srce opet počelo neobuzdano da joj tuče i usta da se suše. Prva pomisao bila joj je da je možda došlo vreme da njena lična seksualna suša prestane. Druga pomisao bila je da bi se mogla opkladiti kako bi on bio odličan da prekrati tu sušu. Treća pomisao bila je da nema *vremena*, dođavola. Međutim, kad je otvorila usta, ono što je izgovorila bilo je: - Ne znači. - Zatim je njen zdrav razum ponovo stupio na scenu i uzdahnula je. - Da, ipak bi bilo bolje sledeće nedelje. Šest venčanja u pet dana ne ostavljaju mi nimalo slobodnog vremena iako mama i ja zajedno radimo.

- Ali moraš da jedeš - dobaci on tiho i blago, pomalo promuklim glasom. Bio je to glas koji bi je mogao odvesti, pa, bilo kuda. O, dođavola, on mora da je dobar ili opasan, ili oboje.

- Da, valjda. - Možda bi joj bilo najpametnije da se odmakne od tog testosterona, koji je iz njega izbijao kao iz energetske štita, kako bi mogla da razmisli na miru. Pored toga, sviđalo joj se to ili ne, već je bilo kasno i morala je da ide kući da legne. Oklevala je, a zatim je otvorila torbicu i izvadila svoju zlatnu futrolu za posetnice. - Moja posetnica - nepotrebno je objašnjavala stavlajući na sto krem posetnicu sa zlatnom folijom na kojoj je pisalo *Premijer*,

njeno ime i brojevi telefona i gurnula je prema njemu. - Tu su moji brojevi mobilnog i iz kancelarije.

Pogledao je posetnicu i podigao je prema svetlu kako bi jasnije video. - Šta, nije *Divlje svadbe*?⁴

Džeklin se nasmeja. - To nije utisak koji bismo htele da ostavimo.

Proučavao je posetnicu. - Otmeno. - Pogled mu se vratio na nju. - Kao i ti.

Pre nego što je stigla da odgovori, izvukao je iz unutrašnjeg džepa sakoa vlastitu posetnicu. Bila je crno-bela, običan font, strogo poslovna. Govorila je o njemu isto koliko i njena o njoj. Okrenuo ju je, izvadio olovku iz džepa i napisao na poledini: „Moj mobilni. Zovi u svako doba.”

Ubacila je posetnicu u torbicu, ustala i rekla laku noć. - Zvaću te - kazao je, i ona nije sumnjala u to. Dok se udaljavala prema izlazu, osećala je da je posmatra, kao što je i ona njega tog jutra. Ovog puta se okrenula i nasmešila se... i naravno, pogled mu je bio prikovan za nju. Način na koji ju je gledao bio je dovoljan da se potpuno istopi.

Dođavola.

⁴ Engl.: wild weddings – divlje svadbe. (Prim.prev)

3.

Radnim danima ulice su s večeri bile gotovo puste, tako da vožnja do kuće nije zahtevala mnogo Džeklinine pažnje. Da je možda morala da se probija kroz gužvu ili da pazi na nemarne pešake, usredsredila bi se na ovozemaljske stvari, ali niko nije imao dovoljno samoubilačkih namera da izleti pred nju. Naravno da nije imala želju da udari nekoga, ali bi joj takvo manevrisanje skrenulo misli sa određenog policajca.

Ma koliko se trudila da ga odagna iz glave, Erik Vajlder je ostao u središtu njenih misli. Sve u vezi s njim - njegov glas, njegove oči i, treba da bude iskrena prema sebi, njegovo telo. Dopadala joj se njegova visina, širina njegovih ramena i... pa sve. On je bio tip muškarca koji bi odskakao u gomili ma gde se našao; privukao bi joj pažnju u sudnici, u bilo kojem baru... uopšte, svuda. Problem je u tome što joj sada ni najmanje nije bilo potrebno da komplikuje život bilo kakvom vezom, bila ona seksualna, ljubavna, prijateljska, neprijateljska, kakva god - čak iako joj je dotični čovek bio u mislima dok je vozila kući. Ne sme da misli na muškarce, ni na njega, ni na muškarce uopšte. Mora da prođe u mislima kroz raspored rada za naredni dan jer će ona i Madlin uleteti u ludački ritam ove nedelje, od čega je najgori deo sastanak s Keri Edwards i jednim, zlostavljanim dobavljačima koje je odabrala. Pošto se obavi Kerina svadba, Džeklin je smatrala da svakom dobavljaču duguje ponizno izvinjenje, od srca.

Osim ludačkog rasporeda obaveza, Džeklin nije imala ništa protiv ideje da ima muškarca u životu. Zapravo, želela je to. Nije htela da živi sama; udaja i deca nalazili su se svakako u njenim dugoročnim planovima. Jednog dana naći će čoveka koga će voleti i koji će nju voleti, uspeće u zajednici, imaće jedno ili dvoje dece i ostariće zajedno. Prvi brak joj je propao, ali to ne znači da je digla ruke od muškaraca; samo je obazrivija. Dobro, možda *preobazriva*. Ipak, jednog dana...

Ali ovo nije „neki tamo dan“, ovo je *sada* i ona ima pune ruke posla. Čovek kao što je Erik Vajlder zahteva mnogo vremena -znala je to instinktivno, mada je provela malo više od sata u njegovom društvu, ako je i toliko. Možda on ne bi zahtevao da mu žena pruža nepodeljenu pažnju, ali osećala je da bi sama snaga njegove ličnosti tražila isto onoliko pažnje kao da imaš slona u stanu. To što se lepo ponašao te večeri ne znači da ona nije videla snagu ispod civilizovane fasade. Opšte je pravilo da krotki i blagi ne idu u policajce. A drugo opšte

pravilo jeste da su panduri gotovo stalno u pripravnosti, čak i kad imaju slobodne dane, rade prekovremeno, po smenama i, isto kao i kad si udata za lekara, žena treba da uđe u vezu s policajcem prihvatajući da njegov posao nije od devet do pet ni u kom smislu. S Erikom bi samo poremetila svoj uredan život.

Ne bi se ona protivila da je on poremeti.

Sranje!

Ljuta zbog načina na koji su joj se misli vraćale njemu, Džeklin je preturila torbu, dohvatila mobilni i ukucala broj svoje majke.

Njena majka je odgovorila uobičajenim samopouzdanim tonom - Madlin Vajld. - Njen promukli glas s blagim južnjačkim naglaskom bio je dublji i bogatiji od Džeklininog. Madlin je imala naglasak koji je mogao dvosložne reči da pretvori u četvorosložne, razvučen i sladak, pun lenjog šarma koji se ni na koji način nije oslikavao u njenom karakteru. Bila je šarmantna, bez svake sumnje, ali takođe je bila oštra i hrabra.

Predstavljala je Džeklinin čvrst oslonac u onim teškim danima kad joj se brak raspadao, mada je to možda na neki način bilo vraćanje usluge, jer je Džeklin tešila svoju majku nebrojeno puta u vreme njenog razvoda s Džeklininim ocem.

- Kako je bilo na probi? - upitala je Džeklin. Ponekad su ona i njena majka zajedno obavljale dužnosti oko neke proslave, kad nije bilo mnogo posla, ali kad bi bile u gužvi, razdvajale su se. Te sedmice posao je bio više od obične „gužve“.

- Očekivano mirno - otegnu Madlin mirnim, zadovoljnim glasom. - Mladoženja je zakasnio, mlada je poludela jer je pomislila da će je ostaviti pred oltarom, mada još nisu ni stigli do oltara, a jedna deveruša se pojavila s masnicom ispod oka. Naletela na vrata, kazala je, ali niko nije poverovao u tu priču. Čula sam da se napila na jednoj devojačkoj večeri, srušila činiju s punčom i kutlača je udarila po oku.

Džeklin je pokušavala da zamisli tu sliku i neprekidno se smeškala. - Pošto me nisi zvala dosad, pretpostavljam da je mladoženja stigao i venčanja će biti.

- Da, a Pič je pozvala jednu svoju prijateljicu, pravu čudotvorku za šminku. Zakazala je toj devojci kod nje. Sutra uveče niko neće ni sanjati da jedna deveruša ima šljivu na oku.

Pič je bila Madlinina prijateljica i pomoćnica i njih dve su zajedno činile čuda. To je bio možda najveći razlog što *Premijer* ne samo da je preživljavao

već je i cvetao. Njih dve su poznavale gotovo sve one koji su nešto značili u oblasti Bakhed, a u Bakhedu su svi nešto značili. Ono što je *Premijer* razlikovalo od ostalih bila je njihova sposobnost da mirno reše svaku situaciju, a Džeklin je u tom smislu bila ista majka.

Madlin je uzdahnula i zatim postavila neizbežno pitanje: - A kako je prošao tvoj sastanak s paklenom nevestom?

- Nisam je ubila, ako to pitaš - odgovori Džeklin suvo. Iako se ona bavila svadbom Keri Edwards, ništa nije zadržavala za sebe. Madlin i Pič su znale sve o problemima s Keri.

- Didra je razgovarala s Pič danas po podne i upoznala je s novostima. Nije dobar znak kad niko nema ništa lepo da kaže o nevesti. Zapitaš se da li je mladoženja izgubio pamet. Ma neka puši najbolje na svetu, nema tog pušenja zbog kog bi neko živeo s njom. - Dok je Džeklin pucala od smeha zbog nezgrapnosti te prostačke uvrede izgovorene Madlininim otegnutim, lenjim južnjačkim naglaskom, njena majka dodade: - To je velika svadba, lepa zarada, ali kunem ti se, da smo znale koliko će nevolja doneti, šutnule bismo je ko smrdljivu ribu.

Brojale su dane do završetka Kerine svadbe. Tokom godina u tom poslu imale su razne primere - ljutite neveste, zahtevne neveste, mlade koje bi zaplakale zbog svake sitnice, mlade koje su verovatno čule neke glasove kako im govore da ubijaju. Zatim su tu bile majke nevesti koje su umele da budu još gore, otrovne deveruše, mladoženje, roditelji mladoženja, cmizdrave devojčice koje nose cveće ili dečaci koji nose prstenje... spisak je bio beskrajn. Međutim, nikada do tada nisu bile toliko nestrpljive da se otarase klijenta. Keri Edwards će ući u legendu; ona će biti mlada-čudovište po kojoj će iz čiste zlobe meriti sve buduće mlade-čudovišta.

Džeklin uzdahnu. Neveste su uglavnom bile divne, srećne žene; s nekima je čak bilo zadovoljstvo raditi. Šteta što je nekoliko trulih jabuka kvarilo dobar utisak o ostalima.

- Zoveš s mobilnog? U kolima si? - upitala je Madlin.

- Na putu ka kući.

- Mislila sam da si već kod kuće. Radila si do kasno?

- Svratila sam u jedan bar da popijem veoma zasluženno piće.

- Trebalo je i ja to da uradim posle probe, ali sam jedva čekala da dođem kući i skinem cipele. Izašao mi je plik na nozi danas. Ako me ikad budeš videla u onim tamnoplavim cipelama, lupi mi šamar.

Madlin je bila pozvana na probnu večeru, ali je odbila, po običaju. Posle napornog dana, sa žuljem na nogama ili bez njega, večera iz zamrzivača ispred televizora uvek je bila njen izbor umesto još nekoliko sati „u pogonu“. Pored toga, bez zvaničnih obaveza koje bi ih uposlile, prisustvovanje probnoj večeri značilo je sate neobaveznog razgovora s ljudima koje nisu poznavale i koje verovatno nikad više neće videti pošto se ceremonija završi, tako da obično nijedna od njih nije išla na te večere osim ako mlada to nije izričito zahtevala.

Džeklin je razmišljala da kaže majci za Erika, ali stvarno, šta tu ima da se kaže? *Upoznala sam jednog finog momka koji je možda više vuk nego jagnje.* Džeklin zadrhta, samo malo. Tačnije bi bilo: *Upoznala sam jednog momka od koga me podilaze žmarci,* ali to nije razgovor koji bi vodila s majkom. One pričaju jedna drugoj sve detalje posla, ali svakako ne i detalje svog ljubavnog života. Nije želela da razmišlja kako njena majka *vodi* ljubavni život, mada je znala da izlazi s muškarcima, i to mnogo češće nego ona sama, činjenica je, a pretpostavljala je da i Madlin isto tako razmišlja o njoj.

Dogovorile su se da se nađu u kancelariji narednog jutra pre nego što počnu da rade, požejele su jedna drugoj laku noć i Džeklin je završila razgovor dok je ulazila u garažu koju je svaki stan posedovao. Po njoj, imati garažu vredi isto koliko i sam stan. Iako se nisu valjale u novcu, ona i Madlin su lepo živele od *Premijera*. Ona je imala lep stan - prostran ali ne mnogo veliki, malo višeg standarda, ako tako nešto postoji. Sve u svemu, bila je zadovoljna svojim životom i stanom, kao i poslom koje su izgradile.

Postojalo je nešto što ju je zaista ispunjavalo u poslu koji je radila. Starala se da brak započne na najveličanstveniji način, divno i bez problema. Organizovala je i sprovodila venčanja i svadbe, što je događaj za pamćenje ukoliko sve prođe kako treba, a upravo je ona bila zadužena da se poštara da tako bude. Održavanje veza u neku ruku bio joj je posao, a ipak nije imala vremena za sopstvenu.

Bila je prilično sigurna da bi to bio opis njenog života, ali nije tačno znala kakav je to opis.

* * *

Pošto je Džeklin otišla, Erik je ostao da sedi za stolom zureći u praznu pivsku čašu i razmišljajući da li da naruči još jednu. Ne, treba da vozi kući; jedna čaša mu je bila granica. Ako već neće da naruči još jedno pivo, onda bi

trebalo da bude uljudan prema konobarici i digne se sa stolice kako bi oslobodio sto za druge goste koji su upravo nameravali da naruče nešto.

Neko sede na slobodnu stolicu preko puta njega i on ugleda Gilespija kako se naginje prema njemu s prijateljsko-mangupskim izrazom lica. - Dobro, matori, šta si joj to rekao što je uticalo da takva ženska razgovara s nekim kao što si ti, a *meni* je dala korpu.

Erik frknu. Matori, ma nemoj; bio je samo sedam-osam godina stariji od Gilespija. Sudeći po tišini koja je vladala oko njih, bilo mu je jasno da radoznale uši slušaju u nadi da će čuti nešto što bi mogli da iskoriste da sutradan zadirkuju Gilespija u svlačionici. Ne znači da taj pozornik nije bio omiljen - bio je - ali prilika je prilika bez obzira na to ko je meta.

- Slušaj pažljivo, skakavče - počeo je predavanje podižući prst, kao da hoće da skrene pažnju nekom tupoglavom učeniku.

- Slušam, gospodaru - reče Gilespi visokim tonom.

- Čovek mora da bude suptilan sa ženama - nastavio je, malo podižući glas kako bi publika mogla da uhvati svaku reč.

- Suptilan. - Gilespi se uzdržavao da se ne smejulji. Erik baš nije poznat po prefinjenosti, više je bio grubijan koji je morao da nauči da se obuzdava.

- Sve što je otvoreno seksualno odbija, ne uzbuđuje.

- Mnogo sereš, zavrni nogavice da ne ugaziš - začuo se glasan šapat iz publike.

- Mnogo brzaš. Čekaj da hvatam beleške - dobacio je Gilespi vadeći beležnicu i olovku i okrećući prazan list. Zapisao je jednu reč. - Dobro, suptilno. Shvatio sam. Šta još?

- Ima još nešto u vezi sa mnom što mi je dalo veliku prednost - reče Erik, a njihovi drugari eksplodiraše.

- Ma daj, Vajlderu, nije to baš *toliko* veliko; svi smo te videli pod tušem, ne zaboravi.

- Aha - dodade tamnopusi detektiv smeškajući se. - Nemaš čak ni pravu boju kože za to, čoveče.

Erik je ostao ozbiljan. - Konfučije kaže da usnuli tigar izgleda mali, a tigar u napadu izgleda veliki kao jebeni nosorog. - Dok su svi još urlali od smeha, on je odgurnuo stolicu i ustao. Kad se bar dovoljno primirio, pogledao je Gilespija i rekao: - Ali ja nisam govorio o veličini mog đoke. Ima nešto drugo.

- Da? A šta to?

- Mi smo se već ranije upoznali - rekao je Erik smeškajući se i izašao iz bara ostavljajući za sobom njihov smeh i stenjanje.

Stajao je na pločniku na gustoj, vlažnoj toploti letnje noći i posmatrao svetla grada, neposrednu okolinu i saobraćaj u prolazu. Bio je to dug i naporan dan i u baru je proveo više vremena nego što je nameravao, zahvaljujući Džeklin Vajld. Trebalo bi što pre da se zavuče u krpe, ali još uvek je osećao žmarce i bio napet kao struna.

Nije želeo da ide kući, barem ne još. Obično se radovao miru i tišini kad je mogao da se zavalj u svoju stolicu za ljujanje, uključi televizor i gleda bejzbol ili emisiju o ribolovu, možda neki krimić, ili da pročita novine koje nije imao vremena da pogleda tog jutra. Ali ne večeras; večeras je želeo... nešto drugo.

Dođavola, znao je šta želi. Nju. Gospođu od Stila. Džeklin Vajld. Skupocena komplikacija ili ne, želeo ju je golu. Bila je prijatna za oko, prijatna za razgovor i, ukoliko nije pogrešio, i on je nju privlačio isto kao i ona njega. Takođe, jasno je pokazala da joj je posao na prvom mestu i da neće imati vremena za njega sve dok joj raspored bude tako popunjen.

Otišao je do kola nemirno zveckajući ključevima u ruci. Kao i svi policajci, obraćao je pažnju na sve oko sebe, na sve zvuke, na kola u prolazu, na svakoga koga bi video na ulici, ali to je bilo čisto automatski. Veći deo njegovog mozga i dalje je video noge Džeklin Vajld i razmišljao kako bi joj ona crna suknja skliznula niz njih.

Dođavola s tim.

Izvadio je telefon i njenu posetnicu i ukucao njen broj mobilnog. Posle dva zvonjenja kratko je odgovorila: - Halo.

- Neću da čekam nedelju dana - rekao je otvoreno, i ne predstavivši se. - Pozovi me kod sebe.

Nastupila je pauza i osetio je kako mu srce tuče, a đoka i jaja postaju sve teži iz sekunda u sekund dok je čekao da čuje „da“, za koje je znao da ona želi da izgovori. Pauza je toliko dugo potrajala da je već pomišljao kako bi mogla da kaže „ne“.

- Da - rekla je vrlo tiho. - Da. Dođi sada.

Šta sam, dođavola, uradila?

Džeklin je piljila u telefon u ruci. O, bože. Nije ga pitala je li poludeo, nije ni rekla ono učtivo „ne“; umesto toga, zapravo mu je kazala da dođe. Kao da joj je jezik bio brži od pameti... a mozak daleko od talasne dužine njenog tela.

Za trenutak je ozbiljno razmišljala da mu telefonira i kaže mu da se predomisli ili da je imala neke psihičke teškoće i da je upravo došla sebi. U oba slučaja krajnji ishod bio bi da bi ga poslala na neku drugu stranu, bilo kuda osim sebi. Svaka ćelija njenog mozga koja je normalno funkcionisala, a istini za volju, nije ih imala baš mnogo u tom trenutku, govorila joj je da je luda što se upušta s njim, ili s bilo kojim muškarcem na bilo koji način. Nije logično da veruje muškarcu koga je tek srela. Pandur ili ne, on je za nju stranac.

Međutim, njeni instinkti su šaputali - ma šta šaputali, pevali - drugu pesmu. Želela ga je priljubljenog uza se, u sebi. Nije želela da se ta noć završi, nije želela da ga pusti da ode. Nije često zanemarivala zdrav razum u korist nagona, ali te noći pošla je za instinktom.

Mozak joj je šaputao: *ne treba da slušaš svoj nagon.*

Nije je bilo briga. Te noći jednostavno nije marila. Najprenagljenija odluka koju je donela poslednjih godina bila je da ona i Madlin pokrenu svoj posao iako je znala koliki je procenat malih preduzeća propao u prvih pet godina. *Premijer* je postojao već gotovo sedam godina i bio snažniji nego ikad, ali su ona i njena majka crkavale od rada za tih sedam godina. Zato nije želela da bude razumna te noći, nije želela da postupa polako, želela je... prokletstvo, želela je *njega*.

Osećala se malo izgubljeno dok je stavljala mobilni na kraj stola i ulazila u kupatilo, ne žureći ali i ne odugovlačeći. Kad je stigla kući, svukla je kostim, skinula šminku i umila se, zatim se na brzinu istuširala i obukla udobnu, tanku belu pidžamu - običan gornji deo bez rukava i široke pantalone. Pustila je kosu i dobro je iščetkala; četkom se oslobodila poslednjih delića napetosti. Odmah je isplanirala da se to večer opusti ispred televizora možda jedan sat i gleda nešto lako, kao na primer neki rijaliti šou ili možda emisiju o hrani i kuvanju, a onda da legne. Naredni dan će biti veoma naporan.

A sada... ovo. Erik dolazi. Za trenutak je zurila u svoj odraz u ogledalu u kupatilu pitajući se da li da ponovo nabaci šminku, da prsne malo parfema, da obuče nešto. Nije joj bilo potrebno mnogo vremena da odluči. Ne, to je ona, svežeg lica i nedoterana, s puštenom crnom kosom do ramena. Pogledala je svoje bose noge, zadovoljna što je nedavno uradila pedikir. Nokti na nogama bili su joj jarkocrveni, jedina boja na njenom telu te noći.

A što se tiče oblačenja... ma daj.

Zube *jeste* oprala pre nego što se vratila u dnevnu sobu da ga sačeka. Da li da pristavi kafu bez kofeina? Ne. To bi bilo isto tako smešno kao i jurnjava da se obuče i šminka. Erik Vajlder ne dolazi na kafu i razgovor. Dolazi radi seksa jer je želi, a i ona želi njega. Odrasli su i oboje su svesni šta znači sve to, te stoga nije imala razloga da igra neku igru.

Prsti na nogama su joj se zgrčili u iščekivanju.

Kad se zvono na vratima oglasilo, nije skočila, ne baš. Srce joj je poskočilo; nešto duboko u njenom telu je poskočilo. Duboko je uzdahnula, otišla do vrata i iz puke obazrivosti pogledala kroz špijunku pre nego što je širom otvorila vrata.

Stajali su jedno naspram drugog gotovo kao neprijatelji, kao dva revolveraša na ulici, očekujući da onaj drugi napravi potez. Erik je olabavio kravatu i ništa drugo se nije promenilo na njemu za to kratko vreme od njihovog viđenja. Budući da je ona bila bosa, on je sad bio znatno viši. Ili tačnije, ona je bila niža, što se svodi na isto. Nadvisio ju je za skoro dvadeset centimetara.

Odmerio ju je, otvoreno, bez trunke uzdržanosti, suptilnosti ili pretvaranja, isto onako kako je ranije gledao u njen domali prst da vidi nosi li burmu. Lutao je pogledom gore-dole i obratno, zastajkujući i zadržavajući se na mestima koja su ga najviše zanimala. Džeklin je duboko uzdahnula i pomerila se s vrata sklanjajući mu se s puta i pozivajući ga uđe. Načinio je dva koraka, ušao u sobu i približio joj se, a zatim zatvorio vrata za sobom i zaključao ih.

Oči su mu bile neznatno poluzatvorene, a pogled prikovan za nju - u tom trenutku za njeno lice, što je bilo lepo od njega budući da je dobro znala da joj se nadražene bradavice ocrtavaju ispod tanke tkanine pidžame. Ali ionako je već video sve što se moglo videti dok je bila obučena. - Nisam mogao da prestanem da mislim na tebe - reče on.

I ona takođe. - Lepo... mislim. - Ni u šta nije bila sigurna osim da je osećala kako će joj izbiti plikovi na koži od vreline koja je rasla u njoj. Sve ostalo se odvijalo i prebrzo i presporo, događaji su se ređali bez reda i sudarali dok je vreme milelo.

Ponovo ju je odmerio od glave do pete, a pogled mu se za trenutak zaustavio na njenim nožnim prstima. - Blagi bože, pojeo bih te.

U stomaku joj se uskomešaše leptirići. Mnogo godina je proteklo od kada je bila toliko nervozna i nestrpljiva da je spopadnu leptirići, mnogo godina od kada se jednostavno prepustila *osećanjima*. - Pa šta te sprečava?

- Ništa, hvala bogu - reče on grubo, hvatajući je za ručne zglobove i trljajući dlanovima njene podlaktice; zatim ju je uhvatio za laktove i povukao je napred sve dok je njegovo mišićavo telo nije zaustavilo, a tanka tkanina njene pidžame nije mogla da ublaži dodir i zaštititi je od njegove toplote. Potpuno prirodno, kao da su oduvek bili zajedno, njegove ruke su prešle s laktova na leđa i niže sve do zadnjice, stežući je i terajući je da isturi kukove sve dok se nije namestila uz njegov nebrekli ud.

Uzdahnula je duboko i drhtavo, uživajući u osećaju njegovog tela, zatim je zabacila glavu, propela se na prste i susrela njegove usne pošto je on pognuo glavu. Kad su prvi poljupci minuli, sledeći je bio kao munja, vreo i eksplozivan. Možda je to bilo tako zato što su oboje bili svesni kuda to vodi, što su znali da nema povratka. Poljubac je bio dubok i nezasit, jezici su im se isprepleli, njegova snažna šaka u njenoj kosi, njeni prsti na njegovom snažnom potiljku. Savio je kolena, jednom rukom joj obuhvatio zadnjicu, a drugom leđa i podigao je s poda tako da joj je glava bila u ravni s njegovom. Noge su joj se nagonski rastavile, obavile se oko njega, a on je ispustio dubok mukli zvuk dok mu je penis snažno prodirao u mekoću između njenih nogu.

- Gde ti je spavaća soba? - upitao je tihim i promuklim glasom koji gotovo da je ličio na rezanje. Ruka mu je skliznula niz njenu kičmu, uvukla se ispod pojasa njene pamučne pidžame i svukla je preko zadnjice.

- Tamo - reče ona, oslobađajući jednu ruku da bi pokazala gde je to „tamo“. Okrenuo se i pošao u tom pravcu iako su mu se grubi prsti probijali sve niže, prodirali, a ona je, gubeći dah, progutala poslednje reči. Ah, bože. Šta on to... *ah, bože!* Čvrsto ga je stegla nogama i nagonski se malo podigla, mada nije umela da kaže da li je pokušavala da pobegne ili mu je olakšavala pristup. Grudi su joj se trljale o njegovu košulju, a bradavice su je bolele. Ono što je radio proizvelo je niz eksplozija duž njenih nervnih puteva, dovodeći je do toga da se uvija i cvili, a još nisu došli ni do kreveta.

Prošao je noseći je kroz vrata, ušao u sobu i kleknuo jednim kolenom na krevet, a zatim ju je položio na dušek pritiskajući je svojom težinom dok je ona i dalje bila obavijena oko njega. Ostavila je upaljenu lampu dok se spremala za spavanje; kupala ih je prijatna svetlost dok mu je skidala košulju, a on njoj pidžamu. Dok joj je svlačio donji deo pidžame niz noge, čvrsto joj je usnama obuhvatio bradavicu snažno je sisajući; jezik mu je strugao oko nabreklog vrha tako da je jedva mogla to da podnese. Ispustila je bolan zvuk bez reči, leđa su joj se izvila dok mu je skidala odeću preko glave. Okružio ju je topli miris njegove kože, kao i njegovi dodiri, budeći u njoj nadiruću plimu čiste fizičke potrebe.

On se iskobeljao iz svoje odeće i konačno su oboje bili goli. Činilo joj se da je beskrajno čekala na to, kao da je dodir njegove vrele gole kože na njenom telu bio nešto za čim je žudela do ludila. Teško dišući, pribila se uz njega, kukovi su joj se podizali očekujući onaj trzaj koji će ih spojiti.

- Jebote!

Ispalivši tu jednu jedinu reč, Erik se odmakao od nje, *proklet* bio, i u trenutku kad je htela da ga uhvati za zadnjicu i vrati ga, shvatila je da on uzima svoje pantalone i vadi nekoliko kondoma. Nekoliko je bacio na noćni stočić i otvorio onaj koji je držao u ruci. *Hvala bogu*, pomislila je užasnuta činjenicom da joj ta osnovna mera zaštite nije ni pala na pamet. Barem je jednom od njih dvoje ostala neka moždana vijuga koja radi; volela bi da je to bila ona, ali ipak je bila zahvalna. Iako je koristila pilulu, kondom je obavezan.

Povukao ju je ispod sebe, raširio joj noge, oslonio se na jednu ruku, a drugom je uveo penis u nju. *Najzad, najzad*. Bila je potpuno vlažna, spremna, već na samoj ivici, tako da je pomislila kako će možda svršiti i pre nego što uđe u nju ukoliko ne požuri. Kratkim trzajem gurnuo je glavić unutra, a ona je hvatala vazduh otkrivši da možda i nije baš toliko spremna kao što je mislila.

Dugo to nije radila, toliko dugo da se nije odmah mogla setiti kad je bilo poslednji put; možda je zbog toga bol bio tako oštar, zbog čega je za trenutak gotovo bila na ivici da ga odgurne od sebe. Međutim, potreba je nadvladala sve ostalo, potreba koja ju je priljubljujivala uz njega mada joj se umalo oteo bolni jauk. Zadržala ga je u sebi i zarila nokte u njegova ramena dok je on prodirao sve dublje, sada sporijim pokretima, koji su mu omogućavali da uđe dublje u nju. Penis mu je bio vreo i nabrekao, toliko debeo da je njena utroba drhtala oko njega. Odahnula je pokušavajući da se opusti. Kad je bio blizu vrhunca, spustio se svom težinom na nju, stavio joj ruke oko glave i prstima joj mrsio kosu. - Može? - Glas mu je bio tih, kao dah na njenim usnama.

- Samo još malo - mrmljala je ona okrećući glavu da ponovo pronade njegove usne. Kako je moguće da nešto bude tako divno i tako... *uznemiravajuće* u isto vreme? Osećala se kao da je fizički pod tako ogromnim naporom da se raspada, ali ne bi volela da on prestane.

Dao joj je još malo vremena, i više od toga. Ljubio ju je, zavodio je, mada je već bio u njoj, udvarao joj se ustima i nemirnim rukama mameći je sve dok joj se unutrašnji mišići nisu opustili i obuhvatili njegov ukrućeni ud, dok njen dah nije uhvatio ritam i kukovi počeli da se kreću. - Sada - rekla je, jedva izgovarajući i priljubljujući se uz njega, ne misleći više ni o čemu osim o njemu.

Te noći, tog trenutka, ništa drugo nije postojalo, samo taj čovek i noć, to joj je jedino bilo potrebno.

4.

Džeklin je ustala narednog jutra u pet sati i zbunjeno stajala slušajući tiho Erikovo hrkanje; ne baš hrkanje, ali nešto jače od običnog disanja. Zvučalo je gotovo kao tiho krčanje, jedva čujno, u njegovom grlu - možda podsvesno upozorenje svakom neprijatelju u blizini.

Tiho je uzela svoju pidžamu, vođena slabom svetlošću noćne lampice u kupatilu, i na prstima izašla iz sobe - ne samo da ga pusti da još spava već i da ga ne prepadne. Prethodne noći, kad ga je pustila u stan, bila je sasvim usredsređena na njegov dodir i miris, na zadovoljenje onog neverovatno snažnog seksualnog nagona, tako da nije primetila ništa drugo. Posle drugog vođenja ljubavi ustala je da bi otišla u kupatilo i krišom osmotrila veliki crni pištolj na noćnom stočiću. Kako joj je *to* promaklo dok su se borili da jedno drugo oslobode odeće? Osećala se kao da je nagazila na zvečarku koju nije spazila ili tako nešto.

Pištolji su je uznemiravali; ništa nije znala o njima niti je želela da nauči. Nema veze što je rođena i odrasla na Jugu; nije išla u lov, već je odlazila u pozorište i kupovinu, što je možda neka druga vrsta lova, ali barem nije zahtevala drugo oružje osim kreditne kartice.

Njen otac nije bio ljubitelj otvorenog prostora, a ni njen bivši muž. Zapravo, njen bivši je bio najbliže tome kad je otišao na fudbalsku utakmicu i u stvari sedeo na stadionu, pio pivo i osećao se muževno mada ga fudbal nije naročito zanimalo, a stvaralo je dobar utisak o njemu kao pametnom i dobrom momku. Vadilo ga je to, prisećala se Džeklin, što je umeo da se šali na svoj račun. Stiv nije bio loš momak, ali jednostavno nije bio čovek za nju.

Činjenica je da ona nikad nije bila ni blizu pištolja, nikad nije spavala s čovekom koji naoružan ide u krevet. Šta bi se desilo kad bi ga prodrmusala i probudila? Da li bi se mašio za pištolj? Nije želela da proverava, te se izuzetno trudila da ne bude bučna dok je polako zatvarala vrata spavaće sobe.

Šta sada?

Bilo je to višeslojno pitanje, kao crni luk. Prvi i najočigledniji odgovor bio je u ponovnom odlasku u kupatilo. Pošto se olakšala, primetivši da je seks kao fiskultura - ako ga redovno ne upražnjavaš, onda te sve boli od jedne energične ture, obukla je pidžamu, popila malo vode i prstima prošla kroz kosu pošto joj je četka bila u spavaćoj sobi.

Sledeće: kafa.

Pristavila je kafu i dok se kuvala, stajala je u kuhinji sa sto stvari na pameti. Malo joj je bilo neprijatno da razmišlja o Eriku, te se usredsredila na posao. Imala je mnogo posla toga dana, što znači da je morala rano da krene. A to je značilo da mora da izbacila pandura iz svog kreveta i stana kako bi mogla da se spremi. Da bi ga izbacila, morala ga je prvo probuditi. Buditi ga, značilo je dovesti život u opasnost, u zavisnosti od toga koliko je nervozan pri buđenju, mada se verovatno ne bi odmah mašio za pištolj. Konačno, kad bi panduri pucali na žene s kojima spavaju, to bi bilo u svim vestima.

Pa, to zvuči utešno. Ne.

Prekasno je shvatila je da je trebalo da probudi Erika pre nego što je ustala, ali nije dovoljno trezveno razmišljala. Nije želela da je vidi bunovnu ili da je možda poljubi dok još nije osvežila dah, ili, ne daj bože, da je čuje kako piški. Nema veze što su vodili ljubav tri puta - prvo vreo, buran seks, zatim opušten seks i na kraju sanjiv, nežan seks u dva ujutru - ona ga ipak nije poznavala. Znala je mnogo toga o njemu, uglavnom njegovu fizičku stranu, ali nije poznavala *njega*.

Ipak, znala je da mora da se istušira i spremi. Mora da bude u kancelariji do sedam - treba da se pokrene, i to brzo. Morala je da izbacila pandura iz kreveta i iz kuće kako bi sve to obavila i nije imala vremena za ćaskanje.

Aparat za kafu je prestao da klokoće i oglasio se zvukom koji ju je obavestio da je kafa gotova. Zahvalna, uzela je dve šolje, zatim je zastala i pogledala ih. Aha, to će upaliti. Znala je kako da ga namami da izađe uz minimum frke.

Erik se probudio kad je Džeklin izašla iz sobe. Kroz poluotvorene oči divio se vitkoj, gracioznoj liniji njenog tela pre nego što je nestala s vidika i pažljivo zatvorila vrata. Bila je sitna, ali savršeno oblikovana, od njenih malih, visokih grudi s onim tvrdim, malim bradavicama pa do okrugle zadnjice. A noge... jebote, samo od njenih nogu može da se svrši u snu, vitke, zategnutih mišića i glatke kao saten. Možda se nikad neće oporaviti od onog osećaja kad su ga te noge objumile i čvrsto ga prigrlile.

Međutim, trebalo je da ode kući, a ne da ostane u krevetu s njom. Šta sada? Mrzeo je to čudno osećanje jutro posle... Da li je želela još jednom na brzinu ujutru? Bilo bi mu drago da joj udovolji, ali morao je da ode kući, istušira se, obrije, presvuče i stigne na posao, a žene se obično nadure ako ih muškarac odbije ma koliko da ima dobar izgovor. Možda je htela samo da se pomazi ili, ne

daj bože - radije bi da ga šutne u jaja - da razgovara o protekloj noći. Zašto žene uvek žele da pričaju o prethodnoj noći, pogotovu ako je bilo seksa? Ma pusti to. Napalili su se jedno na drugo od trenutka kad su se sudarili u opštini, on je pitao i ona je rekla da. Ništa jednostavnije od toga.

Želeo je da je ponovo vidi, da, ali ne i da raspreda o svemu što je rekao i učinio prethodne noći... a nije mnogo ni govorio. Nijedno od njih nije mnogo govorilo. Između vođenja ljubavi oboje su spavali. Kad su se sreli u baru, ona je lagodno i samopouzdana razgovarala, ali kad su se našli u krevetu, razgovor je bio sveden na minimum. Lepo je biti sa ženom koja ne smatra da je lud provod nadugačko i naširoko pričati o bilo čemu dok vodi ljubav. To mu se dopadalo, ona mu se dopadala... barem zasad.

Međutim, pošto je želeo da je ponovo vidi, smatrao je da ne može samo da ustane, obuče se i ode. Mora da obezbedi odstupnicu, da bude siguran kako nije uradio ništa što će je naljutiti, kao na primer ustati, obući se i otići. Zato je to trebalo da učini prošle noći uz zagrljaj, poljubac i obećanje da će joj telefonirati kasnije. Iz nekog glupavog razloga, izgleda da žene nemaju ništa protiv ako muškarac ode u toku noći, ali ako ostane do ujutru, onda nastupaju razna uvrnuta pravila, a on nema blagou pojma koja su to pravila.

Okrenuo se u krevetu i pogledao na sat; izvio je obrve. Tek je prošlo pet. Rekla je da je veoma zauzeta te nedelje, pa ako mora da ustane u pet sati, onda nije preterivala. Nije mogao da zamisli šta sve organizator venčanja ima da radi kad to oduzima toliko vremena - koliko to može da bude teško? - ali ona je bila savesna u poslu i to mu se dopadalo. U poslednje vreme previše ljudi se ponaša neodgovorno, kao da samo glupi obavljaju svoj posao na najbolji mogući način. Naravno, pošto je policajac, to znači da se najviše bavio ljudima s dna, ali nailazio je i na one povlašćene, pametnjakoviće, s pristupom u stilu *ja imam pravo*, i to kod ljudi koji nisu zarađivali ni desetinu onoga koliko su mislili da treba da zarađuju.

Nije je čuo da se kreće po kući, ali osetio je slab miris sveže kafe, što je bilo dovoljno da ga izvuče iz kreveta. Otišao je nakratko u kupatilo, a zatim je počeo da se oblači. Obukao je gaće i pantalone i sedeo je na krevetu obuvajući čarape i cipele kad se vrata otvoriše i Džeklin uđe s velikom šoljom kafe u jednoj ruci i... šoljom za poneti u drugoj.

- Ne znam s čim piješ kafu, pa sam donela dve kesice šećera i dva mala krema za kafu, kao i kašičicu - reče pružajući mu šolju. Iznenađen, on je automatski uze. Šećer, krem i kašičica bili su u plastičnoj vrećici zajedno s uredno savijenom salvetom. - Zaista žurim, moram pod tuš - nastavila je. -

Možeš li da proveriš da li su se vrata zaključala za tobom kad kreneš? Hvala, srce si. Zovi me za oko nedelju dana. - Sagnula se, brzo ga poljubila u čelo i nestala u kupatilu. Čuo je škljocanje brave i trenutak kasnije začula se voda.

Uh.

Sedeo je na krevetu zureći u šolju za poneti u ruci. *Ustaj, oblači se i idi.* Bila bi jasnija samo da ga je izgurala kroz vrata.

Pretpostavio je da slobodno sme da kaže kako nju nije zanimalo da razgovara o protekloj noći. Za trenutak se dvoumio između osećanja olakšanja i... ma, *jebiga!* Malo je bio ljut. Žene bi trebalo da žele da pričaju o tome, to pokazuje da su zainteresovane, da osećaju vibracije i vrelinu. Šta on sad treba da misli? Da je Džeklin želela samo seks i ništa više i, sada kad se kresnula, želi da on ode?

Stavio je kafu na noćni stočić i završio oblačenje. Dok je uvlačio službeno oružje u futrolu na pojasu, pitao se da li ju je pištolj uplašio. Ona nije ženska koja juri za policajcima i možda joj se nije svidelo što je on po navici stavio oružje nadohvat ruke. Tu naviku je usvojio dok je bio u policiji Atlante i sada mu je to toliko usađeno da ne razmišlja šta radi.

Nije mu se činila mušičava, ali nije je dovoljno dobro poznavao da bi mogao da proceni. Iz nekog razloga, nije želela da on ostane na doručku. Dobro, mogao joj je toliko udovoljiti. Ionako su želeli isto.

Pogledao je prema vratima kupatila i promrmljao: - Osećam se nekako iskorišćeno. - Zatim se nasmešio, slegnuo ramenima, uzeo šolju s kafom i krenuo niza stepenice.

Erik je izašao iz kuće proveravajući da li su se vrata zaključala za njim. Rominjala je slaba kišica i ulična svetla su bleštala na vlažnom pločniku. Vazduh pred zoru je bio hladan, a sa zapada je duvao vlažni vetar; možda će se oblaci zadržati i dan neće biti tako strašno topao. Nije čuo vremensku prognozu, tako da ga je kiša malo iznenadila, ali prijatno. Saobraćajci se možda ne bi složili - uvek je mrzeo kišne dane kad je bio u saobraćajnoj - ali što se njega tiče, sve osim vrućine je dobro.

Stajao je neki minut na njenom malom tremu ispred kuće gledajući oko sebe kako bi se uverio da je sve kako treba - da nema sumnjivih kola ili sumnjivih lica - pre nego što je sišao niza stepenice i prešao preko pločnika do svojih kola. Bio je to dobar kraj, tako da bi neka olupina bila upadljiva. Nikoga još nije bilo napolju, mada je u nekim drugim kućama bilo svetla, ukazujući na još ranoranilaca.

Kad je seo u kola, skinuo je poklopac sa šolje i sipao obe kesice šećera i jedno pakovanje krema, a zatim izmešao kafu kašičicom. Podigao je šolju da uzme gutljaj. Tada je osetio ukus kafe i ispljunuo je natrag u šolju stresajući se. Dođavola, kakvo je to sranje?

Nešto s nekakvim ukusom, ali ne dobrim. Šta je to sa ženama da petljaju s kafom? Šta fali kafi koja ima ukus kafe? Kome treba ukus javora-jagode-kikirikija ili čega već? I što je još gore, ne samo što je imala neki čudan ukus već je bila i slaba. Ta žena je imala dobre noge, ali nije umela da skuva dobru kafu.

Na neki čudan način, zbog toga mu se još više dopala. Da je kuvala odličnu kafu, bila bi previše savršena. Ovako je bolje. Sam bog zna da on nije savršen, tako da ih činjenica da joj je kafa odvratna samo stavlja na isti nivo.

Međutim, njemu je stvarno bila potrebna kafa, a nikako nije hteo da proguta više od jednog gutljaja tog otrova. Nešto malo niže niz ulicu nalazila se benzinska pumpa s prodavnicom koja bi trebalo da ima kafe - možda ne najsvežije na svetu, ali on je već navikao na bajatu, gorku kafu; zato ju je pio sa šećerom i kremom, kako bi bila pitkija. Šteta što šećer i krem nisu mogli da neutrališu užasni ukus Džeklinine kafe. Ako njih dvoje počnu redovno da se viđaju, on će morati da preuzme kuvanje kafe jer nije mogao da pije te splačine čak ni učtivosti radi.

Kad je došao do prodavnice, čovek obučen kao građevinski radnik sipao je benzin u prašnjavi ford kamionet. Jedan crni auto s dvoja vrata, star desetak godina, bio je parkiran sa strane; verovatno kola radnika s pumpe. Kad se Erik parkirao, građevinski radnik je završio sa sipanjem goriva i čekao je da priznanica od kreditne kartice izađe iz automata. Otcepio ju je, pažljivo je savio i stavio je u novčanik, a onda ušao u kamionet i odvezao se.

Ulazeći u prodavnicu, Erik je klimnuo glavom prodavcu, mršavom momku uvučene brade koji je gledao kroz prozor kako građevinski radnik žurno odlazi, i otišao pravo do pulta s kafom u zadnjem delu prodavnice, gde su bila izložena motorna ulja, aditivi za gorivo i tečnost za pranje stakla. Prodavač se izgleda malo uznemirio i stao je pored kase.

Erik je ugledao svoj lik na sjajnoj površini mašine za kafu i napravio grimasu. Nije ni čudo što se prodavac malo zabrinuo. Ne samo da je bio neobrijan, nego nije čak ni prstima prošao kroz kosu pre nego što je izašao od Džeklin. Nije ni košulju uvukao u pantalone - pa išao je kući da se istušira i presvuče i zato nije video svrhu - ali je obukao sako da pokrije oružje. Sve u svemu, izgledao je kao s poternice.

Uzeo je veliku čašu, ubacio dve kesice šećera i jedan krem i napunio je do vrha. Dok je stavljao crni poklopac, čuo je kako se kola s bučnim auspuhom zaustavljaju ispred prodavnice. Motor je i dalje radio.

Sranje. Kakva slučajnost. Jebote, kakva je to slučajnost?

Instinktivno je pognuo glavu sakrivajući se od onoga ko je ulazio na vrata. Možda nije ništa. Možda vozač ima problema s paljenjem, možda mu je slab akumulator i nije hteo da gasi motor pa posle da ne može da upali.

Čuo je zvončiće iznad vrata kad su se otvorila i tog trenutka zvuk motora bio je još glasniji. Nije ništa, pomislio je. Čak bi i kreten primetio kola parkirana maltene pred prodavnicom i shvatio da je još neko u prodavnici s prodavcem. A jedino bi pandur čuo upaljen motor i odmah pomislio *pljačka na prepad*. Njegovo spajdersko šesto čulo malo je zakazalo posle vrućeg seksa i to je sve. Napolju je saobraćaj živnuo kako se bližila zora, što nije najpogodnije vreme za pljačku, to i budala zna.

Ma niš...

Tras!

Nešto se prevrnulo i u toj zgradici jeknuo je tresak praćen drekom i psovkama, a zatim je promukli glas viknuo: - Daj pare, jebem ti mater, ili ću ti razneti jebenu glavu!

Jebiga. Ipak jeste nešto.

Prokletstvo, *znao je*, znao je čim su se ta kola zaustavila. Oružje mu je već bilo u ruci, a nije se sećao da ga je izvukao. Ipak, bilo mu je u ruci jer je instinktivno osetio da ta kola donose nevolju. Isto tako je instinktivno primetio položaj prodavca i video da se razbojnik nalazi između njega i prodavca. Mogao je da puca, ali ako promaši, ubiće prodavca.

A ako upotrebi oružje, moraće da popunjava razne formulare čitav mesec, čak i ako ne bi ubio prokletog pljačkaša, a ako ga pogodi, premestiće ga na kancelarijske poslove dok se ne sprovede unutrašnja istraga.

Kao što je brzo izvukao oružje, tako ga je još brže vratio u futrolu, zgrabio konzervu motornog ulja s police ispred sebe, podigao je i svom snagom je zavitlao ka pljačkaševoj glavi. Momak je na sebi imao crnu duksericu s navučenom kapuljačom - mora da se kuvao u njoj - ali čak i s kapuljačom koja je ublažila udarac, konzerva ga je lupila u glavu uza zvuk kao kad dinja padne na pod. Pljačkaš je pao kao maljem udaren - ili, u ovom slučaju, motornim uljem.

Erik je ponovo izvukao oružje i potrčao k vratima, gurnuo ih ramenom i stao kod kola s pištoljem uperenim kroz otvoren prozor na vozača - devojku u zelenoj majici na bretele i šortsu od džinsa. - Policija! - viknuo je predstavljajući se. - Isključi motor i stavi ruke na potiljak.

Zurila je u veliku cev njegovog službenog oružja uperenog pravo u nju. Donja usna je počela da joj podrhtava, lice joj se iskrivilo i počela je glasno da plače. - On me je naterao! - vrištala je.

- Aha, znam - mrmljao je Erik. Prokleta kafa mu se hladila, morao je da se istušira, očigledno je da nije bio kod kuće, što će svima biti tema za prepričavanje, a evo ga sad zaglavljenog s Boni i Klajdom. Pogledao je preko ramena i video kako je prodavac izašao iza tezge i razgovara telefonom. Pljačkaš je i dalje na podu brojao zvezde.

- Rekao sam da isključiš motor!

Uradila je to i dalje cmizdreći.

- Dobro, a sad izađi iz kola. Idemo unutra kod tvog dečka.

- Nije mi on dečko! - Izašla je iz kola i sve vreme dok joj je stavljao lisice, brbljala je kako čak i ne poznaje tog momka koji joj je upao u kola na semaforu, uperio pištolj u nju i primorao je da vozi ovamo, ona nije znala šta on radi...

- I zbog toga nisi pobjegla kad je on ušao? - Erik upita suvo dok ju je uvodio unutra gde može da je drži na oku. Prodavač se trgnuo, očigledno ne tako siguran kao što bi trebalo videvši devojku s lisicama, a oči mu se razrogačiše kad je ugledao oružje u Erikovoj ruci. - Policija - reče Erik pokazujući svoju značku. Dodavola, zašto taj idiot ne sabere dva i dva i shvati da je on „pandur“?

Momak na podu je ječeći počeo da se meškolji. Dobiće nenasnosnu glavobolju, verovatno i potres mozga, ali Erik je upotrebio rezervne lisice radi sigurnosti. Već je čuo sirene; dobro prolazno vreme, pomislio je. Pa ipak, Houpvel nije Atlanta i noćna smena nije imala mnogo posla.

Posle manje od pola minuta dvojica patrolna kola stadoše na parkiralište s upaljenom rotacijom i sirenama. Erik se zagledao u svoja dva uhapšenika i izbezumljenog prodavca i uzdahnuo. Jedino što je želeo bila je šolja proklete kafe.

5.

Džeklin namerno *nije* mislila na Erika Vajldera dok je završavala spremanje - barem ne mnogo. Bilo je nemoguće potpuno ga odagnati iz misli, delimično zbog crvenkastih tragova njegove brade na njenim grudima i sličnog osetljivog mesta na bradi. Namazala je nadražena mesta gelom od aloje pažljivo pokrivajući puderom ono mesto na bradi i pitala se zašto je fizička intimnost s muškarcem prava borilačka veština u kojoj su ženi maltene potrebni kaciga i štitnici. A on čak i nije bio grub. U stvari, bio je prilično nežan, ako se ima u vidu kako su gladno krenuli jedno na drugo. Ipak, trebalo je da ga makar ujede ili tako nešto, tek da izjednači rezultat.

Ali ona nikad nije ujedala. Ni vrištala. Niti išta slično, stvarno. Bila je samo obična žena, prirodno oprezna, bez i malo dramatičnosti u sebi. Njen otac je bio dovoljno dramatičan, hvala na pitanju, a pored toga, posao joj je svakodnevno priređivao toliko drame da bi Brodvej imao dovoljno likova u narednih deset godina. Možda se u tome i sastojao najveći deo njenog posla - da ostane mirna kad sve ode dođavola i kad svi provrište. Organizator svečanosti mora da bude stručnjak u iznalaženju drugih rešenja, u stavljanju svega u funkciju i u odrađivanju onoga što se mora uraditi.

„Obazrivost“ joj je u neku ruku drugo ime. Bože, pre nego što je kupila svoja prva kola pre deset godina, istraživala je mogućnosti preprodaje i cene opravke čitavih šest meseci pre nego što je donela odluku. Isto tako, pre nekoliko godina Madlin je bilo potrebno dva puta više vremena da je ubedi da će, ukoliko voze iste jaguare, to imati određeni značaj za njihov posao. Bila je u pravu, naravno; u bakhedskoj oblasti statusni simboli bili su važni, a jaguar je slao poruku da je upravo *Premijer* firma za organizovanje svečanosti koju treba unajmiti ukoliko želite da ostavite utisak. Kupile su polovne jaguare, a Džeklin je u sve to ušla držeći pesnice i sa sve tanjim novčanikom. Dve godine kasnije morala je priznati da je Madlin u principu bila u pravu, mada su oba njihova živahna automobila prilično vremena provodila kod majstora.

Toliko nije ličilo na nju da odbaci svaki oprez i uskoči u krevet s muškarcem kog je tek upoznala. Ona ni s bivšim mužem nije spavala sve dok se nisu verili. Bila je s Madlin dok je lizala rane posle razvoda s njenim ocem, a zatim gledala kako Džeki pravi grešku za greškom u izboru za „mis maćehe“. Do tada se ženio ukupno pet puta, razvodio pet puta i verovatno je aktivno tražio broj šest.

Pošto je učestvovala, makar i sa odstojanja, u ličnim katastrofama te vrste, bila je dvostruko opreznija kad su muškarci u pitanju, pa čak i tako njen brak nije trajao duže nego mehur od sapunice. Kako je mogla toliko da pogreši? Mislila je da će ona i Stiv ostati u braku do kraja života, a umesto toga, njihova međusobna privlačnost je iščezla neverovatno brzo. Već je sumnjala u vlastiti sud kad je reč o muškarcima do te mere da je poslednji put imala seks dok je... ma dodavola, još bila udata. Od tada nije bila ni sa kim. Ne zato što nije prebolela Stiva. Nije bila smerna; barem je mislila da nije. Bila je samo zauzeta poslom. Veoma zauzeta.

Postojalo je mnogo razloga što nije bila u vezi s muškarcima, većinom opravdanih. Bila je pažljiva. Bila je pametna. Nije joj bilo svojstveno da bude ni nagla ni neopreznija.

Odlazak u krevet s Erikom nije ličio na nju, ali izgleda da ipak *jeste*, jer je to učinila, i to ju je uzbunilo. Da li je više ličila na svog oca nego što je mislila? Poslednje što je želela bilo je da postane rob svake ludosti koja joj prođe kroz glavu, kao što je Džeki bio. Za njega je *želja* značila *potrebu* i malo je imao kočnica.

Volela ga je - teško je bilo ne voleti Džekija jer uopšte nije bio zao i nije imao nameru da povredi ljude. Bio je šarmantan, pun života i potpuno neodgovoran i usredsređen na sebe. Povređivao je ljude, naravno, ali on to nije uočavao jer je uvek išao od društva do društva, do sledeće žene. Džeklinin odnos s njim bio je nestalan od kada je znala za sebe; njena sigurnost poticala je od Madlin, koja je bila bitna, postojana vrednost u životu, i koja je bila u braku s Džekijem daleko duže nego što je trebalo i borila se da održi dom i koliku-toliku stabilnost u Džeklininom životu. Madlin je konačno bacila peškir u ring i podnela zahtev za razvod kad je Džeklin imala trinaest godina i kad je Džekijeva neodgovornost s novcem pripretila da ih sve povuče na dno.

Džeklin je napravila grimasu pred ogledalom dok je vešto uvijala gustu kosu u punđu i pričvršćivala je dugim šnalama. Naravno, pošto je Džeki bio površan otac, razvod je ostavio traga na njoj. Svako nosi neki pečat od iskustava u životu, tako da se ni ona nije izdvajala. Ne bi mogla da kaže da je imala nekih neobično traumatičnih događaja. Međutim, pošto je bila Džekijeva ćerka, to je svakako uticalo da bude obazriva, jer je on bio upravo ono što ona nije želela da bude. Možda ionako ne bi bila kao on, možda su oprez i obazrivost bili urođeni, što joj je i omogućilo da ga dobro vidi, da ga voli i da je on ne zavarava. Ko zna?

Sve to nema veze s činjenicom da je prvi put u životu imala seks za jednu noć i, shodno tome, nije joj se dopalo što je izgubila ili samokontrolu ili pamet. Šta će raditi ako je on stvarno nazove naredne nedelje? Želi li vezu? Da li se uopšte postavlja to pitanje ili se svrstala u grupu onih koje zovu samo radi seksa?

Dođavola, naravno da želi makar da proba istinsku vezu s njim. Nikada nije imala tako trenutnu i tako jaku reakciju na nekog muškarca i, mada ju je to plašilo do krajnosti, htela je da vidi kuda će to dalje voditi. A ako on pomisli da je ona od onih koje zovu samo radi seksa, ona će to uvideti, što pre to bolje.

Uzdahnula je dva puta, ispravila ramena, a zatim pogledala na sat i jauknula. Razmišljanje jede vreme.

Uzela je bananu iz činije za voće u kuhinji, sipala ostatak kafe u šolju za poneti i pogasila sve aparate i svetla pre nego što je ušla u garažu pošto je zaključala vrata za sobom. Senzorsko svetlo u garaži se upalilo osvetljavajući joj put do kola. Žonglirajući s torbom, kafom i bananom, ušla je u kola i zaključala vrata pre nego što je pritisnula dugme za otvaranje garažnih vrata. Da, „oprez“ joj je bilo drugo ime.

Polako je unazad izašla iz garaže, a po vetrobranu je zaigrala kiša. Prikočila je gundajući u neverici. Bila je gotovo sigurna da nisu prognozirali kišu, ali eto. Nijedna nevesta nije volela kišu na dan venčanja. Srećom, venčanje toga dana nije bilo napolju... a i Madlin je bila zadužena za njega. Ipak, je li loš znak kad kiša pada na dan prve svadbe te nedelje?

Oklevala je za trenutak, razmišljajući da li da se vrati u kuću i zameni sandale s malim tankim potpeticama za neke robustnije, ali ponovni pogled na sat naterao ju je da odlučno spusti garažna vrata i izveze kola na ulicu. Preživeće i ako joj se noge pokvase. Nije imala vremena da se preobuva.

Još je bilo mračno, ulična svetla su se ogledala na mokrom asfaltu dok je vijugala stambenim četvrtima prema glavnom putu koji će je odvesti do Bakheda. Houpvel nije imao nikakvu industriju, bilo je tu poslovnih zgrada, kancelarija, lekarskih i zubarskih ordinacija, restorana, hemijskih čistionica i sličnog, ali ne i prave industrije s fabrikama. Houpvel je bio noviji od Bakheda, te nije imao starije otmene kuće, ali je umesto njih imao *nove* otmene kuće - ne samo novokomponovane kućerine, već prava imanja s velikim okućnicama, visokim zidovima i kapijama.

Houpvel je takođe imao kraj koji je za Džeklin bio strogo srednjestaleška naseobina, kraj koji je osnovan pre nego što su cene zemljišta podivljale. Ona je

odrasla u jednoj od tih kuća; Madlin ju je prodala tek kad je *Premijer* počeo da joj oduzima lavovski deo vremena te više nije mogla da se bavi radom u dvorištu i održavanjem. Džeklin nije ništa rekla majci, ali je plakala onog dana kad je kuća konačno bila prodana. Ta uredna kuća s fasadom od opeke bila je njen dom iako se odavno iselila iz nje. Sada je njen dom bila kuća u nizu u koju je odlazila na kraju dana, tamo gde se opuštala, osećala sigurno i gde joj je bilo udobno. Međutim, duboko u njoj, bila je to samo jedna kuća u nizu i selidba je ne bi nimalo uznemirila, osim gnjavaže oko pakovanja i raspakivanja.

Dom je značio porodicu i Džeklin je želela svoju porodicu. Zar je toliko uvrnuta da nema poverenja u sebe da malo spusti gard i dozvoli nekom muškarcu da joj se emotivno približi? A ono što je najviše želela od života zahtevalo je tu bliskost. Možda bi trebalo da razmisli o nekoj terapiji. Ili bi, budući da nije držala glavu u pesku i odlično razumela psihološki problem koji se krije iza njene preterane obazrivosti, možda trebalo da natera sebe da počne da živi. Ne samo da bi sve bilo brže već ne bi morala sama da plaća račune.

Premijer se nalazio u jednoj zgradi od opeke u kojoj je nekad bila smeštena zubarska ordinacija, ali njoj i Madlin se svidela zato što je parkiralište bilo veliko, bila je u dobrom stanju i rastinje je već bilo poraslo. Kupili su je u četvrtoj godini svog poslovanja, preuredili je iznutra da bi izgledala kao udobna, luksuzna kuća s dve kancelarije. Razmišljale su da iznajme prostor u nekoj poslovnoj zgradi, što bi im omogućilo bolje obezbeđenje, ali ih je cena primorala da potraže privatnu kuću. Sada su obe bile vrlo zadovoljne svojim izborom jer je zgrada bila njihova i jasno je odražavala solidnost i prestiž, što bezlična fasada poslovne zgrade jednostavno ne bi mogla da pruži.

Budući da su tu radile same četiri žene, ponekad do kasno noću ili od ranog jutra, kao što je to bio slučaj toga dana, pokušale su da zgradu što bolje obezbede. Imale su jaka vrata i brave, video-nadzor na ulazu i svi klasični dvokrilni prozori bili su zaštićeni trnovitom puzavicom. Nikad nisu imale ni naznaku neke nevolje. Kraj je bio dobar i, stvarno, koji bi idiot provalio u firmu za organizovanje svečanosti? Sve su naplaćivale u čekovima ili kreditnom karticom, tako da je jedina gotovina u kancelariji uvek bila samo ona koju su imale u novčanicima. Neki automat bi bio bolja meta lopovu nego one.

Stala je na svoje mesto za parkiranje odmah iza sporednog ulaza, a Madlinin jaguar se zaustavio ni pet sekundi posle nje. Ružičasti kišobran se rascvetao kao neki ogromni egzotični cvet, a onda je Madlin izašla iz kola pod njim. Džeklin je to isto uradila, mada je njen kišobran bio običan, crn. Kiša nije jako padala, ali nije želela da počne dan s mokrom odećom i slepljenom kosom.

- Imam proteinski napitak - reče Madlin i sagnu se u kola da dohvati obećano piće.

- S kojim ukusom?

- Ne gledaj poklon-piću u zube. Vanila. Nisam imala jagodu.

-Ja imam jednu bananu, podelićemo. Možemo je narezati u napitak i ponovo staviti u blender.

- Važi.

Džeklin nije mogla da ponese sve odjednom, te je ostavila bananu i kafu u kolima i požurila da otključa vrata. Alarm je počeo da pijuče i ona je spustila akten-tašnu na stočić-konzolu prislonjen uza zid u malom hodniku, a zatim ukucala šifru da isključi alarm. Madlin se provukla iza nje pažljivo manevrišući s kišobranom, akten-tašnom i dva napitka.

Posle pet minuta sedele su za konferencijskim stolom uz pripremljeni napitak i razmatrale svadbu za to veče kako ne bi izostavile nijedan detalj. Madlin je uključila mali televizor u uglu i obe su odahnule kad je lokalna vremenska prognoza pokazala razvedranje do podneva. - Hvala bogu - otegnu Pič Reynolds čim je uletela u salu za sastanke, taman na vreme da čuje prognozu. Automatski je pristavljala kafu; ona je bila od onih što piju kafu po čitav dan. - I kad sam već kod zahvalnosti dragom Bogu, da mu iskreno zahvalim i na klima-uređaju, jer će vlažnost biti nepodnošljiva. Vi to opet pijete onaj užasni smućkani napitak?

Pič - čije je pravo ime bilo Džordža, naravno - prezirala je sve što je i izdaleka ličilo na zdravu hranu, dokazujući to krofnom punjenom čokoladom koju je donela sa sobom. Imala je na glavi čitav oblak ride kose, iskošene zelene oči i sedam do devet kilograma viška, što ju je činilo poželjnom. Očigledno je takvo telo bilo popularno kod muškaraca, jer ona nikad nije bila bez momka, mada treba dodati da je i njen veseo karakter doprinomio tome. Madlin je bila povučeniija, mada ne baš. Njih dve zajedno mogle su da privuku publiku tako da bi svaki političar pozeleneo od muke.

- Pijemo - reče Madlin. - A ti kad padneš mrtva u šezdesetoj godini od srčanog udara prouzrokovanog astronomski visokim holesterolom, neću ti se rugati tako što ću nazdravljati tvom jadnom, ukočenom i hladnom telu uz čašu hranljivog napitka. Pošto si mi prijateljica, otvoriću flašu dobrog viskija.

- E baš si me utešila. - Pič zagriže krofnu pažljivo ližući čokoladu koja je curila. - Međutim, mene će kremirati, tako da je bolje da mi nazdraviš pre toga ako hoćeš da se držiš te ideje.

- Nećeš valjda?

- Neću šta?

- Da se kremiraš. Rekla si mi da želiš raskošnu sahranu sa svim svojim bivšim ljubavnicima koji će oplakivati tvoje predivno telo dok ti ležiš u kovčegu za koji si, uzgred da spomenem, rekla da želiš da bude ukrašen slapovima belih krinova, mada ja mislim da su ti slapovi odraz lošeg ukusa za sahranu, zajedno s gajdašem i belim konjima koji vuku lafet do groblja. Ne možeš biti lepa u kovčegu i da budeš kremirana. To nekako isključuje jedno drugo.

- Tebi i ne pripada lafet - ubaci Džeklin. - Šefovi država dobijaju lafet. Zamisli saobraćajnu gužvu. Sigurna sam da bi ti trebala dozvola od guvernera.

- Pa što još ne pošalješ i kišu po mojoj povorci? - gundala je Pič. - Čovek bi pomislio da je jedini trenutak kad neko može da dobije sve što poželi upravo na svojoj proklesoj sahrani. Barem svirajte pesme koje volim, važi?

- Svakako - složi se Madlin - samo ako nije ona „You Picked a Fine Time to Leave me, Lucille”.

- Baš umeš sve da pokvariš. Dobro, a ona od Flojda Krejmera, „Last Date”? Razumeš? Ta će biti.

- Ti si bolesna. Baš *bolesna*. Ti ionako nećeš biti prisutna, pa šta te briga? Prirediću ti najdivniju sahranu u stilu *Premijerovog* ugleda i nivoa.

- Moju sahranu pretvaraš u događaj? Ne znam da li da se osećam polaskano ili da se naljutim što bi iskoristila moju smrt za reklamiranje biznisa.

- O, dušice, obećavam ti da će tvoja sahrana *stvarno* biti događaj. Samo moram da se pobrinem da sve bude s ukusom.

- Kad smo već kod ukusa... Džeklin, dušo, ti *svakako* znaš da se tvoja subotnja svadba polako kreće ka propasti, zar ne?

Džeklin podiže pogled, a usne joj se iskriviše. - Počelo je da mi se ukazuje kad je mlada insistirala da njenu jedanaestomesečnu ćerkicu, koja, uzgred budi rečeno, nije mladoženjino dete, gura kroz crkvu u crvenim kolicima. - Nije mogla a da se ne nasmeje. Venčanje će biti urnebes, ali ako je par srećan i zadovoljan s takvom postavkom, njen posao je da obezbedi da se obavi na način na koji oni žele. Sa ukusom ili bez njega, nije njena stvar. - Didra je presrećna što imamo toliko posla ove nedelje, tako da će moći da preuzme jednu probu u subotu umesto da radi na venčanju.

-Ja ću biti srećna kad se ova nedelja završi - dodade Madlin gledajući raspored na tabli. Pošto su toliko bile zaposlene te nedelje, nisu ni pokušavale da

zakažu neki sastanak; imale su pune ruke posla jer je šest venčanja takođe značilo i šest proba. Protrljala je ruke. - Međutim, naš račun u banci je vrlo zadovoljan. Nijedan ček nije odbijen za naplatu.

- Hvala bogu na tome - reče Džeklin cinično. - Još kad bih mogla da obavim sve današnje sastanke s Keri a da joj niko ne otkáže, uključujući i mene, ostatak sedmice će biti pesma.

- Pa otkáži ako moraš - rekla je Madlin stisnuvši usne. - Nemoj da trpiš njena sranja. Vredi da joj platimo nadoknadu ako možemo da je se otarasimo.

Njihovi ugovori su bili po satu, tako da je *Premijer* naplaćivao onoliko koliko urade. To ih je štitilo od otkaza u poslednjem trenutku i odbijanja isplate zato što nisu završile posao. Nekoliko puta neke lukave ili pokvarene - zavisi kako se gleda - neveste i/ili njihove majke pokušale su to. Kada su zatim shvatile da ne mogu dobiti natrag pozamašnu svotu, svaka od njih se složila da su *Premijerove* usluge na kraju krajeva sasvim dobre.

- Samo da prođemo onu čarobnu tačku kad ona misli da se može predomisлити i još imati vremena da uradi ono što je naumila, onda će biti u redu, mislim. Nećemo biti srećne, ali biće u redu.

Madlin prevrnu očima. - Već smo prošle tu tačku.

- Ne po njenom mišljenju. Nadam se da će je doći danas po podne. Mada ona nije sasvim pri sebi - dodala je u stilu izjave godine, ako ne i decenije. Pitala se da li bi mogla da nagovori Erika da dođe i stane iza nje s onim velikim pištoljem što se vidi u futroli...

...I onda, samo *buum*; bio je u središtu njenih misli tako jasno da ga je na trenutke fizički osećala u sebi. Talas topline zapljusnuo joj je telo i lice joj se zajapurilo. Brzo je oborila pogled skrivajući svoj izraz. Zaboga, ne bi trebalo da joj se takve misli vrzmaju po glavi u prisustvu majke. Trebalo bi da se usredsredi na posao i ni na šta drugo.

Ali kako je mogla da ga izbaci iz glave kao da se prethodna noć nije dogodila? Ne može tek tako da podeli svoj život po fiokama. Tako nešto nije doživela dotad i sve dok emotivno i mentalno ne shvati kako je došlo do toga da se među njima astronomski brzo razvije nešto, naravno da će misliti na njega, čak i kad se svim silama trudi da to ne radi.

Samo da joj prođe ta sedmica, onda će imati vremena da razmišlja o njemu.

Vreme se razvedrilo, kao što su obećali, pošto je vetrić odagnao kišu prema istoku, i ukazalo se plavo nebo. Tog popodneva Džeklin je shvatile da se smeši,

sasvim malo, iako je krenula da se sastane s Keri i jadnim dobavljačima. Naredni dani biće uzbuđljivi, ali zasad je sve teklo glatko. Svadba broj jedan bila je prilično mala i Madlin ne bi trebalo da ima nikakvih problema da to sama odradi, osim ako ne iskrсне neka nepredviđena teškoća. Takvi problemi bili su uobičajeni, ali one su pokušavale da budu spremne za svaku iznenadnu situaciju.

Ručak je bio odličan - gotova salata koju je pojela za radnim stolom. Telefon nije zazvonio dobrih dvadeset minuta, tako da je mogla da jede na miru.

Sada je nebo bilo vedro i plavo, saobraćaj nije bio gust, a telo joj je pevušilo od zadovoljstva čitav dan.

Nemoj misliti na njega, nemoj misliti na njega, mrmljala je sebi u bradu. Morala je da bude u pripravnosti sledećih nekoliko dana, sve dok se ne obavi i poslednje venčanje te nedelje; ako dozvoli da joj misli odu u drugu stranu, grešiće i prevideće detalje. Za pet dana ova gužva na poslu će proći i onda će odlučiti... šta god. On možda neće ni zvati. Mislila je da hoće, ali ko zna? Možda je on poseban - sledila se od straha od te mogućnosti, mada je to istovremeno uticalo da se oseća uzbuđeno i srećno, i na rubu nečeg važnog. Eto, opet to radi, razmišlja o njemu iako se trudi da ne misli.

Međutim, ništa je nije moglo bolje vratiti u stvarnost, uz zvučni udarac, od saradnje s Keri.

Svečana sala bila je sagrađena u stilu grčkog hrama, sa stubovima, urnama i puzavicom na zidovima. Zgrada je bila stara desetak godina i, sudeći po tome koliko vremena je trebalo unapred da se rezerviše, bila je odlična investicija. Keri je bila uporna da njena svadba bude tu i nigde drugde, pa je čak i pomerila datum venčanja kad se pokazalo da je datum koji je odabrala zauzet. Bio je to jedini put kad nije mogla da priredi histerični napad i dobije ono što želi.

Pošto je bio radni dan, veliko parkiralište nije bilo ni blizu puno, ali blizu sporednog ulaza bilo je parkirano nekoliko automobila. Džeklin je prepoznala Kerina kola i osmeh joj je brzo nestao. Keri je imala jedinstvenu sposobnost da utiče na vreme tako što je minut ličio na sat, a sat na večnost u paklu. U više navrata Džeklin se pitala šta li jadni mladoženja vidi u ženi s kojom stupa u brak, a kad je Keri u pitanju, dolazilo joj je da telefonira tom jadničku i kaže mu da beži koliko ga noge nose.

Kad je uzela akten-tašnu, prebacila torbicu preko ramena i izašla iz jaguara, Džeklin je primetila Grečenina kola. Srce joj stade. Grečen nije trebalo da bude tu još pola sata. Džeklin ne bi zakazala nijednog dobavljača da se sastane s nevestom-čudovištem bez prisustva nekoga iz *Premijera* ko će obezbediti da sve

prođe glatko. Mogla se opkladiti u svoj jaguar da je Keri telefonirala krojački i promenila vreme sastanka. To *ne* miriše na dobro.

Džeklin je ubrzala prema sporednom ulazu u nadi da nije prekasno stigla. Načinila je samo šest koraka hodnikom kad je shvatila da je više nego prekasno.

Grečen je zavila iza ugla i samo što nije trčala prema parkiralištu i spasu. Zajapurena, u ruci je stezala parčence tkanine. Kad je ugledala Džeklin, naglo se zaustavila, stegnutih vilica.

- Može mi platiti i milion dolara, ali neću ponovo da radim haljine za njene deveruše. Nikakav novac ne može platiti da se takva kučka istrpi. - Grečen je bila niska i punačka, pedesetih godina i privlačna, s blajhanom plavom kosom i uvek lepo obučena. Obično je bila hladnokrvna i nasmejana, ali ne i tog dana. - Što se mene tiče, deveruše mogu da budu i gole.

Pa, izgleda da je bila prilično odlučna. Džeklin je duboko uzdahnula. - Šta je rekla?

Grečen je zatreptala da odagna suze. - Pored ostalog, rekla mi je da je kvalitet mog rada na haljinama ispod proseka i da budem srećna što mi nije otkazala. Pošto je moj rad tako nezadovoljavajući, ona ne shvata zašto ne mogu sašijem nove haljine u sledeće dve nedelje jer sigurno nisam toliko zauzeta, ne pored toliko *stručnih* krojačica u ovom kraju. - Grečen je brada zadrhtala, a zatim ju je smirila. - Rekla je da će me tako oblatiti da nikad više neću raditi na nekom značajnom venčanju ukoliko tačno ne izvršim njene naredbe.

Džeklin je utešiteljski uhvatila Grečen za ruku i tiho joj rekla: - Znaš da nije tako. Nemoj dozvoliti da te zastraši. Niko pri zdravoj pameti neće shvatiti ozbiljno to što ona kaže.

- Nadam se da si u pravu. - Grečen se malo pribrala. - Ubrzo ćemo saznati. Bez obzira na sve, ja odustajem. Život je prekratak da bih se nosila s ljudima kao što je ona.

Džeklin je morala da se složi s tim, ali ipak će učiniti sve da izdrži. Mladoženjina porodica je veoma ugledna; majka mu potiče iz stare porodice iz Džordžije pune kao brod, a otac je u politici. Ako Džeklin izdrži do sledećeg meseca, biće bogata.

Međutim, ukoliko Keri ikada bude pokušala da ponovo unajmi *Premijer* za organizovanje neke proslave, neće moći da prihvate posao zbog prezauzetosti.

Zatekla je Keri kako sedi u glavnoj sali za stolom koji je bio postavljen tu za njene sastanke. Ostatak te velike prostorije zevao je prazan. Podijum na drugom kraju bio je u mraku, pust. Parket je nedavno bio očišćen i uglačan do

sjaja, ali bez uobičajeno raspoređenih stolica i stolova delovao je pomalo tužno. Kad je sve na svom mestu - stolovi prekriveni stolnjacima, mirisni cvetni aranžmani, švedski sto i kolači, lelujava svetlost sveća koja baca čarobnu draž dok muzika osvaja salu - to postaje savršeno mesto za svadbu.

Sad je delovala prazno, osim jednog izgužvanog uzorka tkanine bačenog na pod, na nekoliko koraka od buduće neveste.

- Kasniš - obrecnu se Keri i ne pogledavši Džeklin.

Samo još mesec dana...

- Poranila sam pet minuta - odgovori Džeklin mirno. - Da li si ti promenila vreme sastanka s Grečen i zanemarila da mi to kažeš?

Na to Keri podiže svoj oštri pogled. - Ozbiljno ti predlažem da svoje klijente držiš dalje od te nerazumne žene. Zapravo, insistiram...

Džeklin spusti akten-tašnu na sto. - Uvek rado preporučujem Grečen i to ću i dalje raditi.

- Ona je nestručna. A rad joj je nezadovoljavajući.

- Da sam na tvom mestu, pazila bih kad tako nešto izjavljujem. Može te tužiti za nadoknadu štete i dobiće na sudu uprkos tvojim vezama. Šila je za neke veoma značajne žene u ovom gradu, u državi, i svaka od njih bi mogla da stane na njenu stranu. I da te upozorim - ona ima mnogo bliskih prijatelja u tom poslu. To je nešto slično cehovskoj povezanosti, a nju veoma poštuju, naročito na jugoistoku. Ako ubuduće budeš htela da ti se šiju haljine po meri, savetovala bih ti da popustiš. Haljine deveruša su već sašivene, predivne su, i vreme je da idemo dalje.

Keri je stegla vilicu i Džeklin je na trenutak pomislila da će skočiti i fizički je napasti. Keri se *zaista* nije dopadalo kad nešto nije po njenom. O, jadni dobavljači koji tek treba da dođu. Da je mogla da ih upozori da se ne primiču, učinila bi to, ali čitava ta vrteška već je izgubila kontrolu; jedino što može da uradi jeste da se čvrsto drži.

6.

Keri je s kamenim izrazom na licu zurila ispred sebe u sto zatrpan ostacima uzoraka - uzorci kolača, ostaci školjki i račića na roštilju, junećeg i jagnječeg roštilja, ćufte. *Ćufte*. Kao da bi ona dozvolila nešto tako neotmeno na svojoj svadbi. Dobre su one, ali ćufte su ćufte, bez obzira na to kakvi se specijalni začini koriste ili od kakvog je mesa. Mogla je to da bude i egzotična mešavina jegulje i emua, baš je briga, to su i dalje ćufte.

- Zaboravi ćufte - reče ona kratko. - Ne znam samo šta si mislila kad si ih donela. Nije ovo neka prostačka svadba srednje klase gde pola žena nosi crne čarape s belim cipelama.

- Ćufte su najtraženije - odgovorila je snabdevačica hrane, mršava žena gotovo muškog izgleda s kratkom čelično-sedom kosom i strogim licem. - I najskuplje su jer ih je teško napraviti; ljudi se uglavnom odlučuju za nešto jeftinije.

Keri se jedva uzdržavala da ne ošamari tu kučku. Sa zakašnjenjem je potajno pogledala cenovnik da se uveri da žena ne laže i tamo je crnim slovima na debeloj krem hartiji pisalo da su ćufte skuplje čak i od račića i školjki. Tako je morala da ostane pri jeftinom izboru jer nikako nije mogla da povuče reč. Jedino što je mogla da uradi jeste da izabere nešto još skuplje od ćufti.

- Hoću tri različite vrste - školjke, jagnjetinu i juneće meso. Tako će moji gosti imati *pravi* izbor.

O novcu ionako nije vodila računa; Šonova porodica je snosila veći deo troškova jer njeni roditelji ne bi nikako mogli da priušte takav raskoš. Oni učestvuju, naravno - nije dozvoljavala da njena buduća svekrva pomisli kako je ona neka grebatorka. Trenutno se dobro slažu i Keri je nameravala da zasad nastave tako. A kasnije... ko zna?

Dobavljačica hrane nije komentarisala Kerin izbor, samo je zapisivala, što je Keri još više živciralo, jer je ta žena - koristila je tu reč sarkastično - mogla barem da kaže nešto kao „Odličan izbor“. Možda bi trebalo da kaže organizatorki svadbe da nađe drugog dobavljača, ali Džeklin je stvarno postala teška kad treba da uradi što joj se kaže i verovatno će reći nešto u smislu da se svi dobri dobavljači rezervišu mesecima unapred.

Želela je da njeno venčanje bude događaj godine, želela je da o njemu pričaju sve buduće neveste sa zavišću dok budu planirale svoje svadbe. Živciralo ju je što izgleda da niko nema njenu viziju nečega istovremeno otmenog i

egzotičnog, izvanredno skupog ali dovoljno otmenog, tako da niko ne može da se podsmeva njenom izboru. Isto tako, išlo joj je na živce što je toliko ljudi odlučno da dozvoli drugima da zablistaju na dan kad samo *ona* treba da blista.

Na primer, haljine deveruša. Da, namerno je izabrala malo ružniji kroj tek toliko da nijedna od njih ne bude ni najmanje privlačna kad budu pozirale pored nje, ali ni toliko ružne da bi se neka pobunila - dobro, osim one kučke Tejt, mada je ona poludela zbog nečeg sasvim drugog, što nema veze sa svadbom. Za nju će se Keri pobrinuti posle svadbe, kad bude imala više vremena. U stvari, prvi koraci Tejtine kazne su već preduzeti i Keri je bila više nego zadovoljna rezultatom.

Uživala je u različitim reakcijama koje je viđala kod ljudi kad shvate u šta se upuštaju kad se zakače s njom. Većina ljudi su beskičmenjaci koji se jednostavno saviju kad se suoče s jačom voljom, što njoj nije smetalo; takvi su predstavljali manji problem. A i zabavljali su je kad vidi kako se uzrujavaju, kako su im osećanja povređena, kako beže da je ne bi ponovo uznemirili.

Činjenica je da se Keri gotovo nikad nije osećala uznemirenom, jer bi to značilo da mari. A ona nije marila, barem ne na emotivan način. Vodila je računa o utisku koji ostavlja, bilo joj je bitno da sve bude onako kako ona hoće. Ona zna šta hoće i kad hoće, ali dok je njeno ponašanje možda bilo neoprostivo, u sebi je ostajala hladna i proračunata, posmatrajući svaku reakciju i prosuđujući najbolji način da sve bude po njenom.

Ako Šonov otac pobedi na izborima za američki Senat, doživotno će biti obezbeđena. Već je bila finansijski zbrinuta, ali ulazak u društvene krugove Vašingtona predstavlja gotovo više nego što je mogla da očekuje. Kad se nađe tamo i pusti korenje, možda će zadržati Šona, a možda i neće, sve zavisi od mogućnosti koje joj se pruže, ali zasad, on je upravo ono što joj je potrebno. A blage je naravi, što znači da je lako manipulirati njim.

Šonova majka Fer (zar to nije dozlaboga uobraženo?) Mejvel Džonston Denison koristila je sva tri prezimena dovoljno često da bi podsetila ljude kako potiče iz čuvenih porodica Džonston i Mejvel pre nego što se udala za Dagleasa Denisona i pomogla mu da se njegova politička zvezda vine do visina lokalne vlade i vlade savezne države, da bi sada dostigla i nacionalni nivo. Gospođa Denison je bila mirna žena, ali Keri je nije potcenjivala. Vladala je iz senke i bila izvor novca. Na kraju, Keri će morati da nađe način da neutrališe tu ženu, ali zasad joj je bila korisna na drugi način.

Pre svega, morala je da prebrodi sva nerviranja koja joj je donosilo venčanje. Sto je bio premali za sve uzorke koji su bili prikazani; čovek bi pomislio da će to mesto biti spremnije da joj udovolji. Taj sto je postao toliko pretrpan da je sklonila akten-tašnu organizatorke venčanja gurnuvši je pod sto. Nije samo ta akten-tašna bila na podu. Odbačeni uzorci traka i tkanina pali su sa strane, otpisani, nebitni. Neće valjda *ona* da počisti sav taj nered.

Gledajući u celini, bila je zadovoljna svime, ali ju je izjedala situacija s haljinama. Kad je prvi put videla boje, ružičasti pojasevi na sivim haljinama delovali su izuzetno i elegantno, ali sada je mislila da je ružičasto više napadno nego prefinjeno, a siva je baš dosadna. Bišop Delejni, cvečar, nije bio od pomoći; samo je slegnuo ramenima i rekao da bi on lično izabrao tamnosive haljine s jarkocrvenim ružama, ali ružičasti pojasevi su onemogućavali tu kombinaciju. Sada, kad je ona odvratna krojačica jednostavno *otkazala*, bilo je nemoguće pronaći nekoga ko bi na vreme mogao da promeni boju pojaseva u modrozelenu ili čak sivu kako bi se slagala s haljinama. Zašto nije spomenuo kombinaciju sivog i crvenog na samom početku? Sad se nasukala s ružičastim i zbog toga je bila toliko ljuta da je htela da uzme makaze i da iseče nešto, po mogućstvu jednu Grečen, krojačicu, a ako Džeklin ubrzo ne legne na rudu, može i ona da posluži kao prihvatljiva zamena.

Da je bila bolje raspoložena, možda bi i uživala u prizoru gde su se svi ti ljudi okupili da nju zadovolje, ali situacija s haljinama zagorčala joj je dan. Morala je da se bavi modiskinjom za veo, poslastičarkom, da odabere repertoar za orkestar, a svi su joj govorili da mora da odluči odmah jer je vreme isticalo i oni su imali i druge obaveze, što ih je sprečavalo da urade ovo ili ono, bla-bla-bla, sva ta beskrajna opravdanja samo da ne urade onako kako je ona tražila.

Posle svadbe će početi da iznosi primedbe kako su svi oni nestručni. Pa neka vide kako će se osećati kad im posao opadne. A o *Premijeru* će najviše pričati. Svi su govorili kako *Premijer* ima najveći ugled od svih organizatora svečanosti u tom kraju i, naravno, to što se nalazi u Bakhedu činilo ga je još poželjnijim. Međutim, Džeklin Vajld se pokazala kao pravi davež jer je držala stranu onim budalama koje su tvrdile kako ne mogu da urade ono što Keri želi. Džeklin je trebalo da obezbedi da se sve uradi, a ne da pronalazi opravdanja; umesto toga, ona je bila potpuno nesposobna da obezbedi da ta svadba izgleda kako treba.

Modiskinja, oniža, punačka Južnoamerikanka po imenu Estefani, prikazala je svoj katalog sa slikama ukrasa za glavu - od običnih traka do ukrašenih tijara - zajedno s uzorcima tkanina. Ko bi znao da ima toliko mogućnosti za veo - od

mrežice do paučinaste tkanine koja je bila tako lagana da je gotovo lebdela. - Sve ovo je nezanimljivo - reče Keri odgurnuvši katalog. - Zar nemate nešto elegantno? Crno možda? Njena venčanica je imala tanku crnu traku odmah ispod grudi, tako da crno nije bila bezvezna ideja, ali naravno da nikad ne bi stavila crni veo. Posmatrati oči tih žena kako se kolutaju od užasa i njen napor da kontroliše svoj izraz lica bilo je dovoljno zabavno da pusti da ta ideja još malo lebdi u vazduhu, tek toliko da sve uskomeša pre nego što se odluči za nešto klasično. Međutim, što se tijare tiče, *nije* se šalila. Sve su izgledale kao na izboru za mis, a ono što je ona imala na umu bilo je sličnije stilu evropskih kraljevskih dinastija.

- Crno? - reče Estefani drhtavim glasom. - Uz belu haljinu?

- Da, uz belu haljinu - zarežala je Keri radujući se u sebi jer je Estefani zagrizla mamac. Sad barem ima metu. - Da li ste svi vi toliko ograničeni da ne možete da se odmaknete od onoga što ste do sada radili?

Na njeno iznenađenje, Estefani ukoči ramena, a oči joj sevnuše. -Ja nisam ograničena. Ja imam istančan ukus.

- To znači da ga ja nemam? - upita Keri oštrijim tonom i skupljenih očiju. Međutim, pre nego što je mogla da krene u još žešći napad, zazvonio joj je mobilni. Pogledala je broj na ekranu, s namerom da pusti telefon da zvoni, ali videla je da je Šon i dala je znak Estefani da sačeka. Duboko je uzdahnula, namestila osmeh na lice i javila se umilnim glasom.

- Zdravo, dušo.

Šon je bio sladak, bogat i naivan. Šta još žena može da traži od muža? Zasad mu je dopuštala da bude po njegovom gotovo u svemu, ali to će se promeniti posle venčanja. Pošto dođe do oltara, ona će preuzeti komandu. U stvari, već i jeste; prvi važan korak bio je privoleti Šona da je zaprosi, a prethodnog dana načinila je i drugi važan korak - onaj u vezi s novcem. Stvari su se odvijale upravo kao što je planirala.

Šon je planirao medeni mesec. To ga je zaokupljalo i sklanjalo joj ga s puta, a bio je uzbuđen što je on glavni i što će joj prirediti savršen medeni mesec. Hvala bogu što je oduševljeno prihvatio njene nagoveštaje. Tog dana sređivao je poslednje detalje i zanimalo ga je njeno mišljenje. Jednostavno se složila sa svim što je rekao, smešeći se sve vreme jer je osmeh bio deo njene ličnosti koju je stvorila da bi uhvatila i zadržala Šona. Taj osmeh je promenio ton njenog glasa, koji je postao bezbrižan i sladak.

Podigla je pogled i videla kako organizatorka venčanja i modiskinja bulje u nju kao da joj je izrasla još jedna glava. Ma ko ih šiša! Uskoro joj uopšte neće biti potrebne. Slušala je Šonove planove, smejala se kao da je govorio nešto zabavno ili pametno, rekla mu kako je divan i kako ga mnogo voli, uobičajene gluposti.

Dok je razgovarala sa Šonom, gledala je kako Džeklin i Estefani prelaze na drugu stranu prostorije, gde su se pridružile Bišopu Delejniku i Odri Visenant, poslastičarki. Dobavljačica hrane Irena stajala je po strani i nešto zapisivala te im nije prišla, ali se zato šefica sale, neka Melisa, pridružila da doda neku svoju glupost. Keri nije čula šta govore jer je morala da se usredsredi na Šona, koji je i dalje naklapao iako su već popričali o razlogu zbog kojeg je zvao, ali sudeći po pogledima koje joj je Estefani upućivala, Keri je znala da govore o njoj. Džeklinin ton je bio umirujući, što znači da im je verovatno objašnjavala da će ona odbiti Kerine žalbe.

Pri pomisli da neko smatra kako može postupati s njom kao s nekim razmaženim detetom, ključao joj je ledeni bes. A Džeklin je u njoj izazivala još veći bes, s tom glatkom kožom i kosom i načinom oblačenja kao da potiče od starih bogataša i kao da je visoko kotirana u bakhedskim društvenim krugovima, a ne da je samo obična organizatorka svečanosti. Da nije bilo Džeklin, možda bi sve bilo drukčije, ali ona je od početka bila prepreka, a ne pomoć... a sada priča o Keri još više je potkopavajući. To je jednostavno nedopustivo.

- Da specijalno izrađeni kristali nisu već naručeni, ja bih odustao - rekao je Bišop Delejni Džeklin. - Međutim, neću da te ostavim na cedilu zbog toga, te ću ići do kraja. Ipak, neću više nikad raditi za Denisonove.

- Hvala ti što nastavljaš. Žao mi je što je ovaj posao ovako užasan za sve nas. - Džeklin je imala osećaj kao da se izvinjava od trenutka kad je kročila unutra. Kad bolje razmisli, i *jeste*. Grečen je dosad bila jedini dobavljač koji je otkazao, mada su haljine deveruša bile gotove, tako da ona nije iznenada odustala usred posla. Međutim, Estefani bi mogla da otkaže svakog trenutka. Njeni velovi i ukrasi za kosu bili su umetnička dela i s pravom je bila ponosna na njih. Imala je mnogo porudžbina, tako da joj zarada od ovog posla neće nedostajati. U stvari, verovatno bi mogla da pozove najviše dva telefonska broja i odmah popuni prazninu. To je ono što Keri, izgleda, ne shvata, da radi s vrhunskim dobavljačima koji već imaju ugled i koji ne moraju da trpe njene zahteve i uvrede.

- Nikad nisam radila s nekim ovako teškim - prošaputa Melisa. Ona je bila šefica sale poslednjih devet-deset godina, tako da je imala prilike da vidi razne čudake. Ako je Keri teška prema njenim merilima, to već nešto znači. Sažaljivo je pogledala.

- Neću joj dozvoliti da me naziva glupom - reče Estefani žustro. - Ona je glupa. Crni veo s belom haljinom! I moj rad nije nezanimljiv.

- Nemoj dozvoliti da te uznemiri - dodao je Bišop otegnuto, trudeći se da spusti glas. - Ona ne bi prepoznala dobar klasičan ukus i kad bi joj u oko skočio. - Potapšao ju je po ruci. Bio je visok i mišićav, s blajhanom plavom kosom i egzotičnom crnom bradicom, sušta suprotnost onizoj, tetkastoju Estefani. Često su zajedno radili, tako da su se godinama poznavali. Izgleda da su se Estefani i Bišop baš voleli; više je slušala njega nego bilo šta što bi joj Džeklin rekla da je umiri.

Odri Visenant, poslastičarka, slegnu mišićavim ramenima. Nekad je bila olimpijska plivačica i još je provodila mnogo vremena plivajući, ali pošto je osvojila bronzanu medalju, odlučila je da takmičenje nije za nju. Umesto toga, otkrila je novu strast - mešenje. Njene torte su bile umetnička dela, laganije i finije teksture nego prosečne svadbene torte. Za razliku od mnogih poslastičara, sama je ukrašavala svoje torte. - Dakle, kad bih samo mogla da je privolim da odluči od čega želi torte i da izabere fil. Imam vremena dve nedelje za ove torte, ali htela bih odmah da dogovorim detalje jer sledeće nedelje idem na odmor.

- Onda hajde da vidimo da li to možemo sad da završimo i da pustimo da se ostalo slegne dok...

Keri je iza njih veselo procvrkutala: - Zdravo, volim te - svom jadnom naivnom mladoženji, a odmah nakon toga usledio je udarac i tresak pošto je zamahnula rukom preko stola i srušila Estefanin katalog, zajedno sa štapićima za ražnjiće, uzorcima kolača, trakama, brošurama, parom nalivpera i Džeklininim rokovnikom, i sve se to rasulo po podu.

- *Šta zamišljate ko ste vi?* - Kerin glas bio je tih ali prožet otrovom dok im je prilazila. Melisa, Bišop i Odri malo ustuknuše, dok je Džeklin ostala na svom mestu smatrajući da joj je dužnost da se postavi između njih i tog demona koji nadire. Međutim, Estefani je začkiljila i zgrčila svoje malo zdepasto telo, kao da je bila spremna da podigne pesnice. Ta slika je izazvala izvijanje Džeklininih usana dok se borila da se ne nasmeje.

- Odri ide na odmor iduće nedelje - rekla je Džeklin u nadi da će skrenuti Keri pažnju. - Imamo malo vremena da se pozabavimo kolačima, ali ako možeš...

Udarac je došao niotkuda. Kerin dlan pljesnuo ju je po levom obrazu, od čega se zanela unazad. Šok i iznenađenje bili su toliko veliki da se za trenutak činilo da je Džeklin izgubila vezu sa stvarnošću. Sledeće čega je bila svesna bilo je kako stoji s rukom na užarenom obrazu dok su je Bišopove mišićave ruke čvrsto držale da bi povratila ravnotežu.

- *Otpuštena si!* - Keri pijunu prema njoj. Lepo lice bilo joj je zgrčeno od besa, ali su joj oči bile zastrašujuće hladne i mirne, kao da ne pripadaju tom telu. - Kako se usuđuješ da me ogovaraš iza leđa i potkopavaš me kod ljudi koje sam *ja* izabrala da im dam posao? Od prvog dana si radila sve da mi upropastiš svadbu, a ovo je poslednja kap. Kad ja budem otvorila usta, bićeš srećna ako možeš da dobiješ da organizuješ svadbu vodoinstalatera. *Niko* u Bakhedu te nikada neće unajmiti, a ti znaš šta to znači. I hoću nazad svoj novac jer ga svakako nisi zaradila.

Džeklin se vrtelo u glavi, ali je ispravila leđa i zategla kolena. Ponos ju je naterao da skloni ruku s lica, kao da je bol prestao. Srce joj je tako brzo lupalo da je jedva disala. Desna ruka joj se skupila u pesnicu; osetila je kako joj se mišići ruke stežu sami od sebe, kao da nije imala nikakvu kontrolu nad njima, ali Bišop je uočio taj znak i upozoravajući spustio ruku na njen ručni zglob, a istovremeno drugu ruku Estefani na rame. - Nemoj to da radiš - promrmljao je tiho da ga Keri ne bi čula. - Kučka bi te strpala u zatvor za fizički napad. - Iza Keri, Irena je promenila mesto, tako da je bila neposredno iza nje. Irena je delovala kao da je spremna da je obori na zemlju.

Bišop je bio u pravu. Džeklin je duboko uzdahnula. Po svemu sudeći, ona je ta koja ima osnov za tužbu ako tako odluči. Ipak, ne bi to učinila osim ako Keri ne nastavi i udari još nekoga, stoga treba da bude pametna i drži se svoje prednosti u pravnom smislu. *Premijera* radi, prekinuće ovaj posao na najprofesionalniji mogući način.

- Mislim da svi sastanci treba da se odlože za neki drugi dan - mirno je saopštila, pogledom govoreći Bišopu i Ireni: „Izvedite Estefani odavde“, kao i: „Ja ću biti dobro“.

- Koga boli uvo šta ti misliš? - upita Keri zlobno. - Ovi ljudi rade za mene, ne za tebe!

- Možda je i tako, ali „ovi ljudi" su krenuli da rade upravo ono što je Džeklin predložila, prikupljajući stvari rasute po podu i vraćajući ih na sto. Melisa je podigla Džeklinin rokovnik i skupila hrabrost da joj priđe držeći ga u ruci. - Hvala reče Džeklin uzimajući svesku. Melisa se odmah povukla izvan domašaja udarca. Kako je Kerina ruka zamahnula kao da će udariti po rokovniku u Džeklininoj ruci, ona oštro reče:

- Ako me još jednom udariš, strpaću te u zatvor. Je l' jasno? Biće to lep naslov u novinama.

- Moram da sredim neke papire - usudila se da kaže Melisa i Džeklin joj kratko klimnu glavom dajući joj do znanja da je najbolje raščistiti tu gužvu. Melisa je poslušala i za tili čas prostorija je bila ispražnjena, dok su se uzbuđeni ali utišani glasovi dobavljača gubili u hodniku kojim su se udaljavali.

Dve žene su se našle licem u lice, obe u borbenom položaju i spremne za bitku.

Verovatno je ono o novinama, ne o hapšenju, uticalo da Keri stisne vilice i zadrži ruke k sebi. - Misliš li da bi ijedan pandur u Atlanti meni nešto učinio znajući za koga se udajem?

- Možda i ne bi, ali nisi u Atlanti. Ovo je Houpvel i ja sam u vezi s jednim detektivom, tako da ne bi baš tako dobro prošla s njim - rekla je Džeklin koristeći Erika kao oružje, mada bi se on možda usprotivio onome „u vezi". - Nezavisno od toga, ako me udariš još jednom, sigurna sam da ću ti uzvratiti i svako ovde će posvedočiti da sam se branila. Pre nego što to uradiš, treba da znaš da treniram kik-boks i da mogu da obrišem pod tobom.

Dobro, toliko o profesionalnom pristupu. Ono o kik-boksu je bila laž, ali neka je prokleta ako nije mislila ozbiljno o brisanju poda. Da li zbog izraza njenog lica ili zbog pretnje, Keri je ponovo procenila svoje postupke.

- Misliš da bih se ja tukla s tobom, kao da smo dve kurve iz bara - siktala je. - Bolje ti je da odeš. Očekujem povraćaj novca u roku od nedelju dana.

- Odmah ću se postarati za to - uzvratila Džeklin. - Mada će iznos biti umanjen za vreme koje sam provela na ovom poslu od koga je veći deo završen.

Kerino lice je poprimilo ružnu crvenu boju. -Hoću povraćaj u celosti. Da si odradila posao, ne bi bila otpuštena!

- Pročitaj ugovor koji si potpisala. Mislim da možeš da dobiješ oko hiljadu dolara povraćaja. - Budući da je *Premijerova* cena bila pozamašna, ne bi joj smetalo da pošalje Keri ček na hiljadu dolara. U stvari, to bi bilo sasvim zadovoljavajuće.

- To ćemo još videti! - siktala je Keri. - Moj advokat će ti se javiti.

- Što pre, molim te. I ne propusti da ga obavestiš da je pet svedoka videlo kako si me udarila. Verujem da će ga to obradovati. - Zbog adrenalina koji je šibao kroz nju, pokazala je zube kroz osmeh koji je verovatno više ličio na keženje. Džeklin se nikad u životu nije tukla, ali gotovo da se nadala da će Keri ponovo zamahnuti na nju jer nikad u životu ništa nije toliko želela kao što je imala želju da raspali tu kučku po nosu.

- Ukoliko žele da zadrže ovaj posao, biće toliko pametni da ništa ne kažu - rekla je Keri, ali njen hladan, oprezan pogled bio je manje siguran.

Džeklin frknu. - Svi oni mogu da ostave ovaj posao i dobiju drugi u roku od jednog sata. A to ću i ja učiniti - dodala je - i ne postoji mogućnost da ponovo naletim na nekog kao što si ti. Srećna ti svadba. Možda će ti neko i doći na svadbu osim one jadne žrtve... hm, mladoženje.

Taj detinjasti udarac nije umanjio njen bes, ali se osećala bolje. Okrenula se na peti i otišla. Iz nekog razloga, Keri više ništa nije viknula za njom, te je stoga imala zadovoljstvo da njena bude poslednja.

Sa svakim korakom osećala je kako joj neki teret pada s leđa. Slobodna! Način na koji se to desilo bio je ružan, ali zauvek se oslobodila tereta poslovanja s Keri. Odsad pa nadalje, ništa od onoga što se desilo nije njen problem. Kad je stigla do kola, počela je da razmišlja kako je njen zabrideli obraz vredan krajnjeg ishoda.

Otključala je kola i otvorila vrata čekajući da popodnevna vrelna izađe napolje. Uzela je mobilni i telefonirala majci. Madlin je brzo i veselo odgovorila, očigledno radoznala da sazna kako je proteklo to popodne, ali ne i dovoljno radoznala da ga sama provede u svečanoj sali u središtu događanja.

- Je li gotovo? - upita Madlin.

- Aha, i to na više načina.

Madlinin glas se odmah promenio i postao zabrinut. - Šta se desilo?

- Mnogo toga. Moraćemo da nabacimo prilično posla ovim dobavljačima dok nam ne oprostite za Keri Edwards. Grečen je otkazala. I ostali će možda. A najbolje od svega je što me je Keri otpustila. - Nije želela da ulazi u detalje u tom trenutku jer su joj osećanja još bila uzavrela, obuzdavala se, ali pomalo nesigurno, pa je želela da se smiri pre nego što ispriča Madlin kako je sve krenulo nizbrdo.

- Bože - zadihala se Madlin. - Ispričaj mi sve. Možemo li da se nađemo kod *Klersa* na kafi? Slobodna sam gotovo čitav sat pre nego što odem da se nađem s ljudima za večerašnje venčanje.

Šolja kafe i možda jedan od Klerinih božanstvenih mafina s borovnicama mogli bi da budu dobar način da se malo izduvaju posle napornog popodneva. - Mogu da stignem tamo za deset minuta.

- Ja mogu za pet. Reci mi šta želiš pa ću naručiti da te čeka.

Džeklin se složila, završila razgovor i ušla u kola. Dok je palila motor, pored nje stade srebrna limuzina. Neki muškarac je izašao iz kola i ona je zastala da ga pogleda jer se pitala da li je Keri zakazala još neki sastanak za koji ona nije znala. Sve je moguće. Međutim, nije mogla da prepozna tog sedokosog čoveka u dobro skrojenom sivom odelu, s belom košuljom i crvenom kravatom; mora da je došao da se sastane s Melisom u vezi s rezervacijom sale. Pogledao je u njenom pravcu dok je išao prema sporednom ulazu, ali su mu misli očigledno bile na drugoj strani.

Nadala se da on neće biti te sreće da naleti na Keri. Ako se to desi, zaista je malerozan.

To već *svakako* nije bio njen problem.

7.

Džeklin je iskoristila prilično kratku vožnju da pokuša da razbistri glavu i smiri se jer će se Madlin dovoljno uzrujati kad bude čula šta se desilo. Nije želela da još doprinese uznemirenosti svoje majke time što će biti emotivno rastrojena; htela je da bude smirena i vesela zbog ishoda iako je način na koji se to dogodilo izazivao bes u njoj.

Namerno nije mislila o Keri. Umesto toga, razmišljala je o dobroj šolji vruće kafe i mafinu s borovnicama. Nije često uživala u tim kolačićima, tako da će to biti pravo zadovoljstvo koje je, po njenom mišljenju, zaslužila - pitanje je da li kao utehu ili nagradu. Razmišljanje o kafi navelo ju je da pomisli na Erika i pitala se da li i on voli mafine s borovnicama, a ako voli, da li bi svratio u jedan tako otmen lokal kao što je Klers da pojede jedan. Verovatno ne bi; to nimalo nije tip lokala za policajce. Većina gostiju bile su žene, ali kafa je dobra a peciva i kolači izuzetni, pa bi možda mogla da ga preobrati. Čitavog dana je vrlo odlučno odbacivala misli na njega, ali sada se sa zahvalnošću hvatala za bilo šta što bi joj skrenulo misli s onoga što se upravo dogodilo i pomoglo joj da se smiri - mada je razmišljanje o Eriku izazivalo nemir u njoj, ali na sasvim drugačiji način.

Skrenula je iz prometne ulice na malo parkiralište i spazila majku kako sedi napolju za stolom u hladovini velikog suncobrana. Na stočiću su bile dve šolje kafe i dva mafina; Madlin je već grickala jedan. Džeklin je izašla iz kola i polako prošla kroz kapiju od kovanog gvožđa; bolje reći, ušetala je. Međutim, sećanje na Erika usporilo joj je korak.

Bože, sada joj je jasno šta znači reč „teranje“, ali to *nije* vrsta misli koju je u tom trenutku želela u svojoj glavi. Možda bi trebalo da razmišlja o predivnim ružama koje su cvetale u omanjem dvorištu ili o tome kako bi možda mogla da skoči u zajednički bazen kod kuće te večeri - o nečem umirujućem i vedrom. Razmišljanje o Eriku nije bilo nijedno od to dvoje.

Sela je uz uzdah olakšanja i osmehnula se kad je videla da je Madlin uzela mafine s glazurom. Madlin ju je iznenada oštro pogledala, zatim skinula naočari za sunce i upiljila se u Džeklinino lice. - Šta ti je to s obrazom? - upita oštrim glasom. Džeklin je toliko uspešno potisnula misli o Eriku da je na trenutak iskreno zbunjeno pogledala majku.

Onda je shvatila da joj je obraz verovatno pocrveneo i reče: - Ne mogu da verujem da sam to zaboravila. Ona kučka me je zapravo ošamarila i ja sam toliko srećna i laknulo mi je što sam je se otarasila da sam to smetnula s uma.

- *Ošamarila* te je? - Madlin je ponovila užasnutim tonom, a izraz lica postao joj je jarostan kad se pridigla, tako da je Džeklin umirujuće spustila svoju ruku na njenu. – Rasporiću joj utrobu.

- To bi bilo odvratno, ružno i smrdljivo - reče Džeklin smeškajući se. - Neću da kažem da sam srećna što me je ošamarila, ali kad to uporedim s činjenicom da je više nikad neću videti, zadovoljstvo nadvladava onom drugom stranom.

- Možda za tebe - prosiktala je Madlin, sad već na nogama. - Tužićemo je. Jesi li zvala policiju? Je li bilo svedoka?

- Mama, sredila sam to. Nisam zvala policiju, ali bilo je pet svedoka tako da smo pravno pokrivene ukoliko pokuša da naudi *Premijerovom* ugledu.

- Baš me briga za *Premijer!* - Madlin skupi oči od besa teško dišući. - Ta bedna reklama za prostakušu koja te je ošamarila i neka sam prokleta ako se tek tako izvuče.

- Mama - ponovi Džeklin mirnim i strpljivim glasom. - Sredila sam to. Rekla sam joj da ću obrisati pod njome bude li me ponovo pipnula. Izvukla sam naše dobavljače pre nego što se iko od njih potukao s njom, mada je Estefani bila blizu toga. Ona će možda otkazati. Ne bih osudila nijedno od njih ukoliko odustane. Hoćeš li prestati da duvaš i hučeš kao aždaja? Sedi.

Madlin je sela, ali se i dalje pušila od besa. - Znam nekoga ko poznaje Fer Denison - rekla je. - Postaraću se da ovo dođe do nje, da vidi s kakvom vrstom usrane flaferke se ženi njen sin.

Džeklin je razrogačila oči od zaprepašćenosti što njena majka *-njena majka!* -uopšte zna tu reč. Zaustila je nešto da kaže, pa je odustala, a onda je nejako progovorila: - Mama! - što je jedino mogla u tom trenutku.

- Šta je? - zareža Madlin.

- *Flaferka?*

- A, to. - Malo je pocrvanela. Frknula je. - Pa dobro. Očigledno je da i ti znaš šta znači reč flafer, zato nemoj meni da prigovaraš.

- Saznala sam kad sam je pročitala na jednom blogu. A otkud *ti* znaš?

- I ja sam tako saznala - reče Madlin ponosno.

- Aha - odvrati Džeklin. - Tako kažeš.

- Nemoj izigravati sveticu kad sam htela da oderem tu kučku zbog tebe, gospođice.

- Zahvalna sam ti na tome, ali to nema nikakve veze s činjenicom da ti znaš šta je flafer⁵

Madlin ju je strogo pogledala. - Uvažavam te kao odraslu osobu. Pretpostavljam da smo obe bile u prilici da „flafujemo“, zato zaobiđimo tu temu. - Pogledala je na sat. - Htela bih da krenem ranije u slučaju da je saobraćaj zagušen, ali imam još desetak minuta. Imaš li još posla ili si završila za danas?

- Završila sam. Imam gomilu veša da perem, pa mislim da ću pravo kući. Stres s Keri me je iscrpeo. Potrebno mi je nekoliko sati ispred televizora uz *Histori čenel* ili tako nešto da se opustim.

- Ako se još nešto desi s onom kravom, odmah me zovi. Neću da opet imaš bilo šta s njom. Ako se javi *Premijeru*, ja ću to obaviti.

- U redu - odvrati Džeklin. Danas je obuzdala svoju narav i suzdržala se da uzvрати, ali nije bila sigurna da bi to mogla da ponovi. Sumnjala je da će Keri ponovo stupiti u vezu s njima jer svakako ne bi volela da do one jadne budale za koju se udaje dopre ni reč o njenom ponašanju. Šon Denison je, izgleda, bio vrlo dobar momak i verovatno ne bi ni poverovao, ali njegova majka, po svemu što je Džeklin čula o njoj, bila je sasvim drugi tip. Fer Denison bila je sila koja se ne može zanemariti; Keri sigurno ne želi da se suoči s njom, a naročito ne pre nego što se ona i Šon venčaju, inače možda ne bi ni bilo svadbe.

Madlin i ona rastale su se posle deset minuta. Džeklin se mnogo bolje osećala. Slušajući kako njena majka toroče o Keri, povratio joj je smisao za humor i realan pogled na događaje. Keri je sada bila prošlost, ništa više do ružna mrlja muvinog upljuvka na retrovizoru.

Čudno je kako je samo odstranjivanje Keri iz njenog života uticalo da više ne oseća koliko je pritiska vreme, iako Kerina svadba nije bila jedna od obaveza te nedelje. Raspored joj je i dalje bio pretrpan, ali joj se stres prepolovio. Možda bi, posle svega, imala vremena i za Erika. Ako je već razmišljanje o njemu imalo tu moć da joj potpuno potisne Keri iz glave, onda bi barem trebalo da skupi hrabrost da sazna je li on zaista poseban ili je samo jedan od mnogih.

Možda će mu telefonirati. Ne, još ne. Nesigurno se ugrizla za usnu. Verovatno bi trebalo da sačeka da vidi hoće li je on pozvati naredne nedelje kao što je rekao. I verovatno bi trebalo da prestane da sumnja u sebe i malo uživa.

⁵ Dvojke koje su prilikom snimanja pornografskih filmova zadužene da izvan kadra seksualno uzbude glumca pred scene u kojima treba da postigne erekciju. (Prim.prev)

Erik ne mora da bude ljubav njenog života, čak ni ljubav godine. Vodila je ljubav s njim prethodne noći, ali nije zaljubljena u njega, bez ikakve obaveze ni s jedne strane, i nije došlo do smaka sveta. To ne znači da ona namerava da počne neobuzdano da spava sa svakim, što je pomalo nehigijenski, ali krajnje joj je vreme za jednu uzavrelu vezu.

Moglo bi to da bude veoma zanimljivo leto.

Melisa Devit je podigla pogled s ugovora na svom stolu i već peti put u poslednjih petnaest minuta pogledala kroz prozor da vidi jesu li kola Keri Edwards još tu. Bila su. Uzdahnula je. Zašto ta žena već ne *ode*?

Nije mogla da vidi celo parkiralište, već samo jedan ugao, manje od četvrtine. Keri je prigrabila najbolje mesto u hladovini. U kakvoj li je tek dilemi bila kad je stigla - da izabere mesto najbliže ulazu ili u hladovini? Melisa je donekle bila iznenađena što je nevesta nije nagrdila zato što nije bilo mesta koje zadovoljava i jedno i drugo. A sam bog zna da se Keri žalila na sve ostalo.

Već neko vreme Melisa nije čula nikakve zvuke iz sale za svečanosti, ali obavljala je mnogo telefonskih razgovora, tako da je i bilo još vatrometa, propustila bi to. Nije ni pomišljala da Džeklin još uvek razgovara s onom nadržanom vešticom, ali zašto je onda Keri još tu?

Melisa je mislila da će se onesvestiti od šoka kad je Keri ošamarila Džeklin. Sirota Džeklin! Tada se prisetila vatrenog bleska u Džeklininim očima i osećanje sažaljenja je nestalo. Sirota Džeklin, đavola. Ako je iko mogao da se suprotstavi Keri Edwards, onda je to bila Džeklin Vajld. To što je ona obično bila smirena i kontrolisana, s diplomatskim ponašanjem jednog ambasadora, ne znači da iza njene fasade nije bilo vatre. Pitala se da li je Keri imala pojma koliko je bila blizu da bude raspaljena posred lica. Džeklin nije nameravala da joj vrati šamar, već se spremala za pravu tuču.

Ali zašto je Keri još tu?

Melisa je ustala od stola i stala na vrata svoje kancelarije provirujući u hodnik i naprežući se da čuje glasove. Tišina. Njena kancelarija je bila na suprotnoj strani zgrade od sale, a između se nalazilo nekoliko malih sala za sastanke i toaleti. Čitavo popodne, otkako je Keri stigla, povremeno je čula povišene glasove. Kad su se održavali takvi sastanci, obično je bilo mnogo smeha i bezazlenih šala, ali ne i danas.

Nije želela da se sama nađe licem u lice s Keri Edwards, pa je nameravala da zaključa i završi s poslom za taj dan, ali nije mogla da uradi to ako je buduća

nevesta još na sastanku. Jedini način da sazna bio je da se suoči s Keri. Pošto je ta žena provela čitav dan uklanjajući svakoga ko bi joj se našao na putu, Melisa nikako nije bila voljna da se i ona nađe na tom putu.

Duboko udahnuvši, ispravila je leđa. Ako ta kučka bude napasna prema njoj, vratiće joj udarac. Ona nije nasilna žena, daleko od toga. Istovremeno, nije bila sigurna da ima tu vrstu suzdržanosti koju je Džeklin pokazala. To ne znači da je Džeklin krotka. Da pogled može da ubije...

Melisa se naprezala da čuje nešto, bilo šta, dok je išla ka svečanoj sali, ali zgrada je bila potpuno tiha. Bilo je pomalo jezivo znati da se Keri nalazi u zgradi a ne znati gde je. Provirila je kroz vrata svečane sale, primetila da je sto još pretrpan uzorcima i hartijama i nastavila hodnikom prema sporednom izlazu, koji je ostavila otključan za Keri i njene dobavljače.

Izašla je napolje radoznalo se pitajući da li Keri stoji na vrućini i razgovara s nekim. Tamo nije bilo nikoga. Kerina i njena kola bila su jedina vozila na parkiralištu.

Vratila se unutra mršteći se. Da nije u toaletu? Da li ju je neko povezao, pa je svoja kola ostavila na parkiralištu da ih kasnije uzme? Zašto bi to uradila? Ni to nije nemoguće, ali bio je red da je makar svratila do kancelarije da joj kaže kako su svi otišli i da će ostaviti kola na sat-dva dok ode na piće s prijateljicom, na primer.

Međutim, Keri nikad nije znala za red ni prema kome. Ne samo to, već je pitanje da li ona ima prave prijatelje. Imajući to u vidu, Melisa se nadala da je Keri otišla s nekom *poznanicom*, koja može da prođe kao prijateljica, i da se ne krije u toaletu pripremajući se za nov sukob. Izgleda da uživa u tome. Melisa nije uživala u sukobima. Pomisao da bi mogla da bude Kerina sledeća meta bila je dovoljna da joj se stegne stomak. Nije prisustvovala svim sastancima toga dana, ali često je svraćala i dovoljno je videla, i više nego dovoljno.

Bila je u pripravnosti, za svaki slučaj, i otišla u svečanu salu da počisti darmar koji je Keri ostavila za sobom. Što je bio u opštem neredu, a tkanina je bilo i po podu; videla je samo deo toga jer joj je dugački stolnjak zaklanjao pogled. Čak i da je Keri još bila tu, ona nije od onih koji će počistiti za sobom.

Čim je ušla u prostoriju, osetila je neki neprijatan miris. Zastala je, podigla glavu i nabrala nos dok je dublje udisala vazduh. O, bože. Smrdelo je kao da se prelila klozetska šolja. Međutim, toaleti su bili dalje niz hodnik i ona nije ništa primetila kad je prošla pored njih. Što je dalje zalazila u salu, vonj je bio sve jači. Da nije pukla kanalizaciona cev?

Usporila je i podigla ruku da pokrije nos. Srce je počelo da joj lupa. Tu nešto nije u redu. Izgleda da nešto stvarno nije u redu. Naježila se. Napravila je još tri koraka, a onda joj je dah zastao u grlu i počeo da je guši.

Ono na podu nije bila gomila tkanina iza stola, bila je to Keri Edwards, koja je zurila u nju razrogačenih očiju i nekako čudno prazno kroz tanku mrežicu vela koji joj je bio navučen na lice. Lokva krvi oko nje; štapići za ražnjiće - neki još s komadima račića i junetine - virili su joj iz tela pod neobičnim uglovima.

Melisa je nejasno čula čudan vrisak i tek posle nekoliko trenutaka shvatila da je to ona vrisnula. Važila je za osobu koja je u stanju da samopouzdanom i hladnokrvno reši svaku kriznu situaciju, ali nikad, osim na sahrani, nije videla leš, a ovo je bilo sasvim drugačije od onoga što se vidi na televiziji. Njena hladnokrvnost je nestala. Bože blagi! Taj miris, ugrušana krv i potpuno beživotno telo te žene na podu bili su isuviše gnusni i isuviše stvarni.

Vrisak joj se zaledio u grlu i ona zakorači unazad pogleda i dalje uprtog u telo. Nije imala razloga da proverava puls. Istina je da nikad do tada nije videla mrtvog čoveka, ali nimalo nije sumnjala da je Keri mrtva. Nipošto je ne bi dodirnula.

Dobro. Dobro. Šta da radi? Ne može samo tako stajati i piljiti u tu mrtvu ženu. Niti je mogla da uradi ono što bi nagoniski učinila - zaključala vrata, otišla kući i ostavila je da leži tu da je neko drugi nađe i rešava problem. *Nije* bilo nikoga ko bi rešio taj problem.

Morala je da pozove nekoga - broj za hitne slučajeve. Da. Treba da pozove broj za hitne slučajeve.

Okrenula se i potrčala u svoju kancelariju, u njoj se probudio rukovodilac. Imali su proslavu za vikend, dvadesetpetogodišnjica mature. Naravno da ovo ne sme da utiče na plan, naravno da će policija sve raščistiti do tada i njena lepa, uredna svečana sala biće u besprekornom redu. Ipak, nije bila baš sigurna; čak i do samog kraja, Keri Edwards je imala dar da poremeti tuđi život.

A onda joj se potkrala još jedna misao. Šta ako je ubica još u zgradi? Posmatra je, možda iza ugla, naoružan štapićima za ražnjiće, noževima za tortu i kočićima za cveće. Melisa je počela da posrće, zatim je izula cipele s visokim potpeticama i ubrzala korak, zaokrenula iza ugla i u stilu Toma Kruza otklizala se preko parketa do svoje kancelarije. Zalupila je vrata i zaključala ih za sobom, a zatim nervozno pogledala po toj maloj prostoriji kako bi bila sigurna da je zaista sama pre nego što se mašila za telefon.

8.

Vrelo popodnevno sunce direktno je sijalo u oči Eriku dok je tražio dovoljno mesta da se parkira na prepunoj ulici. Parkiralište svečane sale bilo je prepuno policijskih automobila, tu je bilo i vozilo hitne pomoći, čak i jedna vatrogasna kola, mada mu nije bilo jasno šta će tu vatrogasno vozilo. Svi su imali uključena rotaciona svetla, što je samo doprinosilo vizuelnom haosu. Dobro, policijskim kolima na ulici je bilo potrebno da imaju upaljena svetla, ali zašto ih ostali ne isključe, kog đavola? Preko puta su se već uparkiravala nova vozila s okruglim satelitskim antenama na krovu. Erik je pronašao mesto da uglavi svoja kola i skloni ih s ulice i, klimnuvši glavom nekolicini pozornika, provukao se ispod policijske trake za obezbeđivanje mesta zločina.

U Houpvelu nije bilo mnogo ubistava; grad je bio gotovo pri vrhu društvene lestvice, bez obračuna bandi, čak su slučajevi vezani za drogu više bili povezani s narkoticima koji se izdaju na recept nego s metamfetaminom ili krekom. To ne znači da policija nije imala iskustva u rešavanju ubistava, već to jednostavno nije bila svakodnevna pojava. Dok je bio u policiji u Atlanti, pored bandi, droge i ko zna čega još, nasilje se činilo beskrajno. Kao da je radio u ratnoj zoni. S visokim prihodima od poreza, Houpvel je bio u mogućnosti da dobro plati svoju policiju, a to znači da je policija imala dobre ljude, pružala dobre usluge i bila dobro opremljena, što se odražavalo na visok postotak rešenih slučajeva.

Poručnik i narednik su već bili tu, što mu je podiglo nivo opreznosti. Tog jutra je već proveo neko vreme s poručnikom jer su mediji bili saznali za neuspešnu pljačku one prodavnice na pumpi i, pošto su to smatrali nečim veoma neobičnim, stupili su u vezu s policijom tražeći intervju s njim. Odbio je, jer nije imao vremena za ta sranja, ali poručnik je mislio drugačije. Na kratkom sastanku posle toga poručnik Nil ga je ljubopitljivo pogledao i upitao: - Uzgred, zašto nisi upotrebio oružje? Zašto si ga gađao predmetom?

- Zbog papirologije - odgovorio je Erik, što je na Nilovom licu izazvalo izraz kako razumevanja tako i neodobravanja. - Pored toga, igram bejzbol od četvrte godine, tako da sam znao da mogu da ga pogodim.

Nevoljno dat intervju protekao je prilično mirno. Pitali su ga isto to i on im je dao isti odgovor. Zatim je novinar rekao: - Osumnjičeni se nalazi u bolnici s

potresom mozga, što dovodi do pitanja da li ste mogli da bacite nešto što nije tako teško kao litar ulja.

- Naravno - uzvratiti on. - Ali nisam stajao pored police sa supama u kesici.

Taj komentar je izazvao ljutitu primedbu narednika Garvija, nešto u smislu da će ga njegov dugačak jezik skupo koštati jednog dana i uvaliti ga u velike nevolje. Zar je to nešto novo?

Garvi mu je s turobnim izrazom lica krenuo u susret. - Šefica sale identifikovala je žrtvu kao Keri Edwards, verenicu Šona Denisona, sina senatora Daglase Denisona.

- Sranje - reče Erik. Mrzeo je slučajeve u koje su umešane osobe iz visokog društva, jer porodica obično pravi probleme i u stvari sputava istragu svojim zahtevima, a da se ne pominje povećana pažnja medija, koji takođe trače njihovo vreme. Igrom slučaja, Frenklin, stariji i iskusniji detektiv koji bi verovatno dobio taj slučaj jer je u pitanju neko iz visokog društva, a on je imao više diplomatskih sposobnosti - najblaže rečeno - od Erika, bio je na odmoru u Dizni vorldu s porodicom. Sviđalo se to Eriku ili ne, slučaj je postao njegov.

- Porodica žrtve je obaveštena, ali ime nije dato medijima - nastavio je narednik Garvi dok su išli ka svečanoj sali. Kriminalistički tehničari su već prionuli na posao, fotografišući i pretražujući čitav prostor u potrazi za dokazima. Erik je gurnuo ruke u džepove i prišao dovoljno blizu da može dobro da vidi telo, ali ne preblizu da bi bio na smetnji. Garvi je stajao pored njega.

Žrtva je ležala na leđima, raširenih udova, u lokvi krvi, s jednom obuvenom cipelom dok je druga bila nešto dalje. Preko lica joj je bio navučen veo. Iz tela je izbijalo nekoliko dugih, tankih...

Žmirnuo je kako bi se uverio da vidi ono što mu se učinilo da vidi.

-Pa ona je nataknuta na štapiće kao ražnjić.

Iza njega se nekolicini policajaca iz patrole koji su čuli tu opasku oteo prigušen smeh. Garvi je navukao na lice svoj paćenički izraz, ali tek pošto je suzbio osmeh koji je pretio da mu se raširi na licu. - Zaboga, Vajldere.

Erik je čučnuo kako bi bolje video telo, gledajući ga od glave do pete prodornim pogledom koji je upijao svaki detalj. - A kako bi ti ovo nazvao?

- *Ubodena*. Izraz za to je *ubodena*. Upamti to, a posebno kad budeš razgovarao s njenom porodicom i medijima.

On je nešto progundao i nastavio da gleda. Koliko je mogao da vidi, izraz „nataknuta kao ražnjić" potpuno je tačan. Metalni štapići za ražnjiće izbijali su

iz leša pod različitim uglovima i čak iz daljine je video da je nekoliko njih otišlo vrlo duboko, dok su ostali jedva probili kožu. Bilo je više ubodnih rana nego štapića; ubica ju je ubo više puta, možda je koristio obe ruke, s obzirom na razliku u uglovima. Onaj koji joj je očigledno prošao kroz srce bio je zariven do drške, gde je visio komad mesa natopljen krvlju uz još nešto što je ličilo na luk srebrnac.

Šteta što je Frenklin na odmoru. On je mislio da je video sve u životu, ali Erik bi se opkladio u sve da bi to bila novina za njega.

Erik je u potpunosti bio svestan emotivnog sloma koji će to prouzrokovati. Preminula osoba nije jedina žrtva ubistva, pati i porodica, dugo i duboko. Keri Edvards je - bila je - lepa mlada žena, ubijena dok je pripremala svoje venčanje. Verovatno ima roditelje, braću i sestre, prijatelje; očigledno je imala i verenika koga tek treba da obaveste. Tamo neko, tamo negde, voleo ju je. Međutim, on je odavno naučio lekciju da ako svaki slučaj primi k srcu, neće moći da radi, pa prema tome, nije mogao da priušti da bude osetljiv i da dopusti da se unosi u duševni bol i tugu koji prate ubistvo. Svi panduri se bore s tim crnim humorom, što crnji - to bolje. Ipak, zbog porodice, upamtiće da treba da pokopa svoju opasku o ražnjicima.

Neko drugi će se postarati da ublaži bol koji je prouzrokovala smrt te žene - sveštenik, psihijatar, prijatelj. Njegov posao je da pronađe ubice i izvede ih pred lice pravde.

Hrana, trake, slike cveća i velova i razne brošure nalazili su se svuda oko tela. Žrtva se borila: sto iza koga je ležala bio je gurnut u stranu, a ona je na rukama imala tragove borbe. Jedna akten-tašna je ležala na podu. Kad kriminalistički tehničari budu završili svoj posao, pogledaće kakve informacije može da pruži ta akten-tašna, mada verovatno neće biti te sreće da je ubica ostavio tako značajan identifikacioni predmet na mestu zločina. Žrtvin mobilni telefon, koji je ležao kraj nje, verovatno će ih bolje uputiti u pravom smeru. Bio je to ajfon, tako da bogzna šta će sve naći u njemu.

Pošto je saznao ko je žrtva, postao je svestan kako mu se neki čvor polako razvezuje u stomaku. Nije sebi dozvoljavao da svesno pomisli na nju, ali kad je čuo „svečana sala“, instinktivno se pripremio na mogućnost da je žrtva Džeklin. Ona je bila u tom poslu i sama mu je rekla kako ljudi polude kad planiraju svadbu.

Možda se upravo to dogodilo. Nema sumnje da je neko poludeo.

Ustao je; video je sve što se moglo videti u tom trenutku. - Gde je šefica sale?

-Jedan policajac uzima izjavu od nje. Ona je otkrila telo i pozvala broj za hitne slučajeve.

Od trenutka kad su stigla prva patrolna kola, jedan policajac je bio uz tu ženu kako bi pazio na mesto zločina, a i sprečio je da telefonira. Nisu želeli da zove medije, prijatelje ili bilo kog drugog, jer je kontrola informacija koje se daju isto tako važna kao i samo mesto zločina.

- Bila je gotovo histerična - rekao je Garvi kiselo. - Zaključala se u svoju kancelariju ubeđena da se serijski ubica tipa Fredija Krugera krije negde u ormanu spreman da je isecka na komade samo ako promoli nos. Jedan policajac je pretražio svaku prostoriju pre nego što se smirila, ali još je napeta kao struna.

Mogla je da se opusti; to nije bilo delo serijskog ubice. Veo koji je stavljen žrtvi preko lica - nakon smrti, sudeći po tome kako je izgledao - ukazivao je na ubistvo iz ličnih pobuda. Ubica je poznavao žrtvu, verovatno vrlo dobro. Višestruki ubodi su takođe znak nečijeg besa, što nije karakteristično za ubistvo koje počinu neznanac.

Primio je kratak izveštaj od policajca koji je prvi stigao na lice mesta. Šefica sale zvala se Melisa Devit. Već je bila mnogo mirnija, mada je kroz otvorena vrata video kako briše oči maramicom.

Možda ne bi bila tako mirna kad bi znala da je u tom trenutku ona najsumnjivija. Zanimljivo je koliko često ubica „otkrije" telo zato što ili smatra da će policija pretpostaviti da on to nije učinio, jer zašto bi se inače izlagao opasnosti da privuče toliku pažnju na sebe, ili misli da je to logično zbog bilo kog dokaza ostavljenog na licu mesta. Nevina ili kriva, ona predstavlja početnu tačku istrage.

Kad je saslušao izveštaj, ušao je u njenu kancelariju s beležnicom i olovkom u ruci, spreman da zapiše sve što kaže. - Gospođo Devit, ja sam detektiv Vajlder. Mislite li da ste u stanju da mi odgovorite na neka pitanja?

- Da, naravno - odgovorila je. Za trenutak je zažmurila, duboko udahнула, a zatim se okrenula da pogleda kroz prozor. - Ono su Kerina kola - rekla je pokazujući srebrnu tojotu. - Gledala sam i čekala da ona ode kako bih mogla da zaključam. Svi ostali su već bili otišli, barem... sam mislila da su otišli. - Malo je zadržala, ali nije izgledalo da ponovo gubi kontrolu.

- Svi ostali? Možete li mi reći njihova imena? Moram da znam ko je sve bio ovde danas po podne.

Žena klimnu glavom. - Naravno. Samo trenutak da razbistrim misli. Kunem vam se da jedva mogu da mislim. - Ponovo je duboko udahнула i dok se smirivala, on ju je ispitivački posmatrao. Napad je svakako morao ostaviti mnogo krvi na počinocu; ona je bez problema mogla da se opere pre nego što je pozvala broj za hitne slučajeve, ali on nije video ni tačkicu krvi na njenoj odeći, a imala je belu bluzu na sebi. Moraće da proveri da li drži rezervnu garderobu na poslu.

- Keri se sastala s mnogo dobavljača - najzad je progovorila.

- Dobavljača?

- Zna, to su ljudi koji rade na pripremi svadbe. Snabdevač hrane, cvećar, svi su oni dobavljači. Neke od njih vrlo dobro poznajem, a neke znam po imenu i čime se bave. Danas su svi oni bili, pa... nezadovoljni. Keri nije bila zadovoljna ni sa čim što su oni uradili. Vreme je isticalo i svi oni su očekivali da neke odluke budu donete, ali ona je svakoga zaobilazila. U svakom slučaju, *Premijer* je organizator čitavog događaja, tako da Džeklin Vajld ima sve kontakte. Treba da porazgovarate s njom.

Au, sranje. U Eriku se za trenutak sve zamrzio. Ne mogu postojati dve organizatorke venčanja s tim imenom. - Džeklin Vajld?

- Džeklin Vajld, organizatorka venčanja - gospođa Devit se namrštila. - Mislim, *bila je* organizatorka venčanja, ali Keri ju je otpustila danas po podne. Došlo je do užasne scene. Keri je zapravo ošamarila Džeklin pred očima nekoliko dobavljača. Za trenutak sam pomislila da će izbiti tuča.

- Džeklin... gospođica Vajld je otpuštena danas? - Dvostruko sranje. Još ju je žrtva ošamarila. Je li ona tip žene koji može da se otkači u takvoj situaciji? Nije je poznao dovoljno dobro da bi to znao. Vratilo mu se sećanje: *Ona je u stanju da i najblagorodnije ljude pretvori u pobesnele ludake.* To su bile Džeklinine reči od sinoć. A pošto mu je gospođa Devit već rekla da je Keri pravila poteškoće svim dobavljačima, mogao se kladiti u svoju buduću penziju da ta o kojoj je Džeklin govorila sada leži mrtva, bukvalno nabijena na štapiće za ražnjiće, odmah tu niz hodnik. Uh, jebote.

- Izvinite za trenutak.

- Naravno - reče ona i maši se za telefon. - Telefoniraću mužu...

- Bio bih vam zahvalan ako malo pričekate s tim - rekao je dajući pogledom znak policajcu koji je stajao ispred vrata da nastavi da kontroliše odavanje informacija. - Čak i najmanji detalj koji vam slučajno izleti dok ste tako uzrujani

može da omete istragu. Porodica gospođice Edwards još nije obavještena i bilo bi veoma ružno da o tome čuju na televiziji.

- Ah! - povukla je ruku od telefona. - Shvatam.

Erik je ustao, zatvorio beležnicu i pošao da pronađe narednika Garvija, koga je zatekao kako stoji s poručnikom Nilom. - Problem - reče kratko.

Gledali su ga s pažnjom.

- Očigledno je danas po podne došlo do sukoba s organizatorom venčanja i žrtva je ne samo tresnula u lice organizatoru Džeklin Vajld već ju je i otpustila.

- I? - požurivao ga je Garvi.

- Ja poznajem Džeklin Vajld.

Poručnik Nil se namršti. - Koliko dobro je poznaješ?

- Nismo u vezi i ne mogu da kažem da je poznajem baš dobro, ali... - Jebiga, istina nije lepa ali je istina. - Avantura za jednu noć.

- Kada?

- Sinoć.

Garvijeva promumlana psovka bila je gora nego obično, ali posle psovke je tiho rekao: - Možeš li da radiš na ovome?

- Da - odgovorio je Erik bez oklevanja. I jeste mogao. Neće mu se dopasti, i ne dopada mu se, ali može da radi svoj posao. Džeklin Vajld je samo... mogućnost, ne i opredeljenje.

Garvi je pogledao poručnika Nila, koji je uzdahnuo trljajući rukom bradu. - Zasad nastavi - rekao je Nil. - Ukoliko se pojavi sumnja da je ona ubica, prebacićemo nekog drugog na slučaj ako tebi to bude predstavljalo problem. I uradi to kako treba, Vajlderu. Ako osetiš trunku sumnje, moraš je posmatrati duže i strože nego što bi inače, da bi bio siguran da radiš kako treba.

- Znam. - I zaista je znao. To nikako nije značilo da je Houpvelu manjkalo detektiva. Bilo ih je šestorica, dvojica u smeni. Frenklin, koji je radio u smeni s Erikom, neće se vratiti iz Dizni vorlida do nedelje uveče. Neće ga nikako zvati da se vrati iz najsrećnijeg mesta na svetu kad je Erik već rekao da može da obavi posao. To je ukazivalo na poverenje njegovih pretpostavljenih da mu dozvole da radi na tom slučaju. Ako on kaže da tu nema sukoba interesa, oni mu veruju.

Sad još samo da ubedi sebe samoga.

9.

Džeklin je odahnula s olakšanjem kad je ušla u hladno, tiho svetište svoje kuće. Sada kad više nije morala da se drži hrabro pred Madlin, stres se još više gubio i ona se osećala nekako opušteno - ne potpuno smireno jer je još u sebi osećala bes što ju je Keri ošamarila i što je to morala da podnese umesto da baci u nesvest tu kučku, ali dovoljno smireno da prihvati činjenicu da je bilo šta je bilo i da je ona postupila na najbolji mogući način, čak i ako taj najbolji način nije bio zadovoljavajući.

Ipak, stres ju je iscrpeo; osećala se mrtva umorna i pomisao da provede večer kod kuće ništa ne radeći, osim nekih sitnih kućnih poslova, zvučala je rajski. Skinula je kapri pantalone i bluzu bez rukava koje je nosila tog dana, pokupila prljav veš i sve strpala u mašinu za pranje. Zatim je promenila posteljinu, a prljave čaršave odnela u vešernicu da ih kasnije opere. Posle toga nije imala šta da radi osim da se istušira i obuče pidžamu.

Dok se tuširala, čula je telefon kako zvoni, ali nije istrčala i odjurila da se javi; posle takvog dana ko god da je zove može da čeka. Čak je i kosu oprala. Pošto je osušila kosu fenom, posula mirišljavi puder po telu i obukla pidžamu, pogledala je poruke na telefonu, ali pošto nije bilo poruka, pogledala je identifikaciju poziva.

Bio je to njen otac. Namrštila se. Džeki bi obično ostavio poruku kad je zove, ako ništa drugo barem: „Zdravo, dušo, nismo se dugo čuli“. Poznavajući svog oca, činjenica da nije ostavio poruku značila je da je hteo da razgovara s njom o nečemu, što je opet značilo da je nameravao da traži neku uslugu.

Nije bilo moguće znati šta on želi. Sa Džekijem je sve moguće. Pozvala je njegov broj i on se javio pre nego što je prvi zvučni signal prestao. - Zdravo, bebice - reče on veselo. - Kako je moja devojčica?

- Umorno. Naporan dan na poslu. Tuširala sam se kad si zvao. Šta je bilo?

- Zašto mora da bude nešto? Zar ne mogu da ti telefoniram da bih popričao s tobom?

Blago okrivljujuća ljutnja u njegovom glasu izmamila joj je osmeh. Njen otac je bio dobre naravi, društven, iskreno ju je voleo, i bio je beskrajno šarmantan i potpuno neodgovoran. Nije sumnjala da je voli ali je isto tako znala

da kad bi morao da bira da spase nju ili sebe od davljenja, ronio bi gorke suze na njenoj sahrani.

- Možeš - odgovori ona - ali nisi zato zvao. Zato kaži šta je bilo?

- Pa... treba mi jedna mala usluga.

Ta mala usluga obično je bila pozajmica jer je Džeki stalno bio švorc. Važnije mu je bilo da kupi flašu šampanjca za neko slavlje nego da plati račune. U većini slučajeva, ona ga je odbijala, ali ponekad mu je izlazila u susret ako iznos nije bio previsok i ako bi je njegov razlog nasmejao. Jednom je tražio sto dolara da kupi plastične patkice za neku dobrotvornu trku pataka i njoj se ta ideja toliko dopala da je otišla s njim da kupi plastične patkice za dvesta dolara, a onda su zajedno prisustvovali trci. Nijedna od njihovih pataka nije pobedila, ali su se divno proveli.

- Koliko i za šta? - upitala je.

Nije novac u pitanju - brzo je odgovorio. - Imam novca. Međutim, upoznao sam nekoga i...

- Blagi bože, dobiću maćehu broj jedanaest?

Nastupila je kraća pauza, a zatim je rekao: - *Jedanaest?*- zvučao je zaprepašćeno. - Zar sam se toliko puta ženio? Bila je tvoja majka, naravno, zatim Bridžet, onda Kristina, pa... -Glas mu je zamro.

- Erijel - pomogla mu je Džeklin. Nije se iznenadila što je zaboravio. Erijel je potrajala dve nedelje - umalo.

- A da, mora da sam nju izbrisao iz sećanja. S njom je život bio pakao. Posle nje je bila... Teli, je l' tako? To je tek pet. Nijedne se više ne sećam.

- Samo sam te zadirkivala - dodade ona. - Ukupan broj je pet. - S Teli je bio u braku mnogo duže nego što je to iko očekivao; što se tiče dužine braka, ona je bila na drugom mestu posle Madlin. Činjenica je da joj je Teli bio nadimak - skraćeno od „telveker“⁶, što je na neki način ukazivalo na njen talenat i objašnjavalo dužinu tog braka. Džeklin je znala da je priča o nadimku istinita, jer joj je sama Teli objasnila šta znači njeno ime.

- Trebalo bi da znam to - mrmljao je. - Valjda sam se plašio da ću neke izgubiti iz vida.

- Možda si pokupio neke nasrtljive ženske iz Las Vegasa za koje ne znam, ali ako ih se i ti ne sećaš, onda si bigamista. Koliko je meni poznato, bilo ih je pet.

⁶ Engl.: *tellywhecker* – sleng za muški polni organ. (Prim.prev)

- Onda si mi otvorila oči pošto ih ti sve znaš.

Nije mu ni najmanje bilo neprijatno zbog svojih bračnih brodoloma. Džeki nije osećao potrebu da se izvini za svoje ponašanje; što se njega tiče, on se zabavljao, a to je bio dovoljan razlog da radi šta hoće.

- Ako se ne ženiš i ne treba ti novac, kakva je onda usluga u pitanju?

Još jedna kratka pauza. - Upoznao sam nekoga. Izvodim je sutra na večeru i hoću da zaista ostavim utisak na nju, pa sam mislio da bi mi možda pozajmila svoj jaguar...

- Loše si mislio -uzvratila je Džeklin cinično, ne dozvolivši mu čak ni da završi rečenicu. - Ni slučajno.

- Obećavam da ću biti pažljiv...

- Ne. Tvoj pojam pažljivosti sastoji se u tome da zatvoriš vrata kad izađeš iz kola. Ili bi ostavio ključeve unutra pa bi ih ukrali ili bi ih slupao, ili bi imao seks u njima. *Ne.*

- Neću ostaviti ključeve unutra - pobunio se on. Bio je barem toliko pošten da ne porekne druge dve mogućnosti.

- Ipak, odgovor je ne. Ako hoćeš da ideš na sastanak jaguarom, moraćeš da ga iznajmiš.

- U tom slučaju, ipak će mi biti potrebna pozajmica.

-Ne.

- Džeklin, dušo...

Bio je uporan. Držao ju je na telefonu još dvadeset minuta pokušavajući različite pristupe, ali je ona ostala nepokolebljiva. Ne, nije je zanimalo to što bi njegova nova devojka mogla da bude „ona prava“, samo kad bi ostavio dovoljno dobar utisak. Ne, ne smatra da će on umreti slomljenog srca zbog toga što je izgubio veliku ljubav. Ne, neće mu dozvoliti čak i da ponudi da potpuno opere i sredi njen jaguar pre nego što ga vrati. Nije sumnjala u njegovu ponudu, već da će održati obećanje. Kad je konačno privela razgovor kraju, bila je toliko ljuta da je gotovo vikala dok je odbijala svaku novu ponudu koju je ispaljivao.

Sada je bila zaista umorna. Ako telefon ponovo zazvoni, prokleta bila ako se javi ili uzvрати ijedan poziv, osim ako Madlin ne bude telefonirala, naravno.

Ili možda Erik.

Ne, on neće zvati. Znala je da neće. Naredne nedelje... možda. Mora se pridržavati svoje odluke „sačekaj da vidiš“.

Jedino što bi moglo da joj smiri uznemirene živce bilo je nekoliko sati ispred televizora uz kanal o uređenju kuća. Odlučila se za nekoliko epizoda serije *Lovci na kuće*, pokušavajući da pogodi koju će kuću svako od učesnika kupiti; u većini slučajeva davala je tačne odgovore, mada bi je izbor ponekad iznenadio.

Udubila se u treću epizodu kad joj je zazvonio mobilni. Zvuk je odmah izazvao napetost u njoj jer je mobilni telefon koristila gotovo isključivo za posao. Obazrivo ga je uzela u ruku i pogledala displej. *Bišop Delejni? Zašto bi, zaboga, on zvao? Pritisnula je dugme za prihvatanje poziva.*

- Zdravo, Bišope. Nešto nije u redu?

- U svečanoj sali se desilo ubistvo - rekao je bez uvijanja. - Ne znam ko je ubijen, ali sam mislio, pa, ostavili smo te tamo s Ljudožderkom Edwards.

Posle sekunde praznog hoda u kojoj je upijala tu vest, osetila je mučninu u dnu stomaka. - O bože. Misliš da je Melisa... - Nije bila u stanju da dovrši misao. Bilo bi strašno da je Melisa napadnuta i ubijena, mada postoji velika verovatnoća da je ona žrtva, s obzirom na mesto događaja. - Jesi li siguran da se dogodilo ubistvo?

- Tako je čuo jedan moj prijatelj. Vozio je kući i pokušao je da prođe tuda, ali ulica je bila zatvorena pa je otišao okolo. Zaustavio se na obližnjoj pumpi i raspitao se i rekli su mu da su čuli da je ubijena neka žena.

- Kada? U koliko sati? - Možda se u sali održava neka proslava, mada Melisa nije ništa spomenula. Nikad se ne može predvideti šta sve može da se desi kad se okupi grupa ljudi. Nadala se da se ipak održavala proslava u sali, jer bi onda bilo mnogo manje verovatno da je Melisa napadnuta.

- Nisam uspeo da saznam. Detaljnije će biti u vestima u jedanaest.

Džeklin nije nameravala da sedi do tako kasno, ali moraće kako bi saznala ko je ubijen. Ona i Bišop su proveli nekoliko minuta nagađajući šta se desilo, ali je to bilo bez svrhe, jer nijedno nije imalo nikakva saznanja o tome. Pošto su završili razgovor, ona je redom tražila lokalne kanale na televiziji, ali nijedan nije prikazivao ništa drugo do redovnog programa, čak nisu imali ni traku s vestima u dnu ekrana. Ubistvo nije velika vest u Atlanti, osim ako se ne radi o nekom važnom ili je pak zločin izuzetno gnusan.

U petnaest do deset oglasilo se zvono na vratima. Bila je toliko nervozna da je skočila na noge dok joj je srce lupalo. Ko, dođavola...

Na brzinu se pogledala i dograbila džemper iz plakara kod ulaznih vrata, kako bi pokrila grudi bez grudnjaka, i obukla ga dok je gledala kroz špijunku na vratima.

Erik?

Nesumnjivo, on je bio jedan od dvojice muškaraca koji su stajali pred njenim vratima. Kao blesak, ukazao joj se najgori mogući razlog za njegov dolazak i pogodio je hiljadu puta snažnije nego šamar Keri Edwards. O, bože. *Madlin*. Nešto se dogodilo njenoj majci. Ono ubistvo...

Petljala je oko brave i naglo otvorila vrata. Usne su joj utrnule dok je gledala u njega. - Mama? - upitala je tiho, stegnutog grla. - Je l' moja mama dobro?

Erik i onaj drugi čovek se pogledaše. - Jeste, koliko mi znamo - rekao je, a ona umalo nije pala od olakšanja mlitavo se naslanjajući na vrata.

- Ovo je narednik Garvi - reče on zatim predstavljajući drugog čoveka. - Možemo li da uđemo? Hteli bismo da postavimo nekoliko pitanja o Keri Edwards.

Bila je potpuno bleđa dok je širom otvarala vrata tako da je on pomislio da će se onesvestiti. Još je delovala potreseno kad se povukla s vrata. - *Keri?* Mislim, da, uđite. Znači, moja mama... i nije Melisa. Je li tako? Da li je Keri ubila Melisu? - Čvrsto je sklopila ruke, gotovo kao da se moli, stojeći u tom malom hodniku, a njene plave oči su postale ogromne na bledom, izmučenom licu.

Izgledala je isto tako čista, jednostavna i nenametljivo seksi kao i prethodne noći, pomislio je Erik, mada je sada imala džemper preko gornjeg dela pidžame. Kad su on i Garvi ušli, video je otvorena vrata plakara u kome se vešalica još njihala i bilo mu je jasno da je zgrabila džemper neposredno pre nego što je otvorila vrata. Malo mu je bilo žao zbog toga jer je želeo da joj opet vidi grudi. S druge strane, bilo mu je drago što je obukla džemper, jer svakako ne bi voleo da ih Garvi vidi. Donekle je shvatao da to posesivno osećanje prema njoj nije dobro, ali to je nešto čime će se kasnije pozabaviti.

Garvijev prodoran pogled sve je upijao, od svakog detalja njene elegantne kuće do same Džeklin. Narednik je već godinama radio kao detektiv na vrlo nezgodnim mestima pre nego što je došao u Houppvel i dobio unapređenje. Što se tiče Erika, imajući u vidu njegovu vezu s Džeklin, nikako mu ne bi dozvolili da je sam ispituje, što mu je i odgovaralo. Kriva ili nevina, Garvi je bio tu kao

dodatni par očiju, izoštrenog instinkta, i kao svedok da je sve obavljeno kako treba.

- Keri Edwards je ubijena danas po podne - počeo je. - Kako ste to znali?

- Nisam - odgovorila je. - Mislim, nisam znala da je Keri u pitanju. Zvali su me... - Pokazala je rukom prema dnevnoj sobi, što je verovatno značilo da je telefon tamo negde, a zatim duboko uzdahnula. - Izvinite. Sedite, molim vas. Želite li kafu? Mogu da je skuvam.

- Ne, hvala - reče Erik žurno pre nego što je Garvi imao prilike da prihvati. Nije mu ponovo bilo do onih splaćina, čak ni gutljaj-dva reda radi. Seli su i Džeklin je uzela daljinski upravljač da isključi televizor. On je izvukao beležnicu iz unutrašnjeg džepa sakoa i nešto zapisao.

- Ko vas je zvao? - upitao je pokušavajući da mu ton bude što neobavezniji.

- Bišop Delejni. On je cvećar koji radi za Kerinu svadbu. Tačnije, radio je. On je čuo... Jedan prijatelj mu je telefonirao i kazao mu da je neka žena ubijena u svečanoj sali, pa je on pozvao mene.

- Zašto je vas zvao?

- Zato što su me danas po podne on i ostali dobavljači ostavili samu s Keri i pomislio je... *uh!* - Te poslednje reči su joj izletele uz uzdah i ukočila se, a lice joj je postalo još bleđe dok je zurila u njega. Progutala je pljuvačku, a usta su joj se i dalje pomerale iako više ništa nije izrekla.

Posmatrao ju je kako dolazi do nezaobilaznog zaključka, posmatrao kako se izraz njenih očiju menja od čistog šoka do kratkog bleska besa i ponovo do šoka. To poslednje je, međutim, bila namerna maska.

- Znae šta se desilo danas po podne - rekla je bezizrazno. -Mislite da sam je ja ubila.

10.

- Ispitujemo svakoga - odgovorio je mirnim tonom. - Koji je tačan razlog zbog kog vas je pozvao taj Bišop Delejni?

Nije mu verovala. O, verovala je da će oni *na kraju* ispitati svakoga ko je bio u svečanoj sali tog popodneva, ali s obzirom na to šta se tamo dešavalo, ona mora da je na vrhu liste osumnjičenih.

Oštro probadanje u grudima ju je i iznenadio i obeshrabrio. Nije želela da se oseća povređeno. Glupo je. Razum joj je govorio da Erik radi svoj posao, znala je da ne može da očekuje ništa drugo od njega. Oni nisu u vezi. Nisu ni izašli na sastanak. Među njima nije bilo ničega osim jednog vođenja ljubavi.

Međutim, koliko god da je njen mentalni sklop bio zdrav i razuman, emotivno se osećala kao da ju je neko udario u stomak. Nije to bilo nešto određeno, već sve zajedno - zaprepašćenje i nemir zbog saznanja da je neko ubijen u svečanoj sali i pomisao da je to mogla biti Melisa, koja joj je bila prijateljica, mada ne bliska, a zatim krajnja i bezrazložna panika kad je pomislila da je Erik došao da je obavesti kako se nešto desilo Madlin. Džeklin je smatrala da je u osnovi jaka osoba, ali u tom trenutku najcrnji strah ju je gotovo bacio na kolena. Samo što se trгла iz toga, bačena je na pod saznanjem da Erik, kome je više dala sebe za jednu noć nego što je mužu ikada pružila, u stvari gaji sumnju da je ona *ubica*.

Jedva se uzdržavala da mu se ne baci u naručje u potrazi za utočištem i utehom još od onog užasnog trenutka kad je pomislila da se nešto desilo njenoj majci. Želela je da se sklopča u njegovom krilu kao dete, da sakrije lice u njegova široka ramena i pusti ga da isključi čitav svet. Šta li je samo mislila? Da jedna zajednička noć može da znači nešto više od seksa? Da je tako, on bi je sigurno oslobodio zablude o toj gluposti. Umesto da dobije utehu od njega, on je saslušava. Čoveče, kakav hladan tuš.

Jedva je disala od tereta koji joj je pritiskao grudi. Iako joj je bilo jasno da je osećaj da ju je izdao nerazuman, to nije odstranilo bol koja ju je obuzela. Na tren je pomislila da bi mogla da dovede sebe u neprijatnu situaciju tako što bi briznula u plač, ali je s mukom progutala pljuvačku i usredsredila se na onog dugog čoveka, čije ime nije zapamtila. Bio je stariji od Erika, niži, prosed, ali imao je široka ramena i prodoran pogled.

- Izvinite - uspela je da izgovori mada joj je glas i dalje bio tih i drhtav. - Nisam zapamtila vaše ime.

- Garvi - odvrati on. - Narednik Rendal Garvi.

- Naredniče Garvi - ponovila je i ponovo progutala pljuvačku. Pritisak u grudima je popustio i uspela je da udahne malo preko potrebnog vazduha. Glava joj se malo razbistrila. Erik joj je već dva puta postavio isto pitanje, a ni on ni narednik Garvi ne bi voleli da ga moraju postaviti i treći put. - Bišop... mislim da se zabrinuo da se meni nije nešto dogodilo. Popodnevni sastanak s Keri je bio užasan, a on i ostali dobavljači su me ostavili samu s njom, ne računajući Melisu, Melisu Devit, ali ona je bila u svojoj kancelariji.

- Zašto je bio zabrinut?

- Zašto me pitate kad već znate da me je ošamarila? - planula je Džeklin, ali zadržala je pogled prikovan na naredniku Garviju iako joj je Erik uputio pitanje. Bilo bi isuviše čudno da Garvija gleda u oči dok razgovara s Erikom, te je umesto toga pažnju usmerila na njegovu kravatu.

- Samo pokušavamo da saznamo šta se dogodilo. Zašto vas je ošamarila?

- Nisam sigurna. Uvredila je Estefani Morales, modiskinju za velove, i Estefani je bila na ivici da otkáže. Krojačica je već dala otkaz malo pre nego što sam stigla u svečanu salu danas po podne. Keri je primila telefonski poziv od svog verenika Šona Denisona i dok je razgovarala s njim, ja sam pokušavala da umirim Estefani. Bišop i ja smo razgovarali s njom i ja sam rekla da ćemo preći na svadbenu tortu, a o velu ćemo odlučiti kasnije. Kad je Keri završila razgovor sa Šonom, zbrisala je sve sa stola, priletela i ošamarila me rekavši mi da sam otpuštena. -Nagonski je stavila ruku na obraz, mada joj više nije brideo.

- Pretpostavljam da vam je organizovanje Denisonove svadbe donelo lepu zaradu.

-Jeste, da. - Tačno je znala na šta cilja time i bila je zahvalna bogu što je njihov standardni ugovor pokrivao i njih i nju.

- Moraćete da vratite novac pošto ste otpušteni?

Tu se osećala na sigurnom i glas joj je postao malo samopouzdaniji. - Ne. U našem ugovoru jasno stoji da u slučaju da se posao prekine, naša cena će se obračunati prema onome koliko je urađeno. Budući da je Kerino venčanje uskoro, to jest, trebalo da bude, a ja sam već odradila veći deo, pretpostavljam da bi iznos koji bi trebalo da vratimo bio negde oko hiljadu dolara. Sve je već bilo sređeno, osim onih detalja o kojima ona još nije odlučila. Klauzula ugovora

o proporcionalnoj isplati postoji da spreči ljude da nas otpuste u poslednjem trenutku i odbiju da išta plate. To se događalo.

- Krojačica je...

- Grečen Gibson. Ona je završila haljine, ali Keri je odlučila juče da joj se haljine ne sviđaju i htela je da ih promeni. Rekla sam joj da verovatno nema vremena za to, da ne pominjem da deveruše verovatno ne mogu da priušte nove haljine, a i Grečen joj je to isto kazala. Keri ne voli - nije volela – da joj se kaže „ne”. - Nije mogla da se navikne da govori u prošlom vremenu. Nekako nije mogla da utuvi da je Keri zaista mrtva, da ju je neko ubio. Ona jeste imala vrlo tešku narav, ali joj nije želela ništa loše... ništa više nego da padne i tresne licem o pod dok ide ka oltaru, možda. Ili da joj neko prospe čašu crvenog šampanjca na glavu. Bilo bi zabavno videti to. Ali ubistvo? Ne.

Erik je zapisivao; iako nije gledala u njega, videla ga je krajičkom oka. Plašeći se da narednik Garvi ne pomisli da ga gleda u grudi, spustila je pogled na njegova kolena, a onda se setila da je bolje da pomeri pogled na noge. Cipele su mu bile izlizane na prstima.

- Kad vas je gospođica Edvards ošamarila, šta ste vi učinili?

- Ništa.

- Ništa? - Zazvučao je sumnjičavo. - Ma dajte, gospođice Vajld, morali ste da uradite nešto.

- Nisam joj uzvratila udarcem, ako ste to mislili - govorila je Garvijevim cipelama. Možda je vreme da se usredsredi na nešto drugo, jer koliko dugo može da zuri u nečije cipele? Nije trebalo da isključi televizor; da je ostao uključen, mogla je da gleda u ekran dok je odgovarala na Erikova pitanja. Možda ne bi bila u stanju da obrati pažnju da li je kupac uzeo kuću broj jedan, dva ili tri, ali barem ne bi izgledala kao da su joj cipele fetiš. - Poželela sam to. Poželela sam da je tresnem po nosu. Ali nisam. Ja živim od organizovanja svečanosti, a udaranje klijenta ne bi bila baš dobra reklama. - Osim ako svi budući klijenti ne poznaju Keri, pomislila je, što bi joj u tom slučaju uzeli kao plus. Međutim, taj stav im nije iznela.

- Ali šta ste tačno učinili?

Duboko je uzdahnula pokušavajući da sredi zbrkano sećanje na to popodne. Mogla je da im kaže sve čega se sećala, čak i ono što je ne bi prikazalo u dobrom svetlu, jer je bolje da to čuju od nje nego od nekog drugog, zar ne? - Keri je pretila da će srušiti ugled *Premijera*; rekla je da nas niko više neće unajmiti. Tada sam zaista poželela da je tresnem, ali mi je Bišop kazao da to ne

radim i da će me ona poslati u zatvor zbog fizičkog napada ako tako nešto učinim. Upravo zbog toga sam ja bila u prednosti, jer je ona *mene udarila*. Zato je nisam napala. Odlučila sam da budem što je više moguće profesionalna u datim okolnostima. Ispratila sam sve dobavljače odatle, rekla im da zakažu nove sastanke i saopštila Keri da ću je, ukoliko me ponovo udari, poslati u zatvor. - To sećanje ju je peklo jer je povezano s Erikom, pošto je ispričala Keri kako je u vezi s njim i kako nikakva Kerina optužba neće biti prihvaćena. Očigledno je da to nije tačno.

Pročistila je grlo. - Takođe sam joj rekla da vežbam kik-boks i da ako me ponovo udari, obrisaću pod njom. Sto nije istina. Mislim na kik-boks. U svakom slučaju, smatrala sam da će je ta laž zaustaviti ukoliko se spremala da ponovo zamahne na mene. - Očajnički je pogledala u Garvijevu levu ruku. Burma na prstu. Možda nekoliko pega na njegovim debelim prstima, ali nije bila sigurna pod svetlošću lampi.

- Šta je onda bilo?

- Hmm... pretila je da će nas tužiti i tražiti da joj se vrati sav novac. Rekla sam joj da samo izvoli, da je potpisala ugovor i da me je udarila pred pet svedoka. Rekla je da svedoci neće reći ništa ukoliko žele da zadrže posao, a ja sam joj kazala da njima i nije potreban taj posao kod nje. Tada sam joj poželeva srećnu svadbu, na kojoj će se možda pojaviti još neko sem one jadne budale za koju se udaje, ili nešto u tom smislu. Zatim sam otišla.

Dala im je imena četiri dobavljača koji su bili tamo osim Melise Devit.

- Mislim da ste rekli da je gospoda Devit bila u svojoj kancelariji.

- Bila je u tom trenutku. Pošto me je Keri ošamarila, zamolila sam Melisu da me pusti da to sama rešim, tako da je ona rekla da mora da telefonira i izašla je. Tada sam ispratila dobavljače pre nego što bi i oni bili uvučeni u svadbu. Keri i ja smo to same obavile, a onda sam otišla.

- Koliko je to bilo sati?

- Ne znam tačno, ali sam telefonirala majci - ona je moj partner u *Premijeru* - rekla je to zbog Garvija, jer je Erik već znao. - Sastale smo se kod *Klersa* na kafi i mafinu i ja sam joj ispričala šta se zbilo. Vreme razgovora je u mom telefonu - reče pokazujući na svoj telefon. - Kao i vreme kad me je Bišop pozvao, ako vas i to zanima.

Erika je očiglednoanimalo, jer je uzeo telefon, zatim zastao i upitao: - Smem li?

- Naravno. - Nije imala šta da krije, a oni ne mogu da dokažu da je ona ubila Keri iz prostog razloga što nije. Ipak, postoji i ona začkoljica koja se zove posredni dokaz, kao i motiv, pa je morala da prizna da se tu može naći u nevolji. Mora da zaboravi svoja povređena osećanja i usredsredi se jedino na trenutnu situaciju, koja je vrlo ozbiljna.

Otvorio je njen telefon i prošao kroz pozvane brojeve na brzinu pregledajući brojeve i vreme poziva. - Da li vas je iko video kad ste odlazili? - upitao je opušteno pošto je zatvorio telefon i vratio ga na sto.

- Jedan čovek je naišao kolima dok sam odlazila. Ne znam ko je to bio.

Nastala je pauza. - Čovek?

- Sedokos muškarac. Imao je odelo na sebi. To je zaista sve što vam mogu reći.

- Da li ste videli njegova kola?

- Hm... bila su srebrne boje. Limuzina. Nisam primetila marku.

- Da li je ušao unutra?

Za trenutak je razmišljala. - Ne baš. Išao je prema sporednom ulazu, ali zapravo nisam videla da je ušao.

- Da li ste pravo iz svečane sale otišli do *Klersa*?

- Da. Mama je imala malo vremena pre odlaska na venčanje zakazano za večeras. - Džeklin je automatski pogledala na sat, nejasno primećujući da je lepo gledati u nešto drugo osim u Garvija. - Svadba bi uskoro trebalo da se završi; možda će svratiti da mi ispriča kako je prošlo.

- Šta ste radili pošto ste otišli iz *Klersa*?

- Došla sam kući. Imala sam gomilu veša za pranje.

- Da li ste nekoga videli, razgovarali s nekim?

- Ne, zašto bih? - upitala je bezvoljno.

- Vaša akten-tašna je nađena na podu. Možda ste se vratili da je uzmete, videli da je gospođica Edwards još tamo i vas dve ste se ponovo sukobile.

- Moja akt... - Džeklin je zastala, žmirkajući od zapanjenosti. Kako je samo mogla da zaboravi svoju akten-tašnu? Kako to da dosad nije primetila? Bilo je toliko prirodno da je drži u ruci, isto kao i da ima odeću na sebi. Pogledala je okolo, kao da će se nekim čudom pojaviti, ali on je bio u pravu - nema akten-tašne.

Gledala je u prazno dok je u glavi rekonstruisala sled događaja. - Stavila sam akten-tašnu na sto, ali mora da ju je Keri pomerila. Međutim, izvadila sam

rokovnik jer mi je telefonirala moja pomoćnica u vezi sa zakazivanjem sastanaka, tako da je on bio na stolu. Kad je Keri pobesnela i pobacala sve sa stola, Melisa je podigla moj rokovnik i predala mi ga pre nego što je otišla u svoju kancelariju. Imala sam ga u ruci kad sam pošla, tako da nisam primetila da mi nedostaje akten-tašna.

O bože, ta akten-tašna nije dobra vest. To bi moglo da se uzme kao razlog zašto se možda vratila, a nije bilo svedoka.

- Šta ste danas imali na sebi od odeće?

Pitanje je došlo iznebuha. Iznenadena, Džeklin samo što ga nije pogledala pre nego što se sabrala i pogled usredsredila na stočić. Bio joj potreban minut da se priseti šta je imala na sebi i u toku tog minuta shvatila je da su oni znali u čemu je bila, da su već obavili razgovor s Melisom i verovatno dobili opis njene odeće. Niz kičmu su joj krenuli hladni žmarci.

- Crne kapri pantalone i crni gornji deo.

- Možemo li da ih vidimo?

Ni ovo nije bilo dobro. Ugrizla se za usnu. - U mašini su.

- U mašini za veš? Oprali ste ih?

Najednom joj je prekipelo, bes je nadvladao šok i povređenost. - To se radi s prljavim rubljem - odbrusi ona. - Ili vam to nije poznato. - Istog trena kad je izgovorila te reči, znala je da nije trebalo, nije trebalo da to pretvara u privatni razgovor... Načinila je nagli pokret rukom. -Izvinite, ovo je bilo nepotrebno. Odeća je još uvek u mašini za veš, nisam je još stavila da se suši.

- Možemo li da vidimo?

- Svakako, samo izvolite.

- Pošla je s njima u malu vešernicu, posmatrala kako vade njenu mokru odeću i slažu pantalone i gornji deo. - Da li ste koristili izbeljivač? - upita Erik.

- Na *crnoj* odeći? To bi je uništilo. - On nju ispituje o *pranju*? On je samac i sigurno pere svoj veš; morao bi da zna nešto o izbeljivaču.

- Znači, niste koristili izbeljivač?

- Ne, naravno da nisam! Da li vam izgleda da je posivela?

- Ne, ne izgleda mi. -Da li je ona to čula šaljivi ton u njegovom glasu? Možda jeste, a možda i nije, ali je ipak poželela da ga šutne. - Hteo bih da ponesem ovu odeću sa sobom ako nemate ništa protiv. Ako vam to smeta, lako mogu da pribavim nalog.

- Samo uzmite - rekla je umorno. Smetalo joj je, ali složice se s bilo čime samo da se to završi. Međutim, nije znala da će joj uzeti sve iz mašine, što je značajno osiromašilo njenu garderobu. Stajala je u nemom šoku dok su joj oduzimali odeću. Dobro, bili su vrlo detaljni. Zatim je uhvatila Erikov pogled upućen na gomilu posteljine na podu i pomisao kako on možda oseća zadovoljstvo sećajući se prethodne noći podiže bes u njoj, preteći da prekupi.

- Izvinite zbog ovog mirisa - reče ona ljubazno. - Mora da se tvor popiškio na ove čaršave. Moraću da ih spalim, jer ih apsolutno više ne želim.

-

* * *

Bili su već u kolima kad je Garvi razvukao usne u širok osmeh. - Vajlderu, krivo mi je što moram da ti kažem, ali mislim da ona sad nije baš najzadovoljnija tobom.

Erik progunda: - Tako se nekako čini. - Osim što je gledala svuda okolo osim u njega, onaj štos s tvorom i čaršavima bio je zaista nizak udarac.

- Kako god bilo, ona mi ne ostavlja negativan utisak. Mislim da je verovatno nevinna.

- Znam. - Njen šok je bio dubok i iskren; ni najbolja glumica na svetu ne bi mogla tako da pobledi i promeni veličinu zenica. Sve što je rekla slaže se s onim što je gospođa Devit izjavila. Oprala je odeću, ali to samo po sebi nije sumnjivo, a ako ima i malo krvi na njoj, pokazaće se prilikom analize. Nije koristila izbeljivač koji bi uništio tragove, ali kao što je i sama rekla, ko koristi izbeljivač na crnoj odeći?

Ne bi otišla da se nađe s majkom kod Klersa da je imala krvi na odeći. Ipak, još ostaje pod sumnjom. Mogla je da ode iz *Klersa* natrag do svečane sale da uzme svoju akten-tašnu i da se ponovo sukobi s Keri Edwards, što se moglo završiti ubadanjem Keri štapićima za ražnjiće.

Ipak, znajući da joj je akten-tašna ostala tamo, da li bi je i drugi put ostavila? Ona jeste delovala veoma organizovano, ali ako je ubila Keri u nastupu besa, bila bi u stanju šoka od počinjenog dela i njena najverovatnija reakcija bi bila da pobjegne.

Problem s tim scenarijom jeste u tome što bi to značilo da se Keri motala po praznoj svečanoj sali još jedan sat, a da pritom nije radila ništa niti je koga videla.

Zatim, tu je i nepoznati muškarac koga je Džeklin videla kako pristiže. Gospođa Devit nije spomenula da je još neko bio tamo, ali ona je bila u svojoj kancelariji sve vreme, pa prema tome, moguće je.

Usredsredio se na milion sitnica koje su morali da provere - ostale dobavljače, od kojih su njih dve imale probleme s gospođicom Edwards, na nepoznatog muškarca i ranije pozive s Kerinog mobilnog telefona, trebalo je pribaviti od telefonske kompanije listu poziva kako bi bili sigurni da pozivi nisu izbrisani iz memorije na telefonu. Džeklin nije bila van sumnje, ali on nije mislio ni da je kriva. Kao što je Garvi rekao, ne deluje mu tako. Sve dok se s nje potpuno ne otkloni svaka sumnja, on ipak mora postupati kao i u svakom drugom slučaju.

Rekla je da će spaliti čaršave, one na kojima su spavali. Prepoznao ih je, zlatnožuti s belim tufnama. Verovatno i hoće, jer je kiptela od besa.

Jebiga. Verovatno više neće ni reč progovoriti s njim.

11.

Madlin se s drugog kraja prostorije nasmešila nevestinoj majci, jednoj dragoj ženi koja je bila kao na iglama poslednje dve nedelje, a sada se uz piće opuštala. Između njih dve prostirao se krcat podijum za igru, gde je većina prijatelja i rođaka posle obilnog obroka plesala uz živu muziku jednog dobrog orkestra. Svi su bili veoma elegantno obučeni, a dobar broj je bio više nego pripit. Po njenom mišljenju, to je bilo i dobro i loše. Dobro, jer su se svi lepo provodili; loše, jer kad su ljudi pripiti, dešava se svašta što može dovesti do toga da neko bude povređen, da im bude neprijatno ili da ih uhapsu. Međutim, u tom trenutku sve je bilo van njene kontrole; jedino je mogla da drži pesnice i nada se da će svima biti prijatno i lepo.

Venčanje je proteklo bez problema, mladenci su se slikali, a svadbeno veselje je bilo u punom zamahu. Zahvaljujući Pičinoj prijateljici koja je bila prava umetnica za šminku, deveruša s masnicom ispod oka izgledala je prelepo i savršeno kao i svi ostali. U tom trenutku deveruše, sve lepe plavuše u sjajnom crnom satenu, pozirale su za nezvaničnu fotografiju držeći čaše šampanjca. Predstavljale su suštu suprotnost smeđokosoj nevesti u slapovima belog. Madlin je pouzdano znala da pre toga makar jedna deveruša nije bila plava, ali je ofarbala kosu na mladim zahtev. Na kraju krajeva, vizuelni utisak je vrlo važan.

I u samoj haljini je bilo prilično vizuelnog utiska. Za prilično malu svadbu, mlada je posvetila ogromnu pažnju svojoj haljini. Mogla je komotno smestiti i mladoženju i kuma pod balsku suknju u pun krug, mada to niko ne bi probao, osim vragolastog petogodišnjeg dečkića zaduženog da nosi prstenje, koji je odlučio da vidi šta se nalazi ispod penaste, snežne planine od platna. Slatko je nasmejao sve svatove, čak i mladu, koja je bila koliko lepa toliko i dobroćudna i želela je da izgleda kao princeza na svojoj svadbi.

Venčanju, koje je održano u neobično lepoj kapeli ukrašenoj bledožutim cvećem i titravim svećama, što je davalo sanjarski ton koji je i Madlin očarao, prisustvovalo je oko dvesta gostiju. Ona nije bila romantična - brak s Džekijem Vajldom ju je izlečio od toga, ali ponekad bi je neko venčanje dirnulo. Možda je to bilo više zbog mlade i mladoženje nego zbog ukrasnih detalja, a oni su bili toliko zaljubljeni da je bilo teško ne nasmešiti se kad ih pogledate. Bila je zadovoljna zbog njih što je venčanje prošlo u savršenom redu.

Svatovi su se zatim premestili u obližnju salu koju je inače nemoguće rezervisati za vikend ukoliko to ne učinite barem šest meseci unapred, još bolje

godinu dana, kako biste dobili datum koji želite. Zato je svadbu usred nedelje, što je neobično, bilo lakše rezervirati ako su mladenci želeli u posljednjem trenutku da dobiju određeno mesto za slavlje.

Madlinin posao je sada bio završen, te je mogla da predahne, ali samo „na trenutak“. Sve dok mladenci ne odu, njen posao nije gotov. Morala je da obezbedi da njihov odlazak teče po planu i tada će konačno i zaista završiti za to večer. Jedna svadba je gotova, ostale su još četiri. Da je Pič bila tu, mogle su da provedu vreme u razgovoru o narednim venčanjima i probama, u kritikovanju hrane i toaleta, a možda malo i u ogovaranju. Međutim, taj posao nije zahtevao prisustvo obe, te u sedmici kad su sve radile prekovremeno, nije imalo smisla dovesti Pič samo radi društva. Sledećih nekoliko dana sve one će biti do guše u poslu.

Uzela je čašu šampanjca od konobara u prolazu, otpila gutljaj i krenula u obilazak sale. Taj jedan gutljaj bilo je sve što je sebi dozvolila, ali je i dalje držala čašu dok je pozdravljala one koje poznaje i blagonaklono primala komplimente od članova porodice koji su bili zadovoljni kako se svadba odvija. Našla je vremena da porazgovara sa svima jer je to bio deo njenog posla. Svako prisutan bio je mogući klijent - pa dobro, gotovo svako, pošto nije smatrala da će mladim devedesetdvostrukim pradedi biti potrebne *Premijerove* usluge - te je bilo važno da ostavi dobar utisak a da ne liči na nekoga ko prodaje maglu i pritom je napadan. Nikome nije davala svoje posetnice; oni na koje je ostavila dobar utisak zapamtice ime firme koja je organizovala sve detalje te svečanosti, a oni na koje nije ostavila utisak ili oni nezainteresovani bi ionako bacili posetnicu. Teško je reći koliko je drveća spasila time što nije delila posetnice.

Ponekad bi joj sinulo koliko je srećna što su se ona i Džeklin upustile u posao savršen za obe. Osnivanje *Premijera* s Džeklin svakako je bila najpametnija odluka koju je ikada donela. Neke njene odluke bile su glupe - Džeklin je svedok tome - ali odluka o *Premijeru* bila je genijalna. Bila je sama sebi gazda, a ona i Džeklin su imale predivan i blizak odnos. Ne bi svaka žena mogla da radi sa svojim detetom, to joj je bilo jasno, ali njih dve ne samo što su se slagale već su se dobro slagale. Pič i Didra, koje su im se priključile pošto su već postale uspešne, postale su kao članovi porodice. Didra je dugo bila kao član porodice, a zajednički posao samo je produbio taj odnos.

Naporni, ponekad burni dani obično su pomagali Madlin da joj odvuku misli od osećaja da je još premlada da zaboravi na muškarce. Obično... ali ne uvek.

Brak je kao vrteška. Čas si gore, čas dole, vrtiš se i okrećeš, a ponekad se okreneš naglavačke i povraćaš. Organizovanje venčanja - koja predstavljaju onaj uzbudljivi prvi trenutak kad sedneš u blistava kola, spremna za predivnu vožnju, a u stomaku leptirići - bilo je možda malo čudan izbor za ženu čiji je vlastiti brak sleteo s puta, pao niz liticu, smrskao se i izgoreo. Na mnogo načina se može opisati brak s Džekijem Vajldom.

Godine provedene s njim bile su nešto posebno - bilo je mnogo lepog i mnogo ružnog. Da je onda znala ono što danas zna... ipak bi se udala za tog prokletnika. Slomio joj je srce, ali bilo je lepih trenutaka s njim, naročito u početku. A pre svega, podario joj je Džeklin.

Obožavala je svoju ćerku, volela ju je ne samo zato što joj je ćerka već i zato što joj se zaista sviđala kao osoba. Čak i da nisu u srodstvu, Madlin je smatrala da bi Džeklin bila njena omiljena osoba na čitavom svetu. Bila je potištena pri pomisli da je njen brak uticao na to da njena ćerka bude tako obazriva i da se možda nikad neće upustiti u gotovo zastrašujuću ekstazu romantičnog odnosa. Nije pomoglo ni to što se Džeklinin brak završio tako brzo. Što je još gore, nije bilo neke velike drame pri Džeklininom razvodu; oni su se jednostavno razišli, kao da su shvatili da više nije bilo ničega za šta se vredelo boriti.

A što se tiče primera koji je Džeki pružao... pa, to je bolje i ne pominjati.

Madlin je želela da njeno dete spozna ljubav, da rizikuje, da sedne u ta kola i da ne zna kuda će je odvesti, a rastuživala ju je pomisao da se to možda nikad neće desiti, da se Džeklin možda nikad neće istinski zaljubiti. Zaljubiti se znači slepo verovati, imati poverenja u nekog i dopustiti da ti on bude važan. Do sada, Džeklin je veoma uspešno izbegavala svaki emotivni rizik.

Žena zadužena za isporuku hrane, koja je vrlo često radila na svadbama u čitavoj oblasti Atlante, tako da su se ona i Madlin dobro poznavale, prišla je Madlin s leđa i uhvatila je za ruku. Madlin je poskočila, iznenađena i dodirom i time ko joj je prišao. Širli *nikad* nije napuštala kuhinju tokom slavlja, tako da ništa drugo nije mogla pomisliti nego da se u kuhinji dogodila neka katastrofa.

Širli je imala zabrinut izraz lica. - Ne živi li tvoja ćerka u Houpvelu?

Dok je odgovarala potvrdno, Madlin je srce zalupalo i proradio je majčinski instinkt. Očigledno nešto nije bilo u redu. Širli je bila zajapurena u licu, a oči su joj caklile. - Zašto?

- Dogodilo se ubistvo u svečanoj sali u Houpvelu - odgovorila je ona spuštajući glas do usiljenog šapata. -Znaš, ona velika.

- Madlin se sledila. Jedva je izustila jednu jedinu reč: - Ko? - Zajedno sa Širli, pomerila se prema zidu, dalje od jednog para za najbližim stolom zastrtim belim stolnjakom. Kakva se proslava održavala te večeri u svečanoj sali? Razne mogućnosti su joj prolazile kroz glavu - Melisa, šefica? Neko od dobavljača? Možda neko koga je dobro poznavala? Žrtva bi mogla da bude bilo ko iz njihovog prilično malog okruženja. U sebi se zahvaljivala bogu što Džeklin nije imala ništa zakazano; rekla je da ide pravo kući, gde bi trebalo da bude bezbedna ispred televizora dok gleda svoj omiljeni program o sređivanju kuća.

- Ne znam - reče Širli. - Ali kažu da je parikiralište prepuno vozila s uključenim rotacionim svetlima i da je *neko* ubijen.

Naježila se od saznanja da joj je ćerka bila tako blizu ubistva i odjednom je osetila jaku potrebu da čuje Džeklinin glas. I ne samo to, Džeklin je možda čula nešto i zna više detalja nego Širli.

Madlin je preletela pogledom po prostoriji da se uveri da nikakva kriza nije na pomolu i hitro se uputila prema toaletu. Dok je ulazila, otvorila je večernju torbicu ukrašenu štrasom i potražila telefon. Bila je utišala zvuk zvonjave za vreme čina venčanja i kad je otvorila telefon, videla je pet propuštenih poziva.

Nijedan nije bio od Džeklin, ali uprkos svakoj logici, srce joj je snažno zalupalo i pri najmanjoj mogućnosti da bi žrtva mogla da bude njena ćerka. Ušla je u toalet i pozvala broj.

Džeklin se odmah javila, kao da je očekivala poziv. - Halo.

Kolena su joj klecnula kad je čula Džeklinin glas, koji je zvučao slabašno i pomalo napeto. - Širli mi je upravo rekla...

- Mama! Da li si čula...

Upadale su jedna drugoj u reč, a onda su obe začutale. Zatim Džeklin huknu i reče: - Čula si šta se desilo u svečanoj sali?

- Širli mi je ispričala šta je čula, ali to nije baš mnogo. Šta si ti saznala?

- U pitanju je Keri.

Madlin je žmirkala dok joj je bezbroj mogućnosti prolazilo kroz glavu. - Ubila je nekoga? Ne mogu da kažem da sam iznenađena, ta mala psihopatska kučka. Nek joj je bog u pomoći.

- Ne, nije ona ubila nikoga. Neko je ubio *nju*.

Madlin ponovo zatrepta pokušavajući da svari tu vest i smisli šta da kaže. Ali jedino što je mogla da izusti bilo je: - Ipak, mogu da kažem da nisam iznenađena. *Jeste* bila mala psihopatska kučka.

Džeklin je ćutala i ćekala. Kad uobićajena rećenica nije usledila, rekla je: - Nisi dodala „nek joj je bog u pomoći“.

- Bog zna da nisam ni htela. Bolje je da budem bezobzirna nego da lažem. Mođda. Dobro, bolje je da slažem. Nek joj je bog u pomoći.

Džeklin je ispustila zvuk koji je bio polusmeh, poluštucanje, a zatim je rekla umorno: - Dolazila je policija da me sasluša. Znaju da me je Keri ošamarila. Oni misle da sam ja to uradila.

Madlin je obuzeo nov strah. - *Šta?* - Zazvućalo je kao vrisak i ona je tek onda pogledala oko sebe da vidi ima li nekoga u toaletu. Neko jeste bio tu; ispod vrata jedne kabine videla je par elegantnih crnih salonki ćija je vlasnica bila veoma tiha, niti je virila ni ma šta drugo - pa, nije mogla da bude sigurna u ono *ma šta drugo* - ali je oćigledno prisluškivala. - Saćekaj - rekla je. - Samo da izađem.

Da bi pronašla miran kutak, morala je ponovo da se probija kroz gužvu i izađe na vlažan većernji vazduh. Ćak ni tamo nije bila potpuno sama jer je nekoliko pušaća stajalo napolju dok su se użareni vrhovi njihovih cigareta pomerali napred-nazad kao svici. Nezaćovoljno ih je pogledala, što oni, naravno, nisu mogli da vide, i odmakla se nekoliko metara u suprotnom pravcu. Tek kada je njihov razgovor postao nerazgovetan, bila je sigurna da će i ono što ona bude govorila biti isto tako nerazgovetno njima.

- Dobro - reće konaćno. - Sama sam. Je l' ti to ozbiljno? Tebe su saslušavali u vezi s tim? Jesu li panduri u Houpvclu potpuni *kreteni*?

-Ja sam oćigledno bila poslednja koja ju je videla živu - uzvratila je Džeklin hladno.

- Ne, nisi. Onaj ko ju je ubio bio je poslednji.

- Ma dobro, poslednja koja ju je videla koliko je njima poznato. Pridodaj tome ćinjenicu da me je ošamarila, a zatim otpustila i svako će reći da sam imala motiv.

- Imajući u vidu njen karakter, verovatno je polovina centralnog dela Atlante imala motiv - rażestila se Madlin. - Pored toga, kada si otišla iz svećane sale, sastala si se sa mnom kod *Klersa*. Ja sam ti alibi.

- Oćigledno je da utvrđivanje taćnog trenutka smrti nije tako lako kao što izgleda na televiziji. Uh... još gore. Danas po podne sam zaboravila akten-tašnu u sali. Našli su je. Mogla sam da je ubijem ili pre nego što sam se sastala s tobom ili posle.

- Ali *nisi*.

- Ne, naravno da nisam. Ne brinem se, zaista - rekla je Džeklin, mada je Madlin u njenom glasu osetila notu zabrinutosti koja je govorila upravo suprotno. - Nisam to uradila, te stoga ne postoji nikakav dokaz koji bi potvrdio da jesam. Samo što u početku izgleda da sam ja najsumnjivija. - Glasno je progutala pljuvačku. - Uzeli su mi odeću.

- Tvoju odeću? - upita Madlin pokušavajući da zamisli kako Džeklin gola stoji u kući bez ičega da obuče.

- Odeću koju sam danas imala na sebi. Oprala sam je, što takođe nije dobro. Uzeli su sve iz mašine za veš.

Bar joj nisu uzeli *svu* odeću. Ipak, to joj se učinilo grubo i ponižavajuće i znala je da je potrebna svojoj ćerki. - Čekaj da vidim mogu li ovo malo da ubrzam i otpremim mladence na put do večne sreće - rekla je. - A onda ću stići kod tebe dok kažeš keks. Ne brini, dušo. Postaraću se da sve dođe na svoje mesto.

Džeklin je prekinula vezu, utešena samim razgovorom s majkom. Čuvši Madlinin bes, osećala se bolje, imala je utisak da će sve to nestati narednog dana. Policija će pronaći onoga ko je ubio Keri, a to veče neće biti ništa drugo do ružan san.

Ukaza joj se nerazumna misao da bi možda trebalo da pozove oca. Ako iko zna neke cake o tome kako se postupa s policijom, to je Džeki. Mora da je sve zaista krenulo naopako kad je razmišljala da zatraži savet od njega. On bi je verovatno prebacio u Meksiko kao odmetnika pre zore. Bežanje pred nevoljom bilo je Džekijevo osnovno umeće.

Ne, ona će ostati tu gde jeste i činiće sve što joj policija naloži. Madlin će joj pružati podršku u dobru i zlu i svi koji su tog popodneva bili u svečanoj sali potvrdiće sve što ona kaže. A kad se sve to okonča, ukoliko se Erik Vajlder usudi da je pozove da izađu kao da se ništa nije desilo, uzdržaće se da ga nazove bednikom i govnerskim kurvinim sinom koji zabija nož u leđa - ipak je on samo obavljao svoj posao - i jednostavno će mu reći da smatra kako oni nisu jedno za drugo. Takav ispravan pristup pomoći će joj da se bolje oseća.

Briznula je u plač.

Toliko o tome da se bolje osećala.

12.

Erik je bio toliko umoran da je praktično osećao kako mu se zadnjica vuče po ulici dok se gegao prema policijskoj upravi. Ne samo što je to bio naporan dan već nije ni mnogo spavao prethodne noći. *Razlog* zbog koga nije mnogo spavao bio je dobar, ali nedostatak sna je ipak nedostatak sna. Morao je još da radi na toni dokaznog materijala i raznih dokumenata pre nego što pođe kući, tako da je sumnjao da će videti krevet barem još nekoliko sati.

Porodica žrtve je obavestena. To je uvek najteži deo. U tom slučaju, budući da je otac njenog verenika senator, on i Garvi obavili su dve teške posete. Žrtvini roditelji su bili skrхани. Nisu se gušili u suzama, već su izgledali kao da ih je nešto pregazilo pošto im je svrha življenja nenadano oduzeta.

Verenik, Šon Denison, bio je gotovo oduzet od šoka. - Ali razgovarao sam s njom - stalno je ponavljao. - Nemoguće je da je ona. - Oni su već znali da je on telefonirao žrtvi jer su proverili primljene pozive na njenom telefonu. Bio je na poslu kad ju je pozvao, rekao je, što se lako moglo utvrditi narednog jutra, pa ako je slagao, bila bi to glupa laž. Kriminalci u većini slučajeva nisu neki genijalci.

Erik je već jednom bio u policijskoj upravi da prijavi dokazni materijal, pre nego što je otišao na razgovor s Džeklin, a sada je morao da se bavi njenom mokrom odećom. Imao je formulare o njenom pristanku, koje je potpisala, morao je još da napiše izveštaje - pa nije ni čudo što je onog provalnika gađao konzervom ulja umesto da puca na njega. Da je pucao tog jutra, još bi se bavio papirologijom. Umesto toga, bio je slobodan da radi na slučaju... i opet popunjava formulare. Nema načina da se izbegnu prokleti obrasci i pišu izveštaji.

Uneo je podatke o dokaznom materijalu koji je odneo na ispitivanje, mada je u slučaju Džeklinine odeće bio siguran da neće dokazati njenu krivicu, već verovatnije da će je otpisati kao moguće osumnjičeno lice. Kao što je Garvi rekao, ona ničim ne odaje da je ubica, ne zvoni na uzbunu. Ipak, sudu ne mogu podneti kao dokaz svoj unutrašnji osećaj i dok ne bude nedvosmisleno oslobođena svake sumnje, moraće izuzetno oprezno da se odnosi prema svemu što je u vezi s njom. Ne samo da svaka sitnica mora biti na svom mestu već on mora da je posmatra duže i strože nego što bi to inače radio kako bi odagnao svaku moguću sumnju u svoju nepristrasnost.

Nije mogao čak ni da je pozove i kaže: - Hej, mislim da ti to nisi uradila, ali moram ovako da postupam po pravilima službe i da se ponašam prema tebi kao prema svakom osumnjičenom. - Sam taj čin predstavljao bi nepoštovanje pravila.

Nije želeo tako da postupa, ali tako je moralo biti. Kad se slučaj okonča, pokušaće ponovo s njom. Možda nije zlopamtilo. Možda će logično razmišljati i neće praviti veliku dramu. Nije delovala kao neko ko mnogo drami; bila je prilično hladnokrvna i umela je da se kontroliše. To mu je ulivalo nadu. To mu je takođe davalo podstreka da što pre raščisti tu zbrku.

Iz čiste radoznalosti, potražio je na internetu informacije o štapićima za ražnjiće. Postojali su oni od bambusa, od nerđajućeg čelika, dekorativni i obični. To mora da je neki ženski štos jer nijedan muškarac pri zdravoj pameti ne daje ni pet para za spremanje komada mesa i povrća na štapu. Dobro, možda bi profesionalnog kuvara to zanimalo, ali što se njega lično tiče, baš je glupo.

Odgurnuo je izveštaj koji je pisao, zavalio se u stolici i podigao noge na sto. Ukrštajući prste na vratu, opustio je ramena i zažmurio, dok mu je kroz glavu prolazilo sve ono što je video i čuo te večeri - postavljao je stvari na svoje mesto.

Pre svega, gotovo je siguran da je pre reč o ubistvu bez predumišljaja nego o ubistvu s predumišljajem, za koje je zaprećena smrtna kazna. Oružje kojim je počinjeno - štapići za ražnjiće - govori o odsustvu predumišljaja. Taj ko je ubio Keri nije otišao tamo s namerom da je ubije, jer ko bi mogao da računa na to da će se tamo naći ti štapići za ražnjiće?

Svi dobavljači koji su bili tamo, uključujući i Džeklin i Melisu Devit, znali su da se ti štapići nalaze tamo. S druge strane, ubica bi morao da bude dobro upoznat s krivičnim pravom da bi mogao da poćini zloćin koji izgleda kao ubistvo bez predumišljaja iako je nameravao da ga poćini. U principu, ubica ne razmišlja o umanjenju stepena krivićnog dela za koje će ga teretiti, već razmišlja kako da ga ne uhvate; taćka. Ne, Keri Edwards je ubijena u nastupu besa, oružjem koje je bilo pri ruci, što su u ovom slućaju štapići za ražnjiće. Dobar branilac bi ćak na sudu mogao da iznese uverljiv argument da se ti štapići i ne bi mogli smatrati oružjem, već da je nesrećnim sticajem okolnosti jedan štapić zalutao meću njena rebra i probo joj srce.

Keri je bila ubodena više puta i s više štapića, kao da ih je ubica jednostavno uzimao redom i zabaćao ih u nju. Kad jedan ne bi mogao da zabode ili bi mu ispao, drugi mu je bio nadohvat ruke. To je opet ukazivalo na mahnniti

bes. Nije ubijena hladnokrvno ni smireno. A zatim joj je počinitelj stavio venčani veo preko lica, što je jasan pokazatelj da nije želeo da vidi šta je uradio.

To ubistvo izvršilo je lice poznato žrtvi. Keri je poznavala ubicu.

Ugao uboda mogao bi da im kaže nešto više o visini napadača. Keri je bila visoka - pogledao je u svoje beleške - metar i šezdeset dva. Imala je na sebi cipele s potpeticom od sedam i po centimetara, što znači da je imala ukupno sto šezdeset devet i po centimetara. Pregledao je svaki štapić posebno i zaključio da su zabodeni pod nekoliko različitih uglova. Nije nepomično stajala dok ju je neko pripremao za roštilj - dobro, neslana šala, iako je nije ni izgovorio. Borila se, pokušavajući da pobegne, možda i da se rve s ubicom. To bi roštilj... - prokletstvo, ne može da izbegne tu reč. Isto kao i papirologija, lepila se za njega kao žvaka za đon.

- Ako hoćeš da spavaš, Vajlderu, zašto ne ideš kući?

Bio je to Garvijev glas. Ne otvorivši oči, Erik je rekao: -

Nemoj me prekidati dok istražujem.

- A, to se tako zove?

Osetio je da je Garvi seo na ivicu njegovog stola, te je uzdahnuo predajući se i otvarajući oči i podigao pogled prema izmučenom i pomalo umornom licu svog narednika. - Šta ćeš ti još ovde?

Garvi mu se slabo nasmeši. - Kao i ti, istražujem. U stvari, lepše je raditi na slučaju nego muljati po hartijama, premeštati osoblje tamo-amo ili okretati glavu kad neko od vas nešto zabrlja.

Erik je mogao to da razume. Mada mu je ambicija bila da se popne koliko god može na lestvici lokalne policije - a nije odbacivao ni mogućnost prelaska u policiju savezne države ili u federalnu - takođe je uviđao koliko bi mu nedostajao rad na slučajevima. Ako bi otišao u policiju savezne države ili u federalnu, možda bi mogao da ostane na isleđivanju. Ipak, to je budućnost; slučaj ubistva Edvardsove je tekući slučaj. - Dakle, šta istražuješ?

- Pokušavam da utvrdim uglove penetracije - počeo je Garvi.

Erik frknu. -Zaboga, čoveče, mani se seksa i vrati se na slučaj.

- Pametnjakoviću - zareža Garvi pre nego što se nasmeja u znak odobravanja.

Erik skloni noge sa stola i uspravi se na stolici. - Čudno, ali i ja sam to radio - priznao je. - Po onome što sam video, uglovi su najrazličitiji - sleva, zdesna, oštri, tupi. Neki štapići štrčali su iz površinskih rana. Borila se

pokušavajući da pobjegne. Možda je pala, a počinilac ju je sustigao sa štapićem, i to je onaj kojim joj je probo srce. Ukoliko sudski lekar ne kaže da rane samo izgledaju kao da su štapići dolazili iz svih pravaca, biće teško pretpostaviti visinu počinioaca.

Uzeo je olovku i brzo nacrtao jedan štapić. - Ove stvarčice su dugačke od četrdeset pet do četrdeset osam centimetara, od nerđajućeg čelika. Velike su, ali nije ih lako držati dok nekoga ubadaš. Mali prsten na kraju je jedino mesto gde možeš da ih uhvatiš, inače kad vrh naiđe na otpor, ruka ti sklizne do sečiva.

- Nije baš najbolje oružje ako hoćeš nekoga da ubiješ. Počinilac nije otišao tamo s namerom da je ubije.

- Možda jeste, možda nije. Imamo sedmoro ljudi koji su znali da su ti štapići tamo - organizatorica venčanja, šefica svečane sale, krojačka, cvećar, modiskinja za velove, poslastičarka i žena zadužena za isporuku hrane. Ne isključujem ni mesara, pekara i voskara. - Pošto je Garvi prevrnuo očima, Erik je odlučio da smanji svoje bezobrazno pametovanje. To je uvek pokušavao, ali bez mnogo uspeha. - U svakom slučaju, troje njih je imalo nesuglasice sa žrtvom neposredno pre ubistva, ali četvoro ostalih je isto tako moglo da ima sukobe s njom u prošlosti. Slika koju stičemo o njoj nije baš topla i prijatna; više liči na kučku koja bljuje vatru i ruši svakog ko joj se nađe na putu.

- U devet od deset slučajeva - dodade Garvi prozaično - počinilac je ili rođak ili prijatelj. Možda je mladoženja uvideo svoju grešku i pokušao da raskine s njom.

- Voleo bih da je tako jednostavno, ali mislim da on nije sposoban za to. Rekao je da je bio na poslu kad ju je pozvao, što je više nego lako dokazati ili osporiti, a mislim da će sudski lekar utvrditi vreme smrti koje će njega isključiti, osim ako nije u stanju da se teleportuje. - Nije se usuđivao da glasno kaže, ali nadao se da će vreme smrti isključiti i Džeklin. Procena vremena smrti neće biti tačna u minut, kao što je to na televiziji - dođavola, praktično ništa što oni rade nije kao u televizijskim serijama, osim možda disanja - ali oni mogu da daju prilično uzan vremenski interval.

Tehničari nisu bili u stanju da uzmu nijedan upotrebljiv otisak prstiju sa štapića; kao što je i sam primetio, štapići su pretanki da bi ih iko stariji od dve godine mogao dobro uhvatiti. Ma ko da uhvati mali drveni prsten na kraju verovatno će držati štapić uz dlan, a ne vrhovima prstiju, radi jačeg udarca.

- A šta je sa sedokosim čovekom za koga gospođica Vajld kaže da ga je videla u svečanoj sali?

- Nas dvojica mislimo da ona nije ubica, pa prema tome, ako je nevinna, nema razloga da laže.

- Gospođa Devit nije primetila nikoga od trenutka kad je otišla u svoju kancelariju dokad je našla telo.

- Što ne znači da niko nije ulazio. Priznala je da sporedna vrata nisu bila zaključana. Možda je gospođica Vajld u stvari jedini svedok koji može da poveže ubicu s mestom zločina, ukoliko ne dođemo do nekih forenzičkih dokaza.

To bi moglo da bude komplikovano. On nije upoznao mladoženjinog oca, senatora, ali ga je video na političkim plakatima - bio je sedokos. I žrtvin otac je imao sedu kosu. Po rečima gospođe Devit, još tri grupe ljudi su bile u obilasku svečane sale ranije toga dana, a u dvema je bio po jedan stariji gospodin. Svakako je očekivao da će kriminalistički tehničari naći razne sede vlasi, a svako od mnoštva ljudi koji su bili u sali mogao je da bude u dodiru s nekom sedokosom osobom tog dana i da pokupi neku sedu vlas. Sjajno.

Ipak, Džeklin je rekla da je videla sedokosog čoveka koji je vozio sivi ili srebrni auto. To mu je davalo još malo posla ako ništa drugo ne iskrсне.

Problem s ovim slučajem nije u nedostatku osumnjičenih, već u tome što ih ima prokleta mnogo. Gotovo svako ko je imao veze sa žrtvom očigledno je bio ljut na nju.

Garvi zevnu, a zatim podignu zadnjicu s ivice Erikovog stola. - Obojici nam je potreban san - reče trljajući lice i proizvodeći zvuk šmirgle. - Moja mila nevesta će u svakom slučaju biti ljuta na mene kao sam đavo. Želela je da postanem narednik kako ne bih ostajao ovako kasno noću, a evo opet radim do kasno.

Garvi je uvek govorio o svojoj ženi, s kojom je bio u braku već četrnaest godina, kao o svojoj miloj nevesti, što je zvučalo ljupko, ali Erik je upoznao njegovu ženu i pomislio da je on tako zove verovatno iz straha. Bila je oniža, pomalo punačka, varljivo prijatnog lica, žena koja je vodila domaćinstvo Garvijevih kao narednik na vojnoj vežbi. Jednom je Garvi čak kupio nalepnicu za branik svojih kola na kojoj je pisalo: „ŽIVIM SA STRAVOM (ali ona me ponekad pušta na pecanje)". Kupio ju je iz štosu, ali gospođi Garvi se dopala i bila je uporna da je zalepi na kola. Pretrpeo je mnogo zadirivanja zbog te nalepnice, koju je bio primoran da zadrži sve dok nije prodao kola i „slučajno" zaboravio da je skine.

S druge strane, bili su u braku četrnaest godina, te je možda recept za uspešan brak policajca u tome da se oženi ženom koja ume da mlati i postrojava. Ona je sigurno držala Garvija pod kontrolom.

Erik takođe ustade, jer u to doba više nije bio u stanju da radi. - Poljubi je u moje ime - rekao je računajući da ne bi bilo loše da dobije neki poen kod gospođe Garvi.

- Ne seri. Sam je poljubi ako imaš muda za to.

13.

Džeklin je jedva ustala iz kreveta rano narednog jutra i nekoliko minuta gledala lokalne vesti - nije bilo ničeg novog u vezi s Kerinim ubistvom, što znači da niko nije uhapšen i čitav taj košmar će nestati kao mehur od sapunice. Madlin je ostala do posle ponoći, pokušavajući da je teši i istovremeno pričajući i prepričavajući sve ono što je bilo rečeno i učinjeno u svečanoj sali tog popodneva, što je na neki način potiralo onaj tešiteljski deo. Međutim, bez obzira na to šta njih dve mislile ili koliko bile uzrujane, predstava - u njihovom slučaju, dve probe venčanja te večeri plus sređivanje detalja za pet venčanja koja slede u naredna tri dana - mora se održati, što znači da mora da podigne dupe iz kreveta i ode u kancelariju.

Još se brinula što su je saslušavali kao osumnjičenu u slučaju Kerinog ubistva; svako normalan bi se brinuo. Ali šta može da uradi? Ne može da krene u istragu i pokuša sama da pronađe ubicu, jer ne zna ništa o istrazi krivičnih dela - to je Erikov posao i može samo da moli boga da je on zaista, zaista dobar u njemu.

Biće joj potrebno prilično vremena da se pomiri s činjenicom da je radio svoj posao saslušavajući *nju*.

U stvari, možda će preboleti uvredu, preboleti i njega i otpisati ga. Proveli su noć zajedno, ali muškarcima to ne znači mnogo, i uprkos govorancijama samoj sebi o tome da treba da bude obazriva i da se mnogo ne upušta, ostaje činjenica da je dopustila sebi da previše očekuje. I sada, ma koliko pokušavala da zaključi kako se oseća, nije sigurna da li bi mogli da počnu iz početka. A što se toga tiče, možda on ne bi bio ni zainteresovan da ponovo počinje. Možda on razmišlja da ako je ona tip osobe koju bi makar i na trenutak mogao da osumnjiči za ubistvo, onda nije vrsta žene s kojom želi da bude u vezi. U tom slučaju, ne može ga kriviti što se tako oseća, jer bi se i ona tako osećala.

Uzela je malo kukuruznih pahuljica pravo iz kutije, ali imale su ukus strugotine, tako da je napravila grimasu i vratila kutiju u plakar. Možda će moći da prođe samo s kafom. Stomak i nervi bili su joj prenapeti za hranu.

Dok se oblačila, telefon je zazvonio i poletela je da se javi, čak i ne pogledavši ko zove.

- Zdravo, dušo - začu se Džekijev raspoloženi glas.

Dva poziva za manje od dvanaest sati? Mora da zaista, zaista želi da ostavi utisak na svoju najnoviju žensku tako što će pozajmiti njen jaguar. Ponekad se nije javljao mesecima; pokušavala bi da ga pozove, naravno, ali je uvek dobijala govornu poštu koja ju je obavestavala da je njegova mašina za snimanje poruka puna, te nije mogla da ostavi ni poruku. To mu je bio omiljeni trik da izbegne pozive na koje nije hteo da se javi.

- Ne, ne možeš koristiti moja kola - rekla je. - I nemoj me gnjaviti s tim. Danas ne mogu da se bavim time.

- Ali to je tako mala usluga - počeo je da se umiljava, a onda nešto u njenom glasu mora da je probudilo u njemu jedan jedini uspavani roditeljski gen jer se zaustavio. - Šta nije u redu?

Džeklin je uzela vazduh. Nema razloga da mu ne kaže, a zaista je morala da završi s oblačenjem i ode u kancelariju. - Policija me je saslušavala sinoć posle razgovora s tobom - izbrbljala je, očigledno očajnički tražeći podršku kad se okrenula čak i Džekiju. - Osumnjičili su me da sam ubila jednu svoju klijentkinju.

- Kako samo mogu da budu toliko glupi? - odmah je upitao. - Naravno da nisi.

Ta hitra i bezuslovna vera u nju naterala joj je suze na oči. - Oni nisu baš tako sigurni. Hvala ti što ne sumnjaš u mene.

- Nijednog trenu. Ali ako bi posumnjali u *mene*... - zaustavio se kao da je shvatio da je na ivici da prizna nešto što bi radije ostavio neizgovoreno, a onda je glatko nastavio razgovor. - Dakle, ko je mrtav? Neko koga poznajem?

- Zove se, zvala se Keri Edwards.

- Pa dobro, to joj je ime, bila živa ili ne.

- Valjda... Mislim, jeste joj to ime, ali tako se *zvala*, više se ne zove. - Bio je to uvrnut razgovor za rano jutro.

- Keri Edwards, Keri Edwards - mrmaljao je Džeki. - Ne znam... Čekaj malo. Senator, onaj što se kandidovao za Kongres, Denison... verenica njegovog sina je ubijena, je li ona bila *tvoja* klijentkinja?

- Aha. Barem do juče po podne. Otpustila me je pre nego što je ubijena.

Džeki je ćutao jedan trenutak, a onda samo rekao: -Auh.

- Prilično velika slučajnost.

- Ne brini - rekao je bezbrižno. - Panduri će to izvesti na čistinu.

Ne *brini*. Eto, to je bila životna filozofija Džekija Vajlda koju je primenjivao na sve situacije, bez obzira na to koliko su teške. - Nadam se. U međuvremenu, brinem. - Pogledala je na sat; ne može više da razgovara jer će zakasnuti... u svakom slučaju, zakasniće više nego što je htela. Lepo je biti sama sebi šefica, ali u maloj firmi kakva je *Premijer* to takođe znači da ona i Madlin moraju da rade prekovremeno kako bi obezbedile napredak. - Izvini, moram da trčim. Imamo zaista tesan raspored ove nedelje i...

- Čekaj, čekaj! Pre nego što prekineš, da li si još malo razmislila da mi pozajmiš jaguar?

Džeklin je odmakla telefon od uha i zurila u aparat nekoliko sekundi u neverici. Tek kad ga je čula kako govori: „Halo! *Halo?*“, ponovo je primakla telefon uhu.

- Ne - rekla je odlučno. - Nisam uopšte razmišljala o tome. Više me je brinula činjenica što bih mogla biti uhapšena zbog ubistva nego da li ćeš ti imati dobra kola kako bi ostavio utisak na svoju najnoviju fuficu.

- Hej! Nema potrebe za nepoštovanjem, devojkco. Lola nije fufica.

- Koliko ima godina?

- Kakve to veze ima? - upitao je izbegavajući odgovor.

- Mlađa od mene?

- Nisam je pitao.

- Pretpostavljam da to znači da jeste. Nije ni važno. Čak i kada bi ti odgovarala po godinama, ipak bih rekla ne. Kola ti prolaze kroz ruke kao i novac. Ja imam samo jedna kola. I potrebna su mi.

- Nisu uveče!

- Džeki! Polovina mog posla se odvija uveče! Znaš, mnogi ljudi se u to vreme venčavaju ili prave zabave. Radiću svako veče do kraja nedelje i nikako ne mogu bez kola. Međutim, čak i da ne radim, moj odgovor bi i dalje bio ne.

- Dobro, ako tako kažeš - rekao je neraspoložno.

- Tako.

Kratko je rekao doviđenja. Džeklin je prekinula vezu ubeđena da ga neće čuti narednih nekoliko meseci. Delimično joj je laknulo, a delimično je bila tužna, dok je u celini bila ljuta; to poslednje je bilo njeno normalno stanje kad je bila u kontaktu s ocem. Volela ga je, ali nikad se nije oslanjala na njega. Njene ružičaste naočare odavno su se polomile i videla ga je onakvog kakav jeste, sa svim manama i ostalim.

Zanimljivo je kako je ljutnja uticala da se oseća manje zabrinuto zbog svog neizvesnog zakonskog statusa. Ne, nije se manje brinula, već je bila manje usredsređena na svoju zabrinutost. Džeki je bio dobar barem za to.

Žurno je završila oblačenje, uzela rokovnik i u trenu počela da traži akten-tašnu pre nego što joj se sećanje povratilo. Akten-tašna je bila u policiji. - Uh, ne - promumlala je i istog trenutka zažmurila u neverici. Bila joj je potrebna ta tašna; u njoj su bili svi detalji proba i venčanja koja su nadirala prema njoj kao plima. Svakako je može dobiti danas, zar ne? Nije videla nijedan razlog zašto je ne bi mogla dobiti, pošto njena akten-tašna nije imala nikakve veze s Kerinim ubistvom osim što je ležala tamo na mestu zločina. Ili će je možda uzeti kao dokazni materijal? Možda je bila poprskana Kerinom krvlju.

Sranje. Sranje, sranje, *sranje!*

Saznanje da je to njena vlastita greška - što je ostavila akten-tašnu - nije joj mnogo pomoglo. Imala je u torbici Erikovu posetnicu s njegovim privatnim brojem mobilnog na poleđini. Muka joj je bilo da ga zove zbog bilo čega, ali možda će on reći „*Nema problema, akten-tašna nije oružje kojim je počinjeno ubistvo, možeš je uzeti iz uprave*“. Možda. Teško, ali možda. Pošto je osumnjičena, mislila je da su verovatno zadržali tašnu kao dokaz da je ona bila tamo, kao da im je trebalo još dokaza. Možda je akten-tašna posredan dokaz, razlog da se ona vrati u svečanu salu posle susreta s Madlin.

Nikad neće saznati ako ne pokuša. Kratak pogled na sat stavio joj je do znanja da je možda još prerano da zove. Činjenica da ne zna ni njegovo radno vreme još jednom joj je pokazala koliko je bila neverovatno neodgovorna što je spavala s njim posle tako kratkog poznanstva.

Ukoliko i ne bude mogla da dobije svoju akten-tašnu, ima sve te podatke na svom kompjuteru u kancelariji; bilo bi joj potrebno mnogo vremena da uđe u sve fajlove i izvuče željene podatke, ali nije nemoguće.

Nezadovoljna, odvezla se do *Premijera*. Parkiralište je bilo prazno, zgrada u mraku, tako da je iz pregrade u kolima uzela baterijsku lampu. Naoružana lampom i sprejom s biberom, otključala je sporedni ulaz i ušla u zgradu. Pošto je upalila svetlo i dobro zaključala vrata, pristavila je kafu i počela s uobičajenim dnevnim poslovima sastavljajući spisak svega što se moralo obaviti tog dana. Te večeri imale su dve probe venčanja - Madlin će preuzeti „ružičastu“ svadbu, a ona *buldoge*.

Buldog je, naravno, maskota Univerziteta Džordžije - „Uga“. Nije joj to bilo prvo venčanje s temom ragbija, niti će biti poslednje. Pa, na kraju krajeva, na Jugu su.

Didra je bila sledeća koja je stigla, iznenadivši Džeklin, jer je imala samo dvadeset četiri godine i vodila je veoma aktivan društveni život, što znači da nije bila ranoranilac. Bila je tačna i obično je stizala u kancelariju u osam, ali „rani dolazak“ bio je retkost u Didrinom slučaju.

S mukom je ušla, noseći tašnu, akten-tašnu, veliku *starbaks* kafu i veliki pokriveni poslužavnik. Čim ju je ugledala, Džeklin skoči i pohita da uzme tacnu pre nego što je Didra ispusti. Bila je neobično teška s obzirom na veličinu. - Šta je ovo?

- Hrana. Tačnije, veliki deluks brauni kolači sa šećernom glazurom. Lično sam ih napravila s ove dve krhke ruke jer sam smatrala da je čokolada upravo ono što je potrebno osobi osumnjičenoj za ubistvo. - Didra je spustila čašu s kafom i otarasila se prtljaga.

Džeklin je pošla voda na usta pošto je stavila poslužavnik na sto. - Veliki deluks? - Nije znala šta to znači, ali ako tu ima čokolade, onda mora da je dobro. Onda je rekla: - Otkud znaš?

- Tvoja mama je telefonirala Pič, a Pič meni. Glupo je i pomisliti da si ti ubila onu kučku, ali i da jesi, ja bih ti pružila gvozdeni alibi, i to besplatno. - Didrine tamnosmeđe oči blesnuše. - Ne bi trebalo govoriti ružno o mrtvima, ali to nije lako kad nemaš ništa dobro da kažeš.

- Nemoguće je da je bila skroz loša. Imala je porodicu i prijatelje koji su je voleli. Mi smo videle samo njenu nezgodnu stranu, ali zaista, niko ne zaslužuje da umre zato što je nezgodan.

- I sitničav i zao - dodade Didra suvo. - Ne zaboravi.

- Dobro, bila je nezgodna, sitničava i zla. Ipak nije zaslužila da umre. - Džeklin nije znala zašto brani Keri; nije joj se dopadala, bilo joj je mило što ju je Keri otpustila i jedino što ju je potresalo u vezi s tim ubistvom jeste mesto gde je izvršeno i to što je ona osumnjičena. Bilo joj je žao Kerinog verenika, ali bilo bi joj ga još više žao da se ništa nije dogodilo i da se zaista oženio njome.

- Dakle, kako se to dogodilo? Je li upucana? Mlatnuta po glavi?

Džeklin zastade shvativši da prethodne noći ni Erik ni narednik Garvi nisu rekli kako je Keri ubijena, a ona je bila previše zbunjena da bi pitala. - Zaista ne znam. Samo pretpostavljam da je upucana.

- Hoćeš da kažeš da nisi *pitata*? - Didra je izgledala zgranuto, kao da nije mogla da poveruje u Džeklinin propust.

- Nisam ni mislila na to. Bila sam prilično uznemirena kad su me detektivi ispitivali. - Miris još toplih kolača ju je mamio vraćajući joj apetit. Podigla je aluminijumsku foliju i duboko udahнула. - Kad li si samo ustala da ih umesiš?

- Mnogo rano. Ne bih to uradila ni za koga drugog.

- Pa, hvala bogu što si baš danas poranila. Jedan od razloga zbog kog su me detektivi saslušavali bio je taj što sam zaboravila akten-tašnu u svečanoj sali, što znači da je kod njih i ja je sad nemam.

Didra je bila iznenađena. - Ti nikad ne zaboravljaš akten-tašnu.

-Juče jesam. Nisam ni znala da sam je ostavila tamo sve dok je detektivi nisu spomenuli. Vreme provedeno s Keri me je uzrujalo.

Pitanje u Didrinom pogledu nateralo je Džeklin da duboko uzdahne. Nije volela da ulazi u odvratne detalje, ali Keri ju je ošamarila pred toliko svedoka, tako da nije imalo smisla ćutati. - Bilo je užasno od početka do kraja - rekla je. - Grečen je otkazala, Estefani je bila na ivici da uradi isto, a Keri me je ošamarila i otpustila.

- O, bože dragi. - Didra je samo zinula. Zapanjena, zurila je u Džeklin.

- Neprijatno mi je što sam *istrpela*, što joj nisam uzvratila - priznala je Džeklin. - S druge strane, nikad se nisam tukla. Mogla je i da obriše pod mnome. Međutim, Bišop je rekao da će me tužiti, da će nas tužiti, ako je udarim, tako da nisam. Zadržala sam položaj osobe koja je u pravnoj i moralnoj prednosti, ali bogami, nije mi prijalo što to radim.

- Pametno. Verovatno te je i udarila *nadajući* se da će te izazvati da učiniš nešto zbog čega bi mogla da tuži *Premijer*. Sretala sam ranije takve ljude. Uvek navaljuju, uvek izazivaju neprilike kako bi videli dokle mogu da idu. Kao da uživaju u tome.

Taj opis je vrlo dobro oslikavao Keri, pomislila je Džeklin. - U svakom slučaju, jedino na šta sam mislila bilo je da sklonim dobavljače odande pre nego što udari i nekoga od njih. Estefani je ličila na mali vulkan koji je pretio da se provali. Samo mi se ukazivalo kako se sve to pretvara u opštu tuču, tuču koja će dospeti na stranice novina. Keri je pak zatražila povraćaj novca, a ja sam je podsetila da u ugovoru koji je potpisala stoji da se povraćaj isplaćuje samo za ono što nije odrađeno. Nije joj se dopalo to, ali nije mogla ništa da promeni. Zatim sam otišla. Melisa je bila u svojoj kancelariji, tako da nije videla kad sam otišla. Jedan čovek se dovezao dok sam ulazila u kola i on me je video, ali ga ne

poznajem, pa prema tome, ne znam kako da ga pronađem, a možda ju je on i ubio.

Didri zastade dah. - *Videla si ubicu?*

- Videla sam jednog čoveka. *Možda* ju je on ubio. Ne kažem ni da jeste ni da nije. - Ni Erik ni narednik Garvi nisu bili naročito impresionirani njenom pričom o sedokosom čoveku, a ukoliko ga Melisa nije videla, nema načina da dokaže da je on zaista bio tamo. Konačno, pomislila je Džeklin, ona zapravo nije ni videla da je on ušao u zgradu. Melisa je možda već bila zaključala glavni ulaz ako nije imala još sastanaka tog dana. Taj čovek je možda otišao do glavnog ulaza, pokušao da uđe i onda otišao.

- Da li je on tebe video?

- Parkirao se odmah do mene. Ne znam kako me ne bi primetio.

Možda je Didra gledala previše krimića na televiziji, ali njene tamne oči se razrogačiše. - Ako je on ubio Keri - reče oštro - onda si ti jedina koja ga može vezati za mesto zločina. On zna da si ga videla. Moraš da se sakriješ.

14.

Skriivanje ne dolazi u obzir - barem ne te nedelje s tako zgusnutim rasporedom, a da ne pominjemo da je bila sigurna da houpvelska policija ne bi blagonaklono gledala na njen nestanak. Pored toga, kako bi čovek koga je videla mogao da ima pojma ko je ona? Mogao je da pretpostavi kako je došla da obiđe salu u nameri da je rezerviše. I to pod uslovom da je taj sedokosi muškarac ubio Keri i da ga sada zanima Džeklin.

Ipak, i sama ta pomisao nije bila prijatna. Utehu je našla u kolačima - zaista ima nečeg utešnog u čokoladi - dok je kopala po fajlovima i izvlačila podatke koji su joj bili potrebni za rad tog dana. Nešto u njoj odvlačilo ju je od ideje da pozove Erika i zatraži uslugu - radije će uložiti napor i pretražiti fajlove. Didra joj je pomagala, češljajući kompjuter u potrazi za bitnim detaljima, štampajući fotografije i tražeći telefonske brojeve.

Madlin i Pič stigle su jedna za drugom u razmaku od pet minuta i nijedan dolazak nije mogao da prođe bez ponavljanja priče o užasnom sastanku od prethodnog dana. Kerino ubistvo, pretpostavke o tome ko je to mogao učiniti - spisak je bio dugačak i raznovrstan - kao i razmatranje, ko zna koji put, pitanja koja je policija postavila. Sve to je bilo praćeno izlivima besa, brige i podrške, što je oduzimalo mnogo vremena. Kao i stalno služenje kolačima, a bili su prokleta dobra.

Džeklin je u svojoj kancelariji telefonom razgovarala s restoranom gde je te večeri trebalo da se održi večera posle probe venčanja i potvrdila je rezervaciju kad je začula blago pijukanje zvona koje je najavljivalo otvaranje ulaznih vrata. Sekundu kasnije Didra je rekla: - Dobro jutro, izvolite.

-Ja sam detektiv Vajlder. Je li Madlin Vajld tu? - jedan muškarac je upitao i Džeklin se ukoči. Šta on radi tu? Da, naravno, i dalje postavlja pitanja. Samo što mu je čula glas, osetila je grčeve u stomaku. Poznavala je taj glas mada bi volela da nije. Prvi put ga je čula četrdeset osam sati ranije i ostao joj je urezan u svesti. Čula ga je u neobaveznom razgovoru, čula je njegove dublje i grublje tonove dok su vodili ljubav, čula ga je bezizraznog i bezosećajnog dok ju je pekao na vatri ispitujući je da li je počinila ubistvo ili ne.

Odmah je ustala, a zatim oklevala. Instinkti su joj govorili da je on pretnja za nju, ali šta je, zaista, mogla da učini? Da ga spreči da vidi njenu majku? Nipošto; on je policajac. Ako Madlin odbije da razgovara s njim jer želi da brani

Džeklin, samo će ga naterati da je odvede u policijsku stanicu da tamo odgovara na pitanja, a Džeklin svakako to nije želela.

Jedino rešenje jeste da ne obraća pažnju na njega. To je najbolji mogući način, ukoliko on i Madlin to dozvole. Ako se Madlin uzjoguni, Džeklin će morati da je ubedi da saraduje i odgovara na sva njegova pitanja. Sve ostalo zavisi od Erika. Nadala se da on nema daljih pitanja za nju, ali ako ih ima, moraće da odgovara što smirenije.

Neka je prokleta ako i pride vratima ili čak pokaže da je primetila njegovo prisustvo osim ako je on ne primora na to. Ponovo je sela, dovoljno se povratila da uspe da kaže „hvala“ šefu restorana i spusti slušalicu dok je precrtavala tu stavku na spisku. Namerno nije podizala glavu niti je gledala prema vratima.

Ali osećala se nekako nezaštićeno, kao da su je golu izbacili na auto-put. I pre nego što se mogla obuzdati, ustala je, skočila do vrata i zalupila ih s treskom.

* * *

Glasan tresak vrata odjeknuo je kancelarijom. Erik je zamišljeno zurio u sjajnu drvenu površinu. Jedino što je video bila je tanka ruka koja je uhvatila ivicu vrata, ali nije se nimalo dvoumio čija je to kancelarija - Džeklinina. Očigledno je bila ljuta i definitivno nije želela da ga vidi.

Ponovo je pogledao lepu mladu mulatkinju, koja ga je sada posmatrala neprijateljski i bez dobrodošlice na licu.

Bez ikakve sumnje, našao se u neprijateljskom taboru.

Kancelarija *Premijera* nije ličila na kasarnu; bila je ženstvena ali ne i kitnjasta, uglavnom u starinskom stilu, s teškim zavesama na prozorima, skupocenim nameštajem i utiskom postojanosti, kao da postoji još od doba *Mejflauera*⁷ Pošto je već bio u Džeklininoj kući, primećivao je nešto od njenih sklonosti i u kancelariji, u nekim komadima nameštaja, u umetničkim delima i cvetnim aranžmanima. Čak i pisaci sto te mlade žene nije bio pravi radni sto, barem ne kao njegov olupani metalni sto, već je izgledao kao lepo ukrašen stilski sto na kome se slučajno nalazio tanak ekran računara.

Lupanje vrata nateralo je još dve žene da se pojave - obe srednjih godina i privlačne, mada na različit način. Jedna je bila niža, punija, s jasnozelenim očima, natapiranom riđom kosom i sa sjajem u očima koji je govorio „dobro

⁷ Brod kojim su prvi doseljenici stigli iz Engleske u Ameriku 1620.godine. (Prim.prev)

sam se provodila u životu". To očigledno nije bila Džeklinina majka, dok druga žena očigledno jeste, ali ne zato što su imale istu boju kose - njena je bila plava, mada je boja svakako bila veštačka, i mada su joj oči bile plave, nisu bile tipično irske, jasnoplave kao Džeklinine - već po fizionomiji, s istim isklesanim jagodicama, blago četvrtastom bradom i mekim punim usnama. Posmatrajući Madlin Vajld, imao je jasnu sliku kako će Džeklin izgledati za dvadeset pet ili trideset godina, i ta slika je bila lepa.

Pribrao se. Kako Madlin sada izgleda i kako će Džeklin izgledati u budućnosti nema veze s njim. - Madlin Vajld? - upitao je učtivo, mada je tačno znao da je to ona. Ponovo je pokazao svoju značku. - Detektiv Erik Vajlder. Mogu li da razgovaram s vama?

Hladno ga je posmatrala dok joj se na lice navlačio neprijateljski izraz. - Iz koje ste policijske stanice? - upitala je, mada mu je bilo jasno da ona prokleta dobro zna gde on radi.

- Houpvel -odgovorio je.

- Što znači da ova oblast nije u vašoj nadležnosti?

Bio je voljan da bude blag s njom pošto ni on ni Garvi nisu smatrali da je Džeklin počinitelj i taj razgovor je trebalo da bude čisto formalan, ali nije bio voljan da joj dozvoli da dovodi u pitanje njegov autoritet. - Da, gospođo. Nisam došao ovamo da nekoga uhapsim, već samo da postavim nekoliko pitanja. Ukoliko niste raspoloženi, mogao bih da pozovem nekoliko patrolnih kola iz Atlante ukoliko biste se tada prijatnije osećali, ili da vam uputim poziv da dođete u policijsku stanicu u Houpvelu, kako god vam odgovara.

Pre nego što je stigla da odgovori, ona zatvorena vrata se naglo otvoriše i pojavi se bleđa, ljutita Džeklin bacajući modre varnice iz očiju. - Ostavite moju majku na miru - rekla je besnim, prigušenim glasom, kao da je toliko ljuta da jedva može da govori.

Zanimljivo, pomislio je posmatrajući je dok se trudio da deluje ravnodušno kako ne bi primetila divljenje na njegovom licu. Razbesnela Džeklin Vajld bila je prokleta privlačna ne samo zbog živosti svojih očiju već zato što je obično bila vrlo hladnokrvna i puna samokontrole. Videti je kako gubi kontrolu nije isto što i voditi ljubav s njom, ali ga je svakako podsetilo na to i poželeo je češće da je izaziva kako bi se razbesnela. Mada ne danas; mora da se usredsredi na slučaj, jer što je pre odbaci kao osumnjičenu, biće bolje.

-To samo zavisi od gospođe Vajld - rekao je mirnim, neutralnim glasom. - Meni je svejedno gde će se razgovor obaviti.

Ali razgovor *će biti* obavljen, što je njegov glas jasno stavljao do znanja.

Madlin je pohitala ka svojoj ćerki i uhvatila je za ruku. - U redu je - rekla je iznervirana jer se Džeklin toliko uzrujala. - Nemoj raditi ništa što bi te dovelo u nepriliku. To je samo nekoliko pitanja.

Te četiri žene su bile potpuno različite u stilu i nastupu, ali imao je utisak da bi skočile u vatru jedna za drugu. One bi se zatvorile u sebe u slučaju bilo kakve nevolje i stekao je utisak da bi ga njih četiri smesta izgurale preko praga da nije policajac. Naravno, da nije policajac, ne bi ni bio tu da ispituje jednu od njih. To je imalo, s njegove tačke gledišta, i dobru i lošu stranu - dobra strana je to što je dirnuo Džeklin u živac i posmatrao je kako se raspalila, a loša strana je što je zasad morao da je drži na odstojanju.

Napetost se osećala u vazduhu, a da su pogledi mogli da ubiju, on bi već bio mrtav. Predstavljao je pretnju i one su bile ljute kao risovi. Možda im je Džeklin plakala na ramenu pričajući im da je on drkadžija što ju je saslušavao, oduzeo odeću, to jest odnosio se prema njoj kao prema osumnjičenoj, što ona i jeste, tehnički gledano. Žene ionako imaju običaj da budu jedna uz drugu, a ove su svakako zbile redove.

To mu je nametnulo pitanje kako su one, i zajedno i svaka ponaosob, reagovala kad su saznale da je Keri ošamarila Džeklin. Kerino ubistvo je imalo sve naznake nečega što se dogodilo u besu, u svađi koja se izmakla kontroli. Ako je to tako, onda bi on možda trebalo da se ozbiljno okrene samoj Madlin Vajld, jer je mogao da vidi majku koja brani svoju ćerku.

- Ovuda - reče Madlin kratko i, ne pogledavši ga, pođe napred niz hodnik prema svojoj kancelariji lupkajući potpeticama po stazi koja je štitila sjajni parket. Erik ju je sledio, ne dozvoljavajući sebi čak ni da pogleda Džeklin u prolazu.

Mogao je da podnese bes, ali dođavola, uzbuđivalo ga je da je vidi takvu, mada ga je sve na njoj uzbuđivalo od samog početka. Ono što nije želeo da vidi u njenim očima bila je mržnja, a pomislio je da ga ona verovatno mrzi u tom trenutku.

Madlin je ušla u prostoriju s desne strane na kraju hodnika. Erik je ušao za njom, zatvorio vrata i malo zastao da pogleda oko sebe. Bila je to ženstvena kancelarija, s lampama ukrašenim resama, bogato uramljenim slikama i stolicama po meri žena. - Izvolite - rekla je pokazujući jednu od tih stolica pošto je sela za svoj sto. -Sedite.

Erik je pogledao stolice, a zatim odabrao jednu i oprezno se spustio na nju. Odahnuo je; bila je čvršća nego što je izgledala, iako niža nego što bi voleo. Osećao se kao da su mu kolena dopirala do grudi, tako da je ispružio noge kako bi to izbegao. Podigao je pogled i video kako ga Madlin posmatra sa zlobnim izrazom likovanja, kao da je znala kako se on čudno oseća na toj niskoj stolici.

Izvadio je olovku i beležnicu po kojoj je prevrtao dok nije došao do stranica gde je zapisao detalje svog razgovora s Džeklin prethodne noći. - Hvala vam što ste pristali da razgovarate sa mnom - rekao je učtivo u nadi da će malo smiriti buru.

Ona frknu. Bilo je to damsko frktanje, ali ipak frktanje. - Čini mi se da nisam imala mnogo izbora, detektive.

- Osim kad je reč o izboru mesta, gospodo.

- Dobro, evo, razgovaramo. Pitajte šta imate.

On se naslonio i prebacio članak noge preko kolena zauzimajući opušten položaj, a govorom tela je saopštavao da je on nadmoćniji iako ona sedi za stolom. - Zašto me ne biste upoznali sa svim što ste radili juče po podne?

- U koliko sati? - upita ona.

- Recimo od tri posle podne. - Sudski lekar je odredio Kerinu smrt posle tog sata, ali joj to nije rekao.

Posegla je za svojim rokovnikom na kraju stola i otvorila ga. Zatim je iz torbice izvadila blekberi, proverila pozive i krenula da deklamuje upoznavajući ga sa svakim sastankom, svakim telefonskim pozivom. Došla je do poziva koji je primila od Džeklin i vreme koje je pročitala tačno se uklapalo s onim koje se nalazilo na Džeklininom telefonu. Pružila mu je blekberi radi provere vremena, što je on učinio i vratio joj telefon.

- Veoma ste organizovani - rekao je.

Ona prezrivo otpuhnu kroz nos. - Ja sam organizatorka svečanosti. Bavim se organizacijom. Svaka sitnica mora da bude pod kontrolom i da se nadgleda.

- Razumem. Šta ste radili posle razgovora sa svojom ćerkom?

- Otišla sam do *Klersa*, naručila mafine i čekala za stolom kad je Džeklin stigla.

- Imate li račun?

- Ne. Imate li vi račun od jučerašnjeg ručka? Međutim, platila sam karticom, tako da postoji trag o tome ukoliko je to bitno.

- Šta ste zatim radili?

- Sedele smo i razgovarale. Morala sam da odradim jedno venčanje sinoć, tako da nisam imala vremena da odem kući da se opustim.

- Šta vam je Džeklin rekla?

- Rekla mi je da ju je Keri ošamarila, ako me to pitate - reče Madlin oštro. - Keri je bila kučka. Kajem se što sam prihvatila posao s njom. Ona je nesumnjivo bila najgori klijent koga je *Premijer* ikada imao, a to nije samo zbog njenih nerazumnih zahteva. Keri se izdvajala po tome koliko je bila zla. Uživala je da svakom živom izaziva mnogo dodatnih neprilika. Uživala je da vređa ljude i stalno ih uzrujava.

- Šta ste učinili kad vam je Džeklin rekla da ju je Keri udarila?

- Nisam baš ništa *učinila* jer mi Džeklin nije dozvolila. Ona je veoma prisebna. Ja sam želela da uhvatim tu nasilnu prostakušu i prebijem je.

- Ali niste?

- Ne, Džeklin mi je objasnila da je *Premijer* pravno zaštićen i, što je najbolje, Keri je nama otkazala. Oslobodili smo je se.

- A šta je s cenom koju je platila? - upitao je mada je znao odgovor. Trik je u tome da se neprekidno postavljaju ista pitanja kako bi se videlo da li se dobijaju isti odgovori. U slučaju da odgovori nisu isti, to je bio putokaz gde treba čačkati.

- Ne bi dobila mnogo novca kao povraćaj. Naši ugovori predviđaju da se cena u slučaju raskida proporcionalno obračunava prema količini posla koju je agencija obavila. U slučaju Kerinog venčanja, najveći deo planiranja i organizacije već je bio obavljen.

To se tačno poklapalo s onim što mu je Džeklin kazala, ali ona i njena majka su očigledno razgovarale, tako da je moguće da su usaglasile taj detalj i uvežbale šta da kažu. - Mogu li da vidim primerak tog ugovora? - upitao je.

- Svakako.

Madlin je otvorila fioku, malo prebiralala po dosijeima i izvukla jednu zelenu fasciklu. - Izvolite. - Stavila je fasciklu na sto i gurnula je k njemu. Erik se nagnuo, uzeo je i otvorio. Listao je debelu hrpu hartija sve dok nije pronašao ugovor. Bilo mu je potrebno samo nekoliko sekundi da nađe pomenutu klauzulu koja je glasila tačno onako kako su one rekle. Keri Edwards je potpisala ugovor godinu dana ranije.

- Dodavola - rekao je ne razmišljajući. - *Toliko* vremena je potrebno da se isplanira venčanje? - Onda se pribrao i podigao pogled. - Izvinite.

Samo je odmahнула rukom. - Želite li kopiju ugovora?

- Ako nemate ništa protiv. - Nije znao da li mu treba, ali nije zgoreg imati ga.

Uzela je ugovor, otvorila vrata plakara gde se nalazio mali kopir-aparat i kopirala sve strane. On je ćutke ćekao. Kad je završila, uredno je složila stranice, spojila ih u jednom uglu i predala mu ugovor pre nego što je to isto uradila s originalom i vratila ga u fasciklu, a zatim vratila u fioku s dosijeima.

Mogao se opkladiti u svoju službenu značku da ako bi ijedna od ove ćetiri žene ikada ikoga ubila, to ubistvo bi bilo brižljivo pripremljeno, isplanirano i besprekorno organizovano. Nijedna sitnica ne bi bila prepuštena slučaju, ništa ne bi bilo učinjeno u besu niti bi bili ostavljeni tragovi. Osim toga, verovatno bi se izvukle za poćinjeno krivićno delo, pomislio je, što ga je zabavljalo ali i ljutilo, jer se policajcu u njemu nije dopadala ideja da se bilo ko izvuće iz nećega što je u njegovoj nadležnosti.

- U koliko sati ste otišli iz *Klersa*?

- U pet i petnaest.

- Taćno? - upitao je, ne baš zadovoljan njenim tako preciznim odgovorom. Prema njegovom iskustvu, ljudi znaju otprilike kad su nešto radili, ali ne taćno u minut.

- Taćno - Madlin je ćvrsto potvrdila. - Ja sam od onih što paze na vreme. Sve smo takve. Rekla sam vam da sam sinoć imala venćanje koje sam morala da nadgledam. Morala sam da budem tamo mnogo ranije.

- Gde je bilo to venćanje?

Rekla mu je, a on je znao iz iskustva da joj je bilo potrebno barem ćetrdeset pet minuta voćnje da stigne tamo. Ne samo to, već je to mesto bilo u suprotnom smeru od Houpvela. - Kada ste stigli?

- U šest sati i dva minuta. I da, nekoliko dobavljaća se već nalazilo u crkvi, kao i većina svatova, tako da ima ljudi koji mogu da potvrde to vreme. Želite li spisak njihovih imena?

- Molim vas - rekao je on ućtivo i beležio dok je ona tražila po svojim beleškama i izgovarala imena i brojeve telefona. Bože, te žene su bile toliko organizovane da se naježiš. Madlin se nije nalazila u njegovom ućem izboru osumnjićenih, mada je svakako postojala i ta mogućnost, ali to ju je u velikoj meri oslobađalo sumnje. Ako je stigla u crkvu onda kad je rekla, nije postojala mogućnost da se odveze do Houpvela, ubije Keri, a onda se vrati u crkvu, da ne spominjemo da bi morala da ode i do kuće da se presvuće.

Osim toga, pružila je Džeklin vrlo dobar alibi. Okvirno vreme smrti, koje im je dostavio sudski lekar, određivalo je Kerinu smrt približno vremenu kad se Džeklin rastala od nje - ali ako ju je Džeklin ubila a onda mirno otišla u restoran na mafine s majkom, onda je ona ogrezla u krvi.

Kerino ubistvo bilo je krvavo. Ko god da ju je ubio otišao je, ili otrčao, s lica mesta sav krvav i besan, verovatno u panici. On će se držati pravila i sačekati da čuje da na Džeklininoj odeći nije pronađena krv, ali bio je prilično siguran da nijedna od tih žena nikad ne paniči. Ma kako zamišljao scenu ubistva, jednostavno nije mogao da vidi kako Džeklin Vajld gubi hladnokrvnost i ubija Keri Edvards u nastupu besa. Mogao je da je vidi u mnogo raznih situacija, ne isključujući ni kad je ispod njega, gola i zajapurena, ali ne i kao ubicu - ali ne treba da misli na nju голу, ne sve dok ne bude potpuno skinuta sa spiska osumnjičenih.

Problem je u tome što, mada je uspevao da radi objektivno, u mislima se stalno vraćao na onu noć koju su proveli zajedno, a osećao je da tu nikako ne može biti objektivan.

Dobro je to što je bio korak bliže da Džeklin oslobodi sumnje. Loše je pak to što se nalazio na početku u pronalaženju Kerinog ubice budući da žrtvu gotovo niko nije voleo, a mogućih osumnjičenih je bilo do guše.

Ništa više nije mogao da sazna od Madlin. Ona je bila nevina i pružila je prokleta dobar alibi Džeklin, mada ne može još ništa da kaže dok ne dobije izveštaj o Džeklininoj odeći. Bilo bi mu bolje da utroši vreme na ganjanje drugih mogućnosti. Proučavao je svoje zabeleške za trenutak, pokušavajući da se seti bilo kog detalja koji mu je možda promakao, ali sve je izgledalo kako treba. Konačno je sklopio beležnicu i ustao. - Hvala što ste odgovarali na moja pitanja, gospođo Vajld. Bićemo u vezi.

Ponovo je onako neprijatno frknula. Gotovo je ličilo na ženstveno groktanje.

Druge dve žene su još bile u prijemnoj kancelariji, i dalje zatvorene u sebe i s neprijateljskim izrazom lica. Džeklinina vrata su bila ponovo zatvorena. Erik se pozdravio s te dve žene srdačno im se smeškajući samo da bi ih malo bocnuo. Starija, crvenokosa, začkiljila je i stisnula usne.

Ubrzo će osloboditi Džeklin sumnje, ali do tada već može biti prekasno, prekasno u odnosu na prethodno veče kad ju je saslušavao. Ušavši u kola, prisetio se one Džeklinine opaske o tvorcu i to ga je žacnulo. Shvatio je da će

Džeklin još dugo biti ljuta, kao i te dve žene koje su ga gledale u leđa dok je izlazio.

Jedna misao mu pade na pamet - da li je Džeklin rekla svojoj majci da su proveli noć zajedno.

Neee.

Pre svega, ona nije tip koji priča o svojim intimnim stvarima. A onda, Madlin nije pokušala da ga masakrira.

13.

Kad je Džeklin čula Madlinin glas pred svojim vratima i Pič i Didru kako se nadvikuju dok su istovremeno postavljale pitanja, zastala je za trenutak da bolje oslušne. Pošto nije čula Erikov mnogo dublji glas, kratko je othuknula, naglo otvorila vrata i brzo pogledala okolo da se uveri da je on otišao pre nego što je upitala: - Šta je bilo?

- Pitao je šta sam radila juče po podne i sve je zapisivao - odgovorila je Madlin. Mislim da je hteo da se uveri da ja nisam ubila Keri, što i nije bilo moguće. Pošto smo se počastile mafinima, nisam imala vremena da počinim to delo i stignem na venčanje.

- Častile ste se mafinima kod *Klersa*? - upita Pič.

- Juče po podne pošto nam je Keri otkazala - reče Džeklin.

- Hm - odvrati Didra. - Pod jedan, *mogle* ste doneti mafine da imamo danas. Samo kažem. Pod dva, najverovatnije je proveravao da ste bile tamo gde ste rekly da ste bile. Madlin ti je alibi.

- Možda - reče Džeklin nezadovoljno. Trebalo je da pretpostavi kako će on morati da ispita Madlin. Da se toga ranije setila, možda bi se bolje pripremila za taj šok. Umesto toga, iznenadni bes joj je obuzeo čitavo telo i posle svega je osećala kako drhti.

- Ne znam - dodala je Madlin. - Pitao je šta sam radila od tri sata po podne pa dok nisam stigla na venčanje, tako da... - Podigla je jedno rame u smislu „ko će znati”. - Da li je neko kupio novine jutros? Vesti na televiziji nisu iznele mnogo detalja. Možda u novinama piše šta misle u koliko sati se dogodilo ubistvo.

Niko nije doneo novine. -Idem ja da kupim -reče Didra. Uzela je svoju torbicu i kjučeve od kola i pohitala prema vratima.

- Ja bih još kafe - oglasila se Pič. - I još jedan kolač. - Okrenula se i pošla ka kuhinji.

- Zašto? - upitala je Madlin pošavši za njom. - Nisu tebe saslušavali.

Zaključivši da joj je više potrebno da smiri napete živce čokoladom nego da razmišlja o kalorijama, Džeklin je odlučila da im se pridruži. Taman je stigla da čuje Pič kako govori: - *Žalim zato što* i ja nisam saslušana.

-Šta?

- O, bože, smiluj joj se. Madlin, je si li ti mrtva od struka nadole? - Kad je Džeklin ušla na vrata, Pič joj je uputila pokajnički pogled. - Izvini, dušo. Ali ti *svakako* znaš da tvoja majka ima ljubavni život...

- *Pič!* - reče Madlin pretećim tonom.

- Svakako da znam. - Džeklin je nasula još kafe i uzela još jedan kolač s poslužavnika.

- Vidiš, ne moraš da izigravaš opaticu. - Pič je pogledala Madlin u smislu „šta sam ti rekla" i zagrizla kolač. - Kao što rekoh, taj čovek odiše testosteronom. Ta hemijska reakcija me je gotovo napalila, a pri tome sam *ljuta*, a zamisli šta bi bilo da nisam!

Džeklin se umalo nije zagrcnula kafom.

-Ja sam dobrih dvadeset godina starija od tog detektiva, a isto tako i ti, Pič Reynolds. Nisam primetila njegov testosteron, a nije ni ti trebalo da zapaziš to.

- Danas starije žene mogu da jure mlade muškarce. Ja lično nikad nisam smatrala da u tome ima nečeg lošeg. Matorci stalno jure mlade glupače, pa zašto žene naših godina ne bi mogle malo da se zabave s vremena na vreme? To u stvari ima smisla jer ne moramo da se brinemo da ne zatrudnimo. Celibat je za mlade i glupe, a ne za zrele i pametne.

Da pobjegne ili da ostane čvrsta? Da obznani da poznaje Erika - ali *ne* i da je spavala s njim - ili da ćuti? Džeklin nije imala pojma šta da radi, ali je znala da ne želi da sluša svoju majku i ženu koja joj je bila kao tetka kako pričaju o količini Erikovog testosterona. - Pa... - počela je, mada nije tačno znala šta će reći, ali to nije bilo ni važno, mogla je i da ne progovori, toliko su joj pažnje poklanjale.

Madlin se podbočila. - E, pa da vam kažem. Kad postanete zrele i pametne, već je kasno za celibat. Pričamo o nečemu već izgubljenom.

- U tome i jeste stvar! Pametne i zrele žene ne treba da se pridržavaju celibata; treba da potražimo uživanje, a ono je u ovom slučaju u mlađim muškarcima.

- Taj čovek ispituje moju ćerku u vezi s ubistvom! Jesi li poludela? Ne zanima me da li je zgodan za uživanje, da li je gulaš ili krem-karamel - ne dopada mi se!

- Upravo tako - složila se Pič na trenutak. -Ni meni lično se nije dopao, ali s druge strane, ako izuzmemo osećanja, neko tako visok, crnokos i jak uvek me obori s nogu.

Džeklin je spustila kolač na papirni ubrus imajući utisak da će se zadaviti ako nastavi da jede. Nije bila sigurna kome bi bilo neprijatnije, njoj samoj, Madlin ili Pič, ako bi im rekla da je imala... *ono* s Erikom. Ništa drugo nije ni bilo - samo *ono* - jer jedna noć nije značila vezu. Međutim, i o tome nije uputno razgovarati u svetlu onoga što su one upravo rekle. Nije ni bitno, jer je to gotovo i „ono” se više neće desiti između njih dvoje, pod pretpostavkom da je on ne uhapsi zbog ubistva na osnovu posrednih dokaza.

Sad nije mogla ništa da kaže jer bi se oko toga bez razloga digla velika frka. Ipak, biti pod istragom za ubistvo svakako jeste velika stvar. Treba da zaboravi na „ono” s Erikom i bavi se najvažnijim problemom, mada nije imala pojma šta da preduzme u datoj situaciji.

- Ništa mi ne preostaje nego da radim - rekla je glasno, odvlačeći pažnju svoje majke i Pič s njihove prepirke.

Obe je pogledaše. - Šta?

- Čitava ova situacija potpuno je van moje kontrole. Ne dopada mi se, ali moram da se izmaknem i usredsredim na ono što jeste pod mojom kontrolom, a to je moj posao. Međutim... uh, dođavola, kad je već bio ovde, mogla sam ga pitati za akten-tašnu, a umesto toga, napala sam ga, a zatim se sakrila u svoju kancelariju kao neko uplašeno detence! - Lupila se po čelu.

- Mislila sam da ste ti i Didra već napravile nov dosije - reče Pič.

- Jesmo za probu i venčanje *buldoga*, ali sad moramo i za ostale.

Madlin je odlomila krajičak kolača i počela da žvaće. - To je gnjavaža, ali možemo mi to. Imamo podatke o svemu; treba samo da povadimo sve i sačinimo spisak.

- Znam, ali za to vreme mogli bismo da radimo nešto drugo.

- Da jedemo kolače, na primer - rekla je Pič osmehujući joj se. - Dušo, znam da je ovo veliki stres, ali sve će ubrzo proći i sve će biti kako treba. Ti je nisi ubila, prema tome, ne mogu dokazati da jesi.

- Posredni dokazi...

- Odnose se na mnoge ljude koji su bili ljuti na Keri. Pretpostavljam da su uzeli tvoju odeću zato što traže tragove krvi. Nisi je ubila, tako da neće naći krv. Čim urade sve testove i dobiju rezultate, bićeš slobodna.

- Je li tako u onoj seriji *Istražitelji iz Majamija*?

- Pa, svi muškarci s kojima izlazim vole tu seriju, tako da je i ja često gledam. U seriji najsumnjiviji nikad nije počinilac dela, što je utešno. Ali na

stranu serija, zdrav razum govori da oni traže tragove krvi i to je jedini razlog zašto su ti oduzeli odeću. Hej, dušice, da li su ti sinoć uzimali parafinsku rukavicu ili tako nešto u potrazi za tragovima baruta?

- Ne, zašto?

- Znači da nije u pitanju vatreno oružje. Da jeste, to bi sigurno učinili.

Očigledno da je njena pretpostavka kako je Keri upucana bila netačna, pomislila je Džeklin. Pod uticajem vesti, pretpostavljala je da je svako ubistvo povezano s pištoljima. Verovatno jeste tako kad su umešane bande, ali šta je sa svim ostalim vrstama ubistva?

- Ima mnogo načina da se neko ubije - reče Madlin razmišljajući o tome. - Davljenje, udarac u glavu, ubod nožem, zatim da je gurne i ona padne i udari glavom u nešto, mada bih rekla da je to nesrećan slučaj. Hm, pa postoji otrov, ali u tom slučaju bi se okrenuli Ireni i Odri jer su one donele uzorke hrane, je l' tako? Zaboravi otrov.

Mogle su one tako dugo da nabrajaju moguće načine kako je Keri ucmekana, a Džeklin je pomislila kako bi i sama mogla da smisli neke zabavne mogućnosti, ali imala je posla. Pogledala je na sat pitajući se zašto nema Didre. - Moram da podignem neke stvari s hemijskog pre sastanka u Danvudiju. Ako u novinama ima nešto zanimljivo, zovite me.

Uzela je torbu i rokovnik iz svoje kancelarije, kao i fasciklu s novim spiskom koji su ona i Didra sastavile - dođavola, baš joj treba njena akten-tašna - i izašla na sporedni izlaz.

Erik je stajao naslonjen na njena kola, prekrštenih nogu i ruku, i čekao je.

Džeklin je ukočila u mestu, a njene tanke niske potpetice malo su joj proklizale na betonu. Gotovo nekontrolisan napad panike u sprezi s besom izazvao joj je grč u stomaku, a kosa joj se podigla na glavi. Umalo nije pobegla nazad u kuću -ruka joj je već bila na kvaki -ali to bi bilo kukavički, a još je bila ljuta na sebe što nije udarila Keri dok je imala priliku, tako da se prisilila da ostane čvrsta.

Ispravio se ispred jaguara i prišao joj.

Nema ničeg lošeg u kukavičluku, pomislila je i već počela da otvara vrata. Ako on ima bilo šta da joj saopšti, želela je da to bude pred svedocima.

- Mislio sam da bi trebalo da ti kažem da ne napuštaš grad - rekao je hladnim, ravnodušnim tonom policajca, skupljenih očiju.

Da ne napušta grad? Već je van grada jer se nalazi u Atlanti, a ne u Houpvelu. -Šta se podrazumeva pod „gradom“? Houpvel ili šira teritorija Atlante? Baš sam krenula na jedan sastanak u Danvudi. Je li to van grada?

Blago nestrpljiv izraz preleteo mu je preko lica. - Danvudi je u redu. Nemoj napuštati oblast. Nemoj ići na Bahame na odmor.

Pošto je imala sekundu da razmisli, zapitala se kog đavola on radi tu. Pogledala je njegova kola parkirana pored njenih. Ako je imao nešto da joj kaže, zašto nije ušao unutra? Ili zašto je nije pozvao? Imao je broj *Premijera* i znao je da je ona tu. Imao je i njen broj mobilnog. Naslonio se na njena kola kao da je bio spreman da čeka koliko god treba da ona izađe, ali isto tako, ona je mogla da provede i čitav dan u kancelariji.

Jedno je sigurno - on nije bio tu kad je Didra izašla, jer bi ona pozvala da je upozori. Znači, otišao je pa se vratio.

- Šta radiš ovde? - upitala je sumnjičavo, mada nije želela da razgovara s njim više nego što mora. Nešto sumnjivo se događalo i ona je htela da sazna šta je to. - Hteo si da mi pretreseš kola?

- Ne mogu bez naloga za pretres - rekao je mirno.

- Možda si nameravao da uradiš to bez naloga. - Osetila je kako joj se vilica steže kad ga je pogledala.

- Ne, gospođo. Ja radim po pravilima.

- Naslanjao si se na *moja* kola, pa ako nisi planirao nezakoniti pretres, šta si kog đavola radio? - upitala je oštro. Čula je neprijateljski ton u svom glasu - ona, kojoj je ušlo u praksu da bude hladnokrvna i mirna, ali nije marila.

- Čekao sam tebe.

- Zbog čega? Zašto nisi ušao unutra i kazao šta imaš da kažeš? I zašto si se uopšte vraćao? Mogao si da telefoniraš.

- Pomislio sam da bi me izbegavala u smislu da nisi dostupna ako bih zvao.

Naglo je podigla glavu, oči su joj sijale od besa. - Ja sam saradivala u potpunosti. Moja majka takođe. Nisam ti dala nijedan razlog da misliš kako bih te možda izbegavala.

- Da, gospođo, saradivali ste - rekao je bezizrazno. - I cenim to.

Način na koji ju je nazivao „gospođom“ dovodio ju je do ivice besa, što mu je bilo jasno. - Onda taj vaš razlog uopšte ne stoji, detektive.

- Hteo sam da budem siguran da ćeš dobiti moju poruku.

- Dobila sam je, jasno i glasno - rekla je kratko. Gledala je u njegova kola parkirana pored njenih i nekoliko pitanja joj je palo na pamet. - Kako si znao koja kola su moja? - Na kraju krajeva, ona i Madlin su vozile istovetne jaguare.

- Proverio sam registarski broj.

Odlično. Nije joj se dopala ideja da joj ime kruži po čitavoj teritoriji koja je pod njegovom nadležnošću, ali ništa nije mogla da učini u vezi s tim. Niti je činjenica da je osumnjičena u slučaju ubistva državna tajna. Nije prokomentarisala, već je prešla na drugo pitanje: - Kako si znao da ću izaći? - Sigurno nije nameravao da stoji tako naslonjen na njena kola čekajući je sve dok ne pođe na ručak. Mislila je da zna odgovor, ali htela je da bude sigurna.

- Ne zaboravi da je kod mene tvoja akten-tašna. Pročitao sam sve što je u njoj. Znam tvoj raspored, tako da sam pretpostavio da ćeš uskoro krenuti na sastanak u Danvudi.

Tako je i mislila. Stegnula je zube. Mrzela je što mora da ga moli za *bilo šta*, ali ovo je bila odlična prilika. - Mogu li da dobijem svoju akten-tašnu? - Pre nego što je mogao da odbije, dodala je: - Ili zadrži akten-tašnu a daj mi njenu sadržinu. Potrebni su mi moji dosijei. Ako to nije izvodljivo, može li neko samo da mi *iskopira* dokumenta?

- Akten-tašna je dokazni materijal pronađen na mestu zločina - rekao je, što je ona shvatila kao veliko *ne*. Zatim je nastavio: - Ne vidim zašto ne bismo mogli da ti iskopiramo sadržinu. Proveriću s poručnikom. Ako se on složi, postaraću se da dobiješ kopije.

Eto sranja, sad mora da mu zahvali. Osećala je te reči u ustima kao strugotinu, ali uspela je da ih izgovori. - Hvala.

- Molim.

Bože, razgovarati s njim je kao da skidaš zavoj s rane koja tek što je prestala da krvari. Neće mu dozvoliti da tako deluje na nju. Biće ljuta, ali mu neće dozvoliti da je povređuje, neće mu dozvoliti da joj toliko znači.

Prekasno, šaputao je glasić negde iz dubine njenog mozga. Trebalo je da poslušaj taj glasić dve noći ranije, kad je pozvala Erika kod sebe, ali ona ga je zanemarila. Trebalo je tada da ga poslušaj, ali nije htela da ga sluša ni sada. Želela je da nestanu i Erik i taj glasić. Mogla je da se bori s tim, *nosiće se*. Možda će joj biti potrebno vreme, ali uspeće.

- Još nešto? - upitala je ledenim glasom.

- Ne, to je zasad sve.

Potpuno bezizraznog lica, prošla je pored njega do kola, sela i odvezla se a da se nije ni osvrnula.

Dobro je prošlo, pomislio je Erik kiselo kad se vratio u svoja kola. Znao je da joj se neće dopasti da joj se kaže da ne napušta oblast, ali učinio je to jer je ona pod istragom i morao je tako da postupi. Sledio je pravila i postupao po njima. Nije joj ničim pokazao da ima poseban stav prema njoj, nije joj nudio nikakvu uslugu, čak ni najsitniju. Zauzvrat, ona ga je gledala kao crva na kog je upravo nagazila pa mora da obriše đon svoje elegantne cipele.

Posebno ga je ljutilo to što je činio sve što je u njegovoj moći da je skine s liste osumnjičenih, a ako ne bude postupao po pravilima, skinuće ga s tog slučaja. Bilo koji od ostalih detektiva iz službe dao bi sve od sebe da reši slučaj, a oni su dobri u svom poslu, ali nisu imali višak motivacije koji je on imao.

Prethodne noći radio je do kasno, a tog jutra je rano ustao. Nije još bio ni u policijskoj stanici pošto je želeo da porazgovara s Madlin Vajld i prebrine to. Pomogla mu je činjenica da je ona tako organizovana; sumnjao je da ona ide da piški a da to ne zabeleži u svoj dnevni raspored - pod šifrom, naravno, tako da niko ko pogleda u njene zabeleške ne zna da je u stvari piškila. Ona je pružala čvrst alibi. Osim ako ne stigne laboratorijski izveštaj da je na Džeklininoj crnoj odeći pronađena krv Keri Edwards, što on ni u kom slučaju nije očekivao, Džeklin je bila na dobrom putu da bude oslobođena sumnje.

Doduše, ona nije delovala kao da je zbole uvo zbog toga. Bila je toliko nadržana na njega da mu čak nije dala priliku da izrazi sumnju u njenu krivicu.

Ali, dodavola, dopadalo mu se kako je izgledala dok su joj munje sevale iz očiju. Hladnokrvna dama se mogla izazvati da izgubi kontrolu i kladio bi se da bi to bilo vrlo zabavno. On je već probio tu kontrolu u krevetu kad mu je zarivala nokte u leđa i grizla jastuk da suzbije vrisak, ali mu je bilo drago što je saznao da je može uzdrmati i van kreveta. To mu je nekako ličilo na ono kad mu je skuvala onu groznu kafu. S njom se nekako osećao kao prosjak s princezom, mada ona nije rekla niti učinila bilo šta čime bi pokazala da se i sama tako oseća. Možda je on bio malo nesiguran.

Razmišljao je o tome jedan tren, a onda odmahnuo glavom. Nee. Samo je želeo da zna da li bi mogao da se prevrće i tumba s njom bez straha da joj ne pokvari frizuru ili da ona ne brizne u plač ako bi on samo malo povisio glas. Sudeći po onome što je video tog jutra, ne treba da brine - pod uslovom da mu ikada pruži priliku da se prevrće i tumba s njom.

Mora da ide po redu - prvo otklanjanje sumnje, a zatim treba da poradi na povratku u njenu milost. Držeći se prvog uslova, sledeća stanica na njegovom spisku bila je krojačnica Grečen Gibson. Radnja *Elegantan kroj* nalazila se u malom i relativno ekskluzivnom tržišnom centru sagrađenom u obliku slova U, s parkiralištem na sve tri strane. Radnja se nalazila u levom kraku slova U. Pošto je bilo još prilično rano - pre devet sati - nije bilo kola na parkiralištu, ali on je proverio iza zgrade i video parkiranu jednu hondu sivik upravo pred sporednim ulazom u *Elegantan kroj*.

Otišao je do glavnog ulaza i snažno zakucao po staklu. Posle desetak sekundi jedna oniža, punačka sredovečna plavuša pojavila se i pokazala na tablu „zatvoreno". Erik je izvadio novčanik i otvorio ga da pokaže svoju značku. Usta žene uobličila su se u slovo O od iznenađenja, a zatim je podigla prst i nestala ka zadnjem delu radnje. Gotovo odmah se vratila s priveskom s ključevima u ruci. Sačekao je dok je otključavala katanac i skidala lanac, a onda je otvorila vrata.

- Grečen Gibson?

- Da - rekla je oprezno. - Izvolite.

- Ja sam detektiv Erik Vajlder. Mogu li da uđem?

- Da. Da, naravno. - Povukla se jedan korak šire otvarajući vrata. Kročio je unutra, a ona je zatvorila vrata i ponovo ih zaključala. - Ovo je u vezi s Keri Edwards, zar ne?

- Hteo bih da vam postavim nekoliko pitanja o gospođici Edwards, ako nemate ništa protiv - rekao je zadržavajući prijatan i nenapadan ton. Dobar deo detektivskog posla jeste naterati ljude da pričaju, a radije će razgovarati ukoliko se prijatno osećaju s njim. Bio je tridesetak centimetara viši od Grečen Gibson, tako da se ona možda već osećala zaplašeno. Nije mogao da se smanji, ali je mogao da napravi svestan napor da se pokaže kao pristojan momak.

- Pročitala sam u novinama da je ubijena juče po podne - rekla je. - Pa, nekoliko prijatelja mi je telefoniralo sinoć da mi to kaže. - Uzdahnula je, a zatim ispravila punačka ramena. -Pretpostavljam da znate za našu svađu.

- Rekao bih da je bila teška klijentkinja.

Pocrvenela je. - Teška? To je isto kao da kažete da je Čarls Menson malo poremećen. Ona je bila zla, pakosna kučka i ne predstavlja mi problem da to kažem.

- Recite mi šta se desilo - zatražio je Erik.

Grečen Gibson stisnu usne. - Imam skuvanu kafu tamo pozadi. Hoćete li? Hajdemo u moju kancelariju da sednemo pa ću vam reći kako je izgledalo raditi s Keri Edwards.

Erik je izašao iz radnje posle pola sata s nekoliko stranica zabeleški i tako je još jedna osoba obuhvaćena istragom bila precrtana. Keri Edwards je bila živa kad je krojačica otišla iz svečane sale i ona se nalazila u svojoj radnji, uzimajući mere i dogovarajući se za venčanicu s novom klijentkinjom, kad je Keri ubijena.

Grečen Gibson mu je rekla mnogo toga. Kad bi se rukovodio onim što je ona ispričala, spisak ljudi koji su imali želju da ubiju Keri Edwards bio bi mnogo duži od spiska onih koji to nisu želeli. Jedna deveruša je već otkazala dolazak na svadbu posle burne svađe s Keri.

U većini slučajeva, uvek se nađe jedno ili dvoje koji bi želeli da naude žrtvi. U slučaju Keri Edwards mogao bi praktično da napuni stadion takvima.

16.

Na putu prema policijskoj stanici Erik je svratio do *Mekdonaldsa* da uzme još jednu kafu na pultu za vozače. Kafa kojom ga je poslužila gospođa Gibson bila je obična, bez dodatne arome, ali bila je toliko slaba da je mogao da vidi dno šolje kroz nju. Bio mu je potreban kofein. Mek je imao dobru kafu, a on nije hteo da rizikuje odlaskom u još jednu prodavnicu. *Mek* bi trebalo da bude krajnje neuzbudljiv, zar ne?

Blagajnica, štrkljasta tinejdžerka koja je izgledala kao da je visoka sto osamdeset centimetara, otvorila je prozorče. - S mlekom ili šećerom? - upitala je, a zatim razrogačila ionako buljave oči i dvaput zakolotala u pravcu tezge pre nego što je prošaputala: - Zovite policiju.

- Ne, čisto crnu - odgovorio je dok je brzim pogledom pregledao restoran. Svi za tezgom su ukočeno stajali umesto da trčkaraju i spremaju porudžbine, kao što to obično čine. Nije bilo mnogo mušterija, ali one koje je video isto su se ponašale -mirno su stajale.

Jebote, nemoguće. Ne opet. Koja je to verovatnoća?

-Jebem ti - promrmljao je boreći se da ne počne da udara glavom o volan. Samo je želeo da popije kafu, a neki dupeglavac je upravo pljačkao taj lokal. Šta se to događa sa svetom kad čovek ne može ni kafu da popije na miru?

Nije video pljačkaša, ali imao je dobar predosećaj gde se ta budala nalazi - stajao je odmah pored sporednih vrata koja bi se otvorila gotovo ispred samih Erikovih kola. Isto tako, nije mogao da vidi da li pljačkaš možda drži upereno oružje u neko dete ili tako nešto.

Brzo je pogledao unaokolo. Aha, tu je, parkiran s njegove desne strane - auto za bekstvo s upaljenim motorom i dimom iz auspuha. Nije bilo vozača, što znači da je to glupo govno bilo samo. Buljava devojka mu je pružila kafu. On joj je kratko klimnuo glavom i, pretvarajući se da otpija kafu, glasno rekao: - Ova kafa je bajata. Možete li mi, molim vas, skuvati svežu?

Pogledala ga je prestravljeno. On je dodao: - Slušajte, ako mislite da previše tražim što hoću svežu kafu, onda želim da razgovaram sa šefom. - Dok je govorio, otvorio je svoj novčanik i na brzinu joj pokazao značku. Ona je duboko uzdahnula, kratko klimnula glavom kao i on, a zatim rekla: - Da, gospodine. Samo trenutak.

- U redu.

Sranje. Šta sad? Kola su mu bila tik uz zgradu, tako da ne bi mogao da se izvuče kroz vozačeva vrata. Što je brže mogao, ubacio je menjač u parking poziciju, stavio kafu u držač za čaše, otkopčao pojas i prebacio se preko suvozačkog sedišta napolje kroz druga vrata uzevši kafu dok je izlazio. Nije imao ni sekundu za gubljenje. Sranje će ubrzo nastupiti i ljudi bi mogli da budu povređeni. Poslednje što je želeo bilo je da dođe do pucnjave u punom restoranu brze hrane.

Skinuo je plastični poklopac sa čaše s kafom, obišao ispred kola i vadio je oružje iz futrole kad samo što se nije sudario s tipom debelog vrata koji je izleteo kroz vrata s vrećom novca u jednoj ruci i pištoljem u drugoj. Tip je zagrmeo: - *Miči se, drkadžijo* - i uperio pištolj prema Eriku.

Erik je levom rukom bacio vrelu kafu tipu u lice, zajedno sa čašom. Tip je zaurloao automatski podižući obe ruke ka licu; bio je tako blizu, manje od pola koraka, tako da njegov pištolj umalo nije udario Erika po nosu kad ga je podigao uvis. Erik je ispružio levu ruku, uhvatio ga za ručni zglob i divljački ga zavrnuo. Tip je zacičao kao devojčica, glas mu je od panike postao piskav, ispustio je pištolj koji je munjevitom brzinom odleteo preko pločnika i uz takav zvuk da je Erik zastao i u neverici pogledao u oružje. Težak pištolj ne bi tako odleteo i ne bi pravio takav zvuk. Samo nešto lagano, plastično...

Jebeni pištolj na vodu?

- Gotov si! - prasnuo je pošto je okrenuo tipa i tresnuo ga licem prema haubi kola vadeći lisice i stavljajući mu ih dok ovaj nije prestajao da kuka da se opekao. Erik je kipteo od besa. - Nikad više neću stati da popijem jebenu kafu!

Mnoštvo sveta koje je pokuljalo iz *Mekdonaldsa* zapljeskalo je iza njega.

- Hej, Vajldere, plaćaš li ti ove budale da pljačkaju kako bi mogao da izigravaš junaka?

Zadirkivanje je krenulo čim se pojavio u kancelariji. On je samo gundao sebi u bradu dok se provlačio prema svom olupanom stolu. Garvi mu je prišao široko se osmehujući. Dodavola, svi oko njega su se smeškali. - Klinac koga su intervjuisali bio je odličan - rekao je. - Naravno, morali su da stave „bip" preko onog dela gde si rekao zbog kakve kafe više nikad nećeš stati, ali ko ume da čita s usana zna šta je klinac rekao. Inače, poručnik hoće da te vidi.

- Sada?

- Ne bi bilo loše.

- Jebiga, odlično - Erik je promrmljao i otišao na sprat. Kako je mogao da zabrani jednoj od lokalnih televizijskih stanica da intervjuiše gosta restorana? Verovatno je mogao da stavi ruku preko usta onom klinцу i kaže mu da ćuti, ali u isto vreme, nije shvatao koliko ga je gostiju čulo kako blebeće o kafi. Reporter je izabrao jednog klinca bistrog pogleda i s velikim ušima koji samo što nije skakao od uzbuđenja što se pojavio na televiziji. Zašto nisu uzeli nekog stidljivog klinca nasmrt preplašenog koji krije lice iza mamine ruke?

Prikazano je u svim vestima. Klinac je rekao: - Fiju!- oponašajući pokret kojim je Erik bacio kafu u lice onom tipu.

Veliki osmeh zasijao je na dečakovom licu kao da je Božić. - Onda je uzeo pištolj od pljačkaša, a njega bacio na kola, *bam*, baš tako... - Oponašao je i njegov pokret. -I dodao je da nikad više neće stati da popije jebenu kafu!

Pokrili su „jebenu“ bipom, ali Garvi je u pravu, nije bilo nikakve sumnje šta je mali rekao.

Pokucao je na vrata poručnika Nila i otvorio je kad je začuo prigušeno „uđi“. - Hteli ste da me vidite? - Sam sebi je zazvučao mrzovoljno, ali bilo mu je svejedno.

- Sedi. - Nil se zavalio u fotelji od crne kože sa zagonetnim izrazom lica. - Vajldere, imaš li ti nešto protiv korišćenja uobičajenih metoda?

Erik se spustio na jednu stolicu za goste. - Restoran je bio pun ljudi. Nisam želeo da meci sviraju unaokolo. - To bi trebalo da bude razumljivo samo po sebi.

- Srećan si koliko si težak pošto momak nije imao pravi pištolj. Da si pucao na njega, mediji bi napravili pakao.

- Da sam toliko srećan, ne bih naletao na takve situacije - odvratio je on iznervirano.

- Bilo kako bilo, zvali su iz gradonačelnikovog kabineta, imam već pet zahteva za intervju s tobom, a jedna dobrotvorna organizacija pita da li ćeš učestvovati na aukciji za najpoželjnijeg mladoženju...

- *Dođavola*, ne! - izlete Eriku, a zatim se pribra. -Izvinite, gospodine.

Nil se nasmeja. - Tako sam i mislio. Odbio sam u tvoje ime. -I dalje se smeškajući, podigao je ruke iza vrata. - Ipak, nisam siguran da te mogu spasti intervju. Već drugi dan zaredom hvataš loše momke na neuobičajen način i gradonačelnik misli da je to izvrstan publicitet.

- Osim što ja nemam vremena za publicitet. - Protrljao je lice rukom. - Vodim istragu o ubistvu i imam osumnjičene koji padaju s neba, a nijedan od

njih ne izgleda kao neko ko bi mogao da učini to, tako da mi je taj cirkus oduzeo veći deo jutra.

- Shvatam. Učiniću sve što mogu da malo zaustavim sve to, a možda će se desiti još nešto što će skloniti reflektore s tvog nasmejanog lica i okrenuti ih prema nekom drugom. Međutim, ako gradonačelnik kaže da treba da daješ intervju, onda ćeš ih dati.

- Razumem, gospodine. - Nezadovoljan, Erik je ustao i vratio se dole za svoj sto, gde ga je čekala gomila kancelarijskog posla. Nije mu značilo ni to što su mu ljudi upućivali osmehe na svakom koraku. Ta glupost je morala da se dogodi baš tog dana, kad je imao više posla nego što je mogao da postigne.

Pogledao je gomilu izveštaja i hartija na svom stolu. To ga je živciralo u televizijskim serijama o policajcima -nikad ne pokazuju gomilu kancelarijskog posla koji pravi policajci moraju svakodnevno da odrade u svakom slučaju na kom rade. Izveštaji se moraju pisati i odložiti, zahtevi takođe, svaki delić dokaznog materijala vezati za svaki korak istrage.

Sručio se na stolicu i počeo da prevrće po izveštajima kako bi video šta će prvo pročitati. Znao je da izveštaj o Džeklininoj odeći još neće stići; predao ju je tek prethodne večeri, što znači da tehničari verovatno još nisu ni počeli. Odeća je bila mokra pa su morali da je osuše pre nego što počnu sa ispitivanjem.

Naišao je na prethodni izveštaj o pronađenim tragovima koji su tehničari poslali. Još nije bilo analize; to duže traje. Ali dovoljno je da zna šta je sve pronađeno jer ga je to obično upućivalo na pravi put. Možda će mu biti potrebno više vremena da razluči važno od nevažnog, ali i to je neki početak.

Izvukao je izveštaj iz smeđe koverta i počeo da čita. Prvo je primetio da je bilo kose - mnogo kose - u svim mogućim bojama koje ljudski rod ima, ali bilo je i nekoliko jarkoružičastih dlaka, koje su ga privukle.

Garvi je seo na stolicu pored Erikovog stola. Erik ga je pogledao. - Video si ovo?

- Aha.

- Sede dlake.

- Ne kaže odakle su. To je ipak javno mesto.

Time je problem postajao izuzetno složen, ali ko zna, možda i nije. Ponekad kad zaroniš u nešto što izgleda složeno, na kraju otkriješ da je odgovor jednostavan.

-Jutros sam razgovarao s majkom Džeklin Vajld. Ona je tako organizovana da je u poređenju s njom švajcarska banka čista zajebancija. Svaki minut joj je isplaniran i zabeležen. Ona i Džeklin su jele mafine u *Klersu* juče po podne, a vremenski okvir pokazuje da ako je Džeklin naš ubica, onda je mirno napustila mesto zločina i otišla pravo na popodnevnu užinu s mamom.

- Što ne bi učinila da je bila sva krvava.

- Tačno.

- Ja ionako nisam mislio da se ona uklapa. Ne možemo je još potpuno otpisati, ali mislim da samo gubimo vreme obraćajući pažnju na nju.

Eriku je laknulo kad je čuo šta njegov narednik kaže. Garvi ih je uglavnom puštao da slede svoje instinkte pošto je znao da ispod sebe ima dobre ljude, ali lepo je imati njegovu saglasnost da promene predmet pažnje.

Budući da je sudski lekar procenio vreme smrti Keri Edwards i Džeklin dala izjavu o sedokosom čoveku koji je pristigao u svečanu salu kad je ona odlazila, moraće da ulože napor i potraže tog sedokosog čoveka u žrtvinom životu. Moraće da kopaju, ali dve najočiglednije osobe su, kao što je ranije zapazio, njen otac i otac njenog verenika. Žalosno je da, kad god je žena ubijena, obično je počinilac neki njoj blizak muškarac.

- Bila je prelepa - rekla je Korin Edwards slabašnim i tako neopisivo tužnim glasom da se Erik zapitao da li će se ona ikad oporaviti od ćerkine smrti. Kako se iko oporavi od toga? Znao je da se ljudi povrate, znao je da su obično mnogo jači nego što su i mislili, ali u prvom trenutku su slomljeni i deluju kao da se ne mogu povratiti.

- Da, bila je - složio se on blago. Keri Edwards možda nije imala blag karakter, ali bila je njihovo dete. On i Garvi su sedeli jedan pored drugog u dnevnoj sobi Edvardsovih. Kuća je bila od opeke, u stilu osamdesetih, a dvorište besprekorno održavano, dok je unutrašnjost kuće, mada starinska, bila savršeno uredna. Vrata garaže su bila otvorena kad su on i Garvi stigli. Dvoja kola su bila parkirana jedna pored drugih - crveni ford i plavi ford kamionet. Ostala kola su bila zbijena na prilazu kući - jedna od njih su bila siva i on je odmah zapisao registarski broj i proverio ga pre nego što su ušli unutra, a saznao je da pripada jednoj osamdesettrogodišnjoj ženi. U kući s ojađenim parom bilo je nekoliko prijatelja i rođaka koji su im pružali onoliko utehe koliko su mogli, primajući telefonske pozive i otvarajući vrata da bi primili mnoštvo priloga u hrani, od kojih je trpezarijski sto, koji je Erik video kroz otvoreni zasvođeni prolaz iza

njih, pretio da će se srušiti pod tim teretom. Ispostavilo se da je ona osamdesettrogodišnja žena Korinina tetka, metar i po visoka i krhka kao povetarac. Ona nikako ne može biti ubica.

Jedna energična žena, koja se predstavila kao prva komšinica, preuzela je sve ostale u kući i vodila ih prema kuhinji, u pozadini kuće, kako bi Edvardsovi bili sami s detektivima.

Kerin otac Hauard sedeo je pognute glave pored svoje žene. Njih dvoje su se držali za ruke, kao da ih je održavala međusobna podrška. Izgledali su kao da su mnogo ostarili od prethodne večeri kad ih je obavestio o Kerinoj smrti. Hauard nije bio toliko sed, više prosed, čovek tankih nogu i ruku i dugih, finih šaka, kao u pijaniste.

- Znete li ko je to učinio našoj bebici? - upitao je on. Glas mu je zadrhtao kod poslednje reči, a suze su tiho počele da mu liju niz lice.

- Još ne - rekao je Erik. - Nadamo se da možda znate nešto što će nam pomoći da uhvatimo njenog ubicu. Da li vam je išta rekla o tome šta je planirala juče po podne posle sastanka s dobavljačima u svečanoj sali?

- Ne - odgovorila je Korin. Nateklih očiju, bila je potpuno bleđa, kao da je toliko plakala da njena koža više nije mogla da pocrveni i pomodri. - Znam da nije bila zadovoljna svojom haljinom. Ne znam zašto; smatrala sam da u njoj izgleda kao princeza. Međutim, Keri je bila perfekcionista. Želela je da joj svadba bude savršena. Udavala se za savršenog čoveka, govorila je, tako da je sve moralo da bude savršeno.

Izgleda da je Keri bila veliki davež, kao što su mu svi rekli, ali Erik je to mišljenje zadržao za sebe.

- Trebalo je da večera s nama danas - rekao je Hauard. Danas je četvrtak. Ona večera s nama svakog četvrtka. - Pomisao da više neće biti tih večera četvrtkom s njom delovala je tako da su grudi počele ubrzano da mu se dižu i spuštaju.

- Da li je spominjala ikoga s kim se možda posvađala, nekoga ko se naljutio?

- Ne znam - reče Korin bezvoljno. - Keri je samo govorila da joj ljudi prave probleme, ali da će rešiti to. Mnogo je pričala o tome kako želi sve da izgleda.

- Krojačica, Grečen Gibson, napomenula je nešto o svađi s jednom deverušem.

- Tejt Bojn. Da, ona je Kerina najbolja drugarica. Keri je rekla da će srediti to, tako da pretpostavljam da jeste. Oduvek su se družile.

- Gospođica Bojn je otkazala učešće na svadbi. Da nije Keri bila pod pritiskom da pronađe drugu kumu?

- Ma ne, jednostavno je pozvala neku drugu. Rekla mi je da Tejt nije mogla da plati haljinu, zato je otkazala, i bilo joj je neprijatno zbog svojih finansijskih problema.

To nije ono što mu je gospođa Gibson ispričala, pošto je prisustvovala opakoj svađi između dve mlade žene, ali Erik se nije suprotstavio gospođi Edwards. Njegov posao je da natera ljude da pričaju, a ne da im se suprotstavlja sve dok oni potpuno ne prestanu da razgovaraju s njim.

- Da li je Keri delovala zabrinuto u vezi s nečim?

- Zaboga, ne. Bila je beskrajno srećna. Bila je sve više uzbuđena zbog svadbe svaki put kad smo je videli. Rekla je da će to biti velika, najveća svadba godine i da će svi o njoj govoriti i oponašati je. Zaista joj se dopadalo da ljudi oponašaju ono što je radila. Mislila je da će o njenoj svadbi izveštavati i neki časopisi.

- Da li se dobro slagala sa svojim verenikom i njegovom porodicom?

Hauard podiže glavu i kičma mu se malo ukoči. -Mislite da je Šon mogao da uradi to? - Oči mu živnuše u rastućem gnevu. Bilo je jasno da mu je potreban neko koga bi mogao da okrivi za bol koji je osećao.

- Ni najmanje - rekao je Erik, i to je bila istina, barem do tada. Šon Denison je razgovarao mobilnim telefonom s Keri neposredno pre nego što je ubijena; bio je na poslu u to vreme i ostao je tamo još više od sata posle procenjenog vremena njene smrti - lako utvrđen, čelični alibi. - Međutim, svaka istraga počinje od jezgra ljudi oko žrtve, zatim saznajete koga oni poznaju i širite krugove. Razumete?

Hauard ponovo opusti ramena. - Koliko znam, nije imala nikakvih problema ni sa kim od njegove porodice. Zaista ne poznajem nikoga od Šonovih prijatelja. Naravno, upoznali smo njegove roditelje, ali videli smo ih samo dvaput.

- Deluju kao fini ljudi - nadovezala se Korin, a zatim joj je glas postajao sve tiši i nekako se isključila, nepomično sedeći pogleda uprtog u pod.

- Hvala vam - rekao je Erik blago. Oni nisu imali nikakve informacije da pruže i bili su toliko otupeli od žalosti da bi svako dalje ispitivanje bilo neprimereno. - Bićemo u vezi.

On i Garvi su izašli i pošli prema kolima. Garvi je stavio ruke u džepove i zveckao sitninom. - Ovde nema ništa.

- Da. Možda ćemo biti bolje sreće s Denisonovima.

Denisonovi su živeli u Bakhedu, što znači da su van njihove nadležnosti, ali Erik im je ranije telefonirao i zamolio ih za razgovor, tako da bi i senator i gospođa Denison trebalo da budu tamo. Zamolio je za informativni razgovor, jer ukoliko je senator na neki način umešan, nije želeo unapred da ga upozorava.

Bogatstvo porodice Denison, u stvari novac porodice gospođe Denison, ogledao se već na ulazu s masivnom kapijom odakle se kuća nije videla od visokog kamenog zida. S leve strane se nalazio taster za ukucavanje šifre, kao i sigurnosna kamera. Erik je otvorio prozor da pritisne zvonce pored tastera. Preko zvučnika se jasno javio odsečan ženski glas: -Da.

- Narednik Garvi i detektiv Vajlder radi posete senatoru i gospođi Denison.

Nastupila je kratka pauza dok je očigledno proveravala da li su njihova imena na spisku, a zatim se kapija otvorila. Erik i Garvi su se pogledali, a zatim prošli kroz kapiju. Erik je posmatrao u retrovizoru kako se kapija lagano zatvara za njima.

Betonska staza je skretala udesno kroz gust drvored razgranatih krošanja različitih vrsta. Kad su prošli kroz drvored, ukazala se kuća na levoj strani između još drveća. Ličila je na sliku iz nekog turističkog prospekta. Velika kuća od zlatnožutog kamena imala je dva sprata, balkone i ulazni trem sa stubovima, kao i garažu za pet automobila. Sva vrata na garaži su bila zatvorena, tako da nije mogao da vidi kola. Garvi je gundajući izvadio svoj mobilni. Nisu ni morali da vide kola, mada bi bilo lepo da ih osmotre. Podaci iz Uprave za motorna vozila tačno će pokazati koja se vozila vode na senatorovo ime.

Erik je parkirao ispred kuće i zajedno su prišli dvokrilnim ulaznim vratima visokim verovatno tri metra. Pritisnuo je zvonce i napolju se začuo eho bubnjeva s one strane vrata. -

Šta je ovo, hram? - promrmljao je.

- Samo ako si Indijana Džons - uzvratila Garvi.

Pošto je mrzeo da čeka na pragu, Erik je posmatrao sekundaru na svom satu kako juri. Kad je prošlo petnaest sekundi, podigao je prst da ponovo pozvoni, ali pre nego što je to uradio, levo krilo vrata otvorila je jedna žena neodređenih godina u najstrože skrojenom kostimu koji je ikada video. - Ja sam Nora Frenks, asistentkinja gospođe Denison - rekla je s isto onoliko emocija koliko ih ima patlidžan. - Izvolite, uđite.

Ušli su. Erik je pogledao tu ženu krajnje obazrivo. Ma kakva Nora Frenks, mogao se opkladiti da se preziva Denvers⁸, a Rebekin duh je lebdeo tu negde, samo nije mogao da se seti da li je Rebeka bila duh ili nije. Pročitao je tu prokletu knjigu zato što je morao, kako bi dobio prelaznu ocenu iz književnosti u gimnaziji, i mrzeo ju je iz dubine duše. Možda je pak pobrkao s *Magbetom* ili nečim sličnim.

- Ovuda. - Povala ih je preko poda s mermernim pločama lupkajući potpeticama elegantnih salonki. Veliko dvostruko stepenište savijalo je levo i desno i spajalo se na odmorištu da bi se sastavilo kod poslednjih pet stepenika prema spratu. Kristalni luster, visok najmanje koliko i Erik, visio je kao džinovska brušena suza usred ulaznog hola, ispod koga se tačno u sredini nalazio sto s intarzijom. Na stolu je bio ogroman buket svežeg cveća. Prepoznao je hortenzije, jer ih je i njegova majka imala, ali nije imao pojma kako se zove drugo cveće. Ipak, lepo je mirisalo.

Gospođa Denvers - sranje, gospođa *Frenks*, bolje bi mu bilo da to upamti jer bi moglo da mu se omakne i nazove je pogrešnim imenom - zaustavila se kraj zatvorenih vrata s leve strane i tiho pokucala. Glava joj je bila nagnuta prema vratima; Erik nije čuo odgovor, ali ona svakako jeste, jer je otvorila vrata.

- Gospođo, senatore... narednik Garvi i detektiv Vajlder. - Zatim se povukla korak unazad, obojici im je kratko klimnula glavom dok su ulazili u sobu i zatvorila vrata za njima. Nisu joj se predstavili, pomislio je Erik, tako da su verovatno s njom razgovarali preko interfona.

Soba u kojoj su se obreli bila je biblioteka u kojoj su pretežno bile ugrađene police od poda do tavanice, prepune knjiga svih veličina. Za razliku od nekih biblioteka, ova je delovala kao da se njena sadržina zaista čita. Pre svega, knjige nisu bile poređane po boji ili veličini. Knjige s mekim povezom bile su ugrane među tvrde poveze. Neke su bile naslagane preko drugih knjiga, a neke su štrčale. Na policama su bile poređane razne sitnice - fotografije iz svakodnevnog života, komadi koji su izgledali kao skupe skulpture, pomešane s nečim što je ličilo na jeftine suvenire s putovanja, kao na primer morska zvezda naslonjena na gomilu knjiga.

Sviđala mu se ta soba, pomislio je Erik, što ga je iznenadilo, jer nije očekivao da će mu se išta dopasti kod Denisonovih. Mogao je da odloži odluku da li mu neko od njih dvoje deluje kao mogući ubica, ali to nije imalo nikakve veze s činjenicom da li mu se lično dopadaju.

⁸ Gospođa Denvers, lik iz romana *Rebeka* Dafne di Morije. (Prim.prev)

Međutim, žena, koja je odložila knjigu i ustala iz duboke fotelje od smeđe kože u kojoj je sedela podvijenih nogu... odmah mu se dopala.

-Ja sam Fer Denison - rekla je jednostavno, prilazeći im ispružene ruke. Obojica su se kratko rukovali s njom. Eriku se čak i to dopalo, čvrst stisak umesto miltave ruke kao hladna riba. Nije bila visoka, ne više od prosečne visine, vitka i gipka na atletski način, što je govorilo da svoje kalorije sagoreva fizičkom aktivnošću, a ne tako što svakog dana jede samo zelenu salatu.

Bila je upadljiva. Ako je Daglas Denison tražio ženu koja će mu biti od pomoći u politici, ne bi bolje izabrao ni da ju je crtao. Fer Denison imala je platinastoplavu kosu do ramena skupljenu na potiljku šnalom-štupaljkom. Frizura joj nije bila ublažena šiškama ili slobodnim pramenovima, ali njenom licu nije ni bilo potrebno nikakvo ublažavanje; bilo je takvo kakvo je, koščato ali ženstveno, s neupadljivom rupicom na bradi, pravim tamnim obrvama i tamnim očima koje su izgledale gotovo crne naspram njene svetle kose. Glas joj je bio rezak, a pogled istovremeno prijateljski i lukav. Bila je nenapadno obučena u bele pantalone, crni gornji deo i crne ravne cipele, ali na njoj je ta garderoba delovala skupo. Erik je odoka procenio da ima blizu šezdeset godina, ali to je više bilo zbog autoriteta koji je odavala nego zbog bora na njenoj koži, kojih je bilo malo.

Senator Denison je takođe stajao, iza nje. Za razliku od nekih ljudi koji nisu mnogo ličili na svoj lik na fotografijama, senator Denison je bio prilično fotogeničan i izgledao potpuno isto u prirodi. Bio je petnaestak centimetara viši od svoje žene, vitke, atletske grade i širokih, mišićavih ramena. Bio je preplanuo i činilo se da je to bila prirodna boja, a ne od nekog spreja. Imao je crnu kosu koja je većim delom posedela, prijatan osmeh i prijateljske plave oči. Bio je zvaničnije odeven od svoje žene, u štofane pantalone i košulju, samo je skinuo sako i kravatu i zavrnuo rukave na košulji.

Erik je, nenametljivo, svu pažnju usmerio ka senatoru. Naizgled, on je bio jedan od onih ljudi koji vam se odmah dopadnu - prijatan, inteligentan, ali dinamičan. Nije se zadovoljio da živi od ženinog bogatstva, već je počeo svoj posao i postigao uspeh pre nego što je ušao u politiku i postao uspešan i na tom polju.

Oboje su delovali opušteno, ali on je osetio da su napeti. Verenica njihovog sina je ubijena. U tom trenutku oni nisu bili u središtu događaja, ali ubrzo će se naći na vrhu i u centru: moraće da budu pred očima javnosti, da odgovaraju na pitanja štampe, teše svog sina i rade sve što mogu da pruže podršku ucveljenim ljudima koji bi za mesec dana bili Šonovi tast i tašta. Sad su se našli u središtu

uragana i koristili su pogodnosti tog relativnog mira budući da neće dugo potrajati.

- Molim vas, sedite - rekla je Fer pokazujući na ogromnu kožnu sofpu pravljenju za muškarce. - Želite li da popijete nešto? Znam da alkohol ne dolazi u obzir, ali ima kafe, ledenog čaja i bezalkoholnih napitaka. - Oboje Denisonovih su imali po čašu belog vina pored sebe.

- Ne, hvala, gospođo - rekao je Erik kad su seli. Baršunasta koža obavila mu je zadnjicu taman koliko treba, mameći ga da utone u nju. Međutim, nije, već je sedeo nagnut napred s beležnicom na kolenima.

Gledajući ga, licem joj je preleteo lagani osmeh. - Tako je. Videla sam podnevne vesti. Dižete ruke od kafe zauvek.

Garvi je prigušeno frknuo, a Erik je osetio kako crveni.

- Gospođo, izvinjavam se, uzvratio je.

- Nemojte se izvinjavati. To je unelo malo humora u ovaj dan, barem smo ga trunčicu osetili od kada smo sinoć primili vest o Keri. Onaj dečkić je pravi mali šarmer, ali hvala bogu što je on problem nekoj drugoj ženi, a ne meni, jer mi se čini da ga nije lako obuzdati. Vi ste se izuzetno hrabro poneli, tako da mislim da smete i da opsjete ako hoćete.

- Ne baš toliko hrabro - povukao je okovratnik pošto je osetio kako mu vrat gori. - Taj momak je bio naoružan pištoljem na vodu.

- Ali vi to niste znali. Mislili ste da je pravi.

- Da, gospođo.

- Propustio sam vesti - rekao je senator naizmenično gledajući jedno i drugo. - O čemu govorite?

- Reći ću ti kasnije. A verovatno će biti i večeras u vestima pa možeš da gledaš.

- To znači da verovatno nije prikladno za mlađe od osamnaest godina - primeti senator jedva primetno se osmehnuvši.

- Dobro, sačekaću.

- Dakle - reče ona žustro lutajući pogledom od Erika do Garvija. - Pretpostavljam da ste došli da nas pitate da li je neko od nas dvoje ubio Keri.

- Fer! - uzviknu senator preneražen.

- Da, gospođo - odgovorio je Erik nagoniski. S njom nema zezanja; mogao se opkladiti da ona u sebi ima urođeni detektor laži. - To je uobičajeno.

- Znam, prvo se gleda u porodicu. Što se mene tiče, nije mi se dopadala, ali sam se slagala s njom, zbog Šona.

- Mislio sam da ti se sviđa! - rekao je senator prelazeći iz stanja preneraženosti u začuđenost takvom brzinom da je postojala opasnost da ušine vrat.

- Svidala? Ne. Međutim, sve dok je Šon srećan, nisam imala ništa protiv da se oženi njome. Keri i ja smo se prećutno razumele. Sve dok ne pokušava da iskaže neku vlast nada mnom i dok usrećuje Šona, u dobrim smo odnosima. Potpisala je predbračni ugovor bez pogovora, te je možda zaista volela Šona i nije ga samo iskorišćavala.

- A zašto mislite da ga je možda iskorišćavala? - upita Garvi. On se obično držao po strani i ispitivanje prepuštao Eriku, ali Fer Denison je imala u sebi nešto što je podsticalo ljude da progovore. Erik nije umeo tačno da kaže šta je to, ali mogao je sasvim i da zaboravi zbog čega je došao, pošto je njegov posao pao u senku običnog razgovora s njom.

Harizma. To je to. Fer Denison je imala harizmu, onu vrstu koja privlači ljude i onda ih izvlači iz njihove ljuštore. Razgovarati s njom je kao vratiti se u detinjstvo i otvarati božićne poklone.

Sranje. Sludela ga je kao da je tinejdžer, a imala je godina kao njegova majka. Taj dan mora da mu je bio predodređen za susrete s privlačnim starijim ženama - prvo Madlin Vajld, a zatim Fer Denison. Veoma su se razlikovale, ali su obe pripadale vrsti ljudi koja se njemu instinktivno dopadala i s kojom je želeo da bude u društvu, s tim što Džeklinina majka nije ni pokušavala da ga očara jer je bila isuviše ljuta.

- Tako osećam - odgovorila je Fejr posle kraćeg razmišljanja. - Keri je bila osoba koja iskorišćava ljude. Nije pokušavala ništa sa mnom, a sa Šonom je uvek bila slatka, ali sam videla kako se ponaša s drugim ljudima. Ništa konkretno, ali sam uvek imala utisak kako stalno mora da podseća samu sebe da bude ljubazna. Na primer, ako smo bile u restoranu. Ukoliko i najmanja sitnica ne bi bila onako kako je želela, u sekundi bi dobila hladan, zao izraz, a onda bi se pribrala i namestila najsladi mogući osmeh.

- Rekli ste da postoji predbračni ugovor?

- Da. Mnogo smo se trudili da Šon ne izraste u neko razmaženo derište kao što je slučaj s drugom decom u njegovoj situaciji. Nije mu ponuđen posao, već je morao sam da ga nađe i da plaća svoje račune. Srećni smo što je on istinski dobar čovek. Njegova jedina greška je, ako se to može nazvati greškom, što u

ljudima vidi samo dobro. - Na licu joj je zatitrao osmeh pun ponosa. - Međutim, on je pametan, a i mi smo, te smo porodični novac izuzeli. Keri je potpisala predbračni ugovor kojim se odriče novca koji će on naslediti. To je sve. Smatrali smo da je na njemu da odluči hoće li uneti klauzulu u vezi s onim što će sam zaraditi. Nije uključio. I, kao što rekoh, Keri se nije usprotivila, već je samo potpisala ugovor.

- Možda ga je volela.

- Možda - reče Fer. - Sve je moguće. - Njen ton je govorio da zaista ne misli tako, ali Keri je mrtva, te je bila spremna da dozvoli da je tako.

- Zna li ikoga s kim se Keri nije slagala, nekoga s kim se možda posvađala i to je otišlo predaleko.

- Keri se svađala sa svakim, osim s nama i sa Šonom - rekao je senator. Huknuo je. - Priznajem da sam se brinuo što se Šon ženi njome, ali ona je uvek... Kao da je on iz nje izvlačio ono najbolje, ako shvatate šta hoću da kažem. Nikad nije bila takva kad je bila s njim.

- Neka svađa koja se naročito isticala?

- Samo ona s Tejt Bojn - rekla je Fer. - Bile su najbolje drugarice. Tejt je trebalo da bude kuma na venčanju, ali, koliko znam, ona i Keri su se strahovito posvađale i Tejt je odustala. - Po tonu u njenom glasu, shvatili su da je kumino otkazivanje bila katastrofa ravna spaljivanju crkve.

To je već drugi put da se spominje nesuđena kuma. Problem je u tome što ona očigledno nije sedokosi muškarac i što je niko nije video u svečanoj sali.

- Mislim da su se pomirile - ubacio se senator i slegnuo ramenima. - Nisam siguran. Čuo sam kako su Šon i Keri razgovarali o tome i takav sam utisak stekao.

- Možda - i Fer je slegnula ramenima. - Toliko je bilo beskrajne drame oko priprema za venčanje da sam posle nekog vremena prestala da slušam. - Ona nije imala nikakvih problema s bilo čime što bi isplanirala; donela bi odluku, pridržavala bi je se, pustila profesionalce da se bave detaljima, a ako bi došlo do nekih problema, improvizovala bi, i sve to bez velike muke.

- Moram da vas pitam - reče Erik. - Gde ste bili juče između tri i šest po podne?

Ona uopšte nije bila uvređena tim pitanjem. Štaviše, uputila mu je pogled pun razumevanja. - Ja sam bila ovde s četiri člana odbora za pripremu Kristalnog bala radeći ono u čemu smo najbolje - planiranje. Mislim da je Sidni

Filips poslednja otišla u... mislim oko pola šest. I naravno, Nora - gospođa Frenks - bila je ovde.

- Ja sam bio na poslu - dodade senator. Morao sam da ostanem malo duže nego obično. Otišao sam iz kancelarije u pet i petnaest i stigao kući oko... koliko? Šest sati? Malo pre toga, mislim.

Što se tiče alibija, bili su čvrsti, pod uslovom da ih provere. Erik je uzeo imena prijateljica iz odbora gospođe Denison i bitne podatke od senatora, ali to se sve može lako proveriti tako da bi laganje bilo gubljenje vremena, što njemu nije davalo nikakav putokaz kuda da krene za sedokosim čovekom koga je Džeklin videla.

On i Garvi ustadoše, kao i senator. - Ispratiću vas - rekao je. Dok su išli kroz mermerni hol, upitao je: - Znete li kada će Kerino telo predati njenim roditeljima?

- Verovatno sutra - odgovorio je Garvi.

Senator zamišljeno klimnu glavom. - Onda će se pripreme za sahranu obaviti sutra po podne. Fer i ja ćemo raščistiti obaveze kako bismo bili sa Šonom i Kerinim roditeljima, možda da im pomognemo pri donošenju nekih odluka. Šon je skrhan. On je ovde, spava gore. Nije mogao da spava noćas, ali je na kraju bio toliko umoran da više nije mogao da stoji. - Otvorio je vrata i izašao s njima.

Zatim se zaustavio, stavio ruke u džepove i oborio pogled.

Način na koji je senator stajao, senka krivice na njegovom licu, zaustavili su i Erika. Garvi se osvrnuo unaokolo i stao. Njih trojica su stajala kao u nekom krugu.

- Moram da priznam nešto što ću nerado reći - jedva je izgovorio senator.

Erik je čekao, proučavajući svaki treptaj u senatorovom izrazu lica.

- Nisam bio na poslu - priznao je tihim glasom.

Eriku je bilo potrebno manje od sekunde da mu bude jasno u kom pravcu ide razgovor. - Hoćete li da nam kažete gde ste zaista bili?

- Sa svoj... Slušajte, ja imam ljubavnicu. Bio sam s njom.

Bravo! Bio je u pravu. Koja bi prokleta budala varala ženu

kakva je Fer Denison?, pitao se Erik. Da, naravno, pa prokleta budala, eto ko. Nije rekao o čemu je razmišljao, već samo: - Biće nam potrebno njeno ime i adresa, kao i njen broj telefona.

Senator je klimnuo glavom. - Izašao sam s posla ranije kako bih bio s njom. Ona je uzela slobodan dan na poslu, tako da smo iskoristili priliku da budemo zajedno.

- Njeno ime je? - Erik je bio uporan.

Senator je izgledao jadno. - Ja... nije važno, neću tražiti opravdanja. To je Tejt Bojn.

Nesuđena kuma, pomisli Erik. Lepo, lepo. Postaje zanimljivo.

17.

- Jesi li za još jedan razgovor? - upitao je Garvi čim su seli u kola. Već je birao broj telefona Tejt Bojn.

- Naravno. - Bilo je prošlo pet sati, vrelo popodnevno sunce pržilo je sve što bi dodirnulo, ali policijsko radno vreme nije od devet do pet. Nije ni od osam do pet. Uz malo sreće, više je ličilo na sedam do šest bilo kog dana. Odvrnuo je klimu u kolima do kraja.

Posle jednog minuta Garvi je prekinuo vezu i nepotrebno rekao: - Ne javlja se. - Zatim je pozvao drugi broj koji im je senator Denison dao. Nakon još jednog minuta rekao je: - Gospođice Bojn, ovde je detektiv Erik Vajlder iz houpvelske policije.

- E baš ti hvala - mrmljao je Erik, ali da, to je bio njegov slučaj i narednik će prepustiti njemu da ga vodi.

- Hteo sam da saznam od vas neke pojedinosti u vezi s Keri Edwards - nastavio je Garvi glatko. - Molim vas, telefonirajte mi na... - Zastao je, razmišljajući, a zatim izdeklamovao Erikov broj mobilnog.

Ekskluzivni butik u kome je Tejt radila kao nabavljač verovatno je bio već zatvoren, mada on nije bio siguran koliko vremena nabavljač provodi u prodavnici za koju kupuje robu. Nije odgovarala na mobilni, a ako je bila kod kuće, nije odgovarala ni na kućni telefon, što znači da su završili posao za taj dan, osim ako se gospođica Bojn ubrzo ne javi. Nije očekivao da će se to desiti.

Nije ni Garvi očekivao, jer je zevnuo i rekao: - Moja smerna nevesta će biti radosna ako stignem kući u pristojno vreme večeras.

- Misliš, ti ćeš biti radostan ako stigneš kući u pristojno vreme kako ti tvoja smerna mlada ne bi otfikarila jaja i dala ti ih za večeru.

- Tako je - složi se Garvi smeškajući se, kao i uvek kad bi spomenuo svoju ženu. - Đuveč od muda je malo žilav. - Erik možda nije zavideo naredniku na ženi - *Bože*, nikako! - ali im je zavideo na njihovom odnosu. Nadao se da će jednog dana naći ženu kojoj bi se osmehivao posle mnogo godina braka, što ga je nateralo da pomisli na Džeklin, jer ga je ta veza pogodila u srce i pre nego što je počela, mada nije ni mislio na brak ili tako nešto, bože sačuvaj. Samo je mislio da su se zaista našli.

- Ne razumem drkadžije kao što je senator - rekao je, jer ga je ta misao podsetila na bračni par od koga su se upravo rastali. - Kako bilo koji muškarac može da bude toliko glup i vara onakvu ženu.

- I ja sam to pomislio. Pametna, zgodna, otmena, bogata - šta još čovek da poželi?

Nisu mogli da znaju šta se dešavalo među njima iza zatvorenih vrata, ali spolja gledano, Erik je smatrao da je senator govno. Možda to ima veze s tim što se bavi politikom, jer izgleda da mnogo političara vara svoje žene, ali njemu se gospođa Denison odmah toliko dopala da je neverstvo prema njoj svrstalo senatora u svet neopisivih glupaka.

Kad su se vratili u houpvelsku policijsku stanicu, odvukli su se da vide ima li poruka i koji izveštaji su pristigli. U kancelariji nije baš zujalo kao u košnici, ali ipak se radilo, a najmanje polovina prisutnih je imala nešto da dobaci u vezi s događajem s kafom tog jutro. Ha-ha. Kafa ga je podsetila na Džeklin. Erik se setio da je obećao kako će joj iskopirati sadržinu njene akten-tašne i u mislima se lupio po čelu.

Kad je Garvi otišao do svog stola, Erik je pozvao službenicu iz odeljenja za dokazni materijal koja mu je dugovala uslugu i počeo da pretura po porukama kad ga je Garvi pozvao.

- Ima nešto zanimljivo iz Uprave za motorna vozila. Pogodi ko je vlasnik srebrnog mercedesa.

Mercedes je bio važan trag. - Senator - reče Erik. - Ne seri?

- Ne serem. Ovaj slučaj postaje prilično škakljiv. - Bogati političar zapada u sve škakljiviju situaciju, što im je obojici bilo jasno.

- A to pretvara našeg mogućeg osumnjičenog broj jedan u mogućeg svedoka broj jedan. - Ni to nije bilo baš bez problema. Sada kad su uhvatili neki pravac, mogli su da pokažu Džeklin fotografije raznih sedokosih muškaraca, među njima i senatorovu, kako bi videli da li ga može identifikovati, ali u tome i jeste jedan od već pomenutih problema. On je bio senator savezne države koji se kandidovao za Kongres i njegove reklame u okviru kampanje stalno su bile na televiziji. Ona ga lako može „prepoznati“ zbog televizije. Erik jeste želeo da uhapsi nekoga, ali nikako nije želeo da uhapsi pogrešnu osobu.

U tom trenutku nisu imali dovoljno dokaza da bi obezbedili nalog za pretres kola, a baš bi voleo. Međutim, nisu imali dovoljno dokaza u rukama da ih sudija čak i primi, a osim toga, senator je imao alibi svoje ljubavnice. Imali su

trag i nastaviće da idu za njim. Alibi se može uzdrmati. A u slučaju da se sazna da senator ima ljubavnicu, Fer Denison bi mogla da uleti i da prodrma sve.

- Mislim da moraš ponovo da razgovaraš s Džeklin Vajld - reče Garvi. - Vidi možeš li da dobiješ detaljniji opis čoveka kog je videla.

Erik se setio njenog tačnog rasporeda rada koji se nalazio u akten-tašni. Znao je, barem za ostatak nedelje, tačno kuda ide i kada će biti tamo. Prava je lepota kad je neko organizovan.

- Polazim - odgovorio je.

Kad se okrenuo, Garvi dobaci: - Vajldere.

Erik zastade i okrenu se dignutih obrva u znak pitanja.

- Ako misliš da svratiš negde na kafu sutra ujutru... nemoj.

Bilo je dana kad je Madlin morala da prati neku svečanost iako se osećala toliko bolesno da je jedva mogla da stoji, ali ako bi morala da bude na licu mesta, napravila bi taj napor. S glavoboljom, menstrualnim grčevima (to je konačno postalo prošlost, hvala bogu) i stomačnim virusima bila bi tamo, mada se, što se tiče tog poslednjeg, pitala da li će joj nevesta biti zahvalna ako se i sama razboli za vreme medenog meseca. Uvek se trudila da ograniči neposredni kontakt kad je bolesna, ali ako nije bilo nikoga da je zameni kad se loše osećala, obavila bi svoj posao. Loše se osećala te večeri odlazeći na probu venčanja sa stavom „zažmuri i samo napred". Šta joj je drugo preostalo? To što je Keri Edwards ubijena ne znači da je vreme stalo za ostale neveste. Život ide dalje. *Premijer* ide dalje.

Morala se očelicitati da se suoči s probom te večeri i venčanjem sutradan, sve uz osmeh. Niko ne želi organizatorcu venčanja sa izobličanim licem, ali dođavola, s takvim njenim raspoloženjem, biće to težak zadatak.

Nevesta, koja je bila zaista slatka mlada žena, gajila je gotovo patološku ljubav prema ružičastoj boji, koja je čitavo venčanje pretvorila u eksploziju boje žvakaće gume. Ružičasto cveće, ružičaste pozivnice i kilometri ružičastih traka. Ružičaste haljine deveruša, ružičaste sveće, čak su i svečani pojasevi mladoženjinih drugova bili ružičasti. Svadbena torta je bila od jagode s ružičastom glazurom. Barem je torta bila ukrašena belim cvetovima umesto ružičastim; neko je ukazao da će se ružičasti cvetovi izgubiti na ružičastoj glazuri, tako da je mlada popustila kod tog detalja.

Ni proba nije mogla da prođe bez ružičastog. Nevesta je obukla ružičastu haljinu, a mladoženja je imao istu takvu kravatu. Svaka deveruša je imala na

sebi neku nijansu ružičastog, mada te večeri nisu bile potpuno u tonu. Njihove lepe haljine živih boja bile su u paleti od pastelnih do jarkoružičaste i boje maline. Mladina majka imala je divan kostim boje šampanjca i nosila je preveliku jarkoružičastu tašnu. Dugačka, sva u naborima, suknja mladoženjine majke bila je s velikim ružičastim cvetovima.

Čak je i na Pičinoj cvetnoj bluzi bilo malo ružičaste.

U strogom modrozelenom kostimu, Madlin se osećala kao da pliva u moru ružičastog. Nije je samo boja njene odeće izdvajala, već i rastući bes i nezadovoljstvo koje se nije usuđivala da izbaciti iz sebe. Ne bi ona nikome pokvarila taj poseban trenutak ni za šta na svetu.

Samo da nije bilo Keri Edwards, pomislila je ogorčeno. Zašto nije ubijena neke druge nedelje kad nisu imale toliko venčanja? Moraće da podnese taj teret do samog kraja.

Pič se nagnula i prošaputala Madlin: - Mislim da ću povraćati.

Madlin je značajno pogledala u ružičasto na Pičinoj bluzi i uputila svojoj prijateljici upozoravajući pogled, ali on nije dugo trajao. Povratio joj se smisao za humor pri pogledu na Pičin neopisiv izraz lica dok je pokušavala da sakrije svoj užas od svatova, koji, ruku na srce, nisu obraćali nimalo pažnje na njih dve. Posmatrale su probu potpuno sa strane, tako da niko nije čuo prošaputanu opasku.

- Ovo je sasvim slučajno - šaputala je Pič neprestano čupkajući ružičasti cvetić na svom rukavu. - Osim ako nisam bila u nekom parapsihološkom trenutku ili tako nešto. Mislim, znala sam da je venčanje u ružičastom, ali i proba!

Došlo je do male zabune oko toga kad će petogodišnji dečak krenuti s prstenjem kroz crkvu. Trogodišnja devojčica koja je nosila cveće bila je čvrsto ubeđena da ona treba da ide prva zato što je „devočica“, a „devočice uvek idu puve!“ Madlin se umešala i objasnila maloj đavolici sa svilenkastom kosom da veoma važni ljudi idu poslednji u koloni kroz crkvu.

Devojčica se zamislila, a onda odlučila da neće uopšte da učestvuje u tome.

Dobro, biće zabavno.

Venčanje u boji žvakaće gume nije ni izbliza bilo najidiotskiji događaj koji je *Premijer* ikada imao; nije čak bilo ni u prvih deset na top-listi. Da je bila bolje raspoložena, Madlin je čak mogla da doživi tu preteranu količinu ružičastog kao nešto očaravajuće, jer, konačno, njihov posao je da nevesti pruže ono što želi, da joj pomognu da taj dan bude poseban i, stegnutih palčeva, bez problema. Ta

mlada je želela ružičasto, i to mnogo ružičastog, te su joj to i pružile. *Premijer* je sve to obezbedio - od tkanina do cveća i torti, pa do salveta, stolnjaka i poklona deveruša. Bilo je toliko nijansi ružičastog i trebalo se postarati da se sve uklapa, za šta je bilo potrebno mnogo vremena i potrage. Možda će narednog dana gotovo sve biti u ružičastom, ali svaka božja stvar će se lepo uklapati. Sudar nijansi nije bio dozvoljen. Rezultat nije bio loš, bio bi čak lep da je ona bila raspoložena za ružičasto.

Osim obilja jedne boje, spremanje tog venčanja bilo je pesma. Obe porodice su bile prijatne, svi vrlo prijateljski nastrojeni i nije bilo nijedne žene koja je dramila, osim devojčice s cvećem. Mladenci su očigledno bili veoma zaljubljeni. Bili su to divni i prijatni mladi ljudi koji su zaljubljeno gledali jedno u drugo. Madlin bi rado uložila u novu ružičastu garderobu kad bi to pomoglo da im sva venčanja teku tako glatko. Možda jednaki ružičasti kostimi za svakog u *Premijeru*. Ružičaste posetnice. Jarkoružičasti jaguari. Džeklin bi se užasnula tom idejom.

Prvi put tog napornog dana Madlin je osetila kako su joj se usne nakratko razvukle u nešto što je nagoveštavalo pravi osmeh.

Kad je proba uspešno završena i devojčica s cvećem ubeđena da će ona biti zvezda čitavog događaja samo ako pristane da ide kroz crkvu ispred mlade, nevestina majka je ljubazno pozvala Pič i Madlin na večeru koja se održavala u jednom od najboljih restorana s morskom hranom u tom delu grada. Neke druge večeri možda bi osetila iskušenje, ali taj dan je bio vrlo naporan. Ako ćemo pravo, bila je umorna od toga što je bila „uključena u struju“, umorna od pretvaranja da je sve u redu kad ništa nije u redu. Madlin se nasmešila, odbila poziv i potvrdila vreme za susret u crkvi naredne večeri.

Pič je na parkiralištu pošla za Madlin do njenih kola umesto da krene prema svojim. - Kako je Džeklin? Ali stvarno. Neću uopšteno i olako „dobro“ kao odgovor. Čini mi se da se dobro drži, ali pošto si joj majka, pretpostavljam da znaš da li se samo pretvara ili je zaista hladnokrvna kao što se ponaša.

- Ona se bolje nosi s tim nego što bih ja da sam na njenom mestu. - Madlin se svim silama trudila da odvoji posao od brige za ćerku, mada je ta briga bila stalno prisutna. Kako je dan odmicao, briga je bila potisnuta rastućim besom. Bes je bio lakši od brige; besom je mogla da upravlja. E, još kad bi mogla da odredi jednu osobu na koju je besna, ali bilo je previše meta, tako da nije mogla da odabere samo jednu.

Treba li da bude ljuta na Keri Edwards zato što je bila vrhunska kučka i sve ovo im priredila? Ili bi njena meta trebalo da bude detektiv Erik Vajlder, koji je baš rešio da se prema Džeklin odnosi kao prema kriminalcu? U tom trenutku bilo joj je lakše da bude ljuta na sve i svakoga.

- Ubistvo je samo po sebi dovoljno loše - zarežala je - ali izluđuje me da iko može i da pomisli, i na tren, da bi ona mogla da uradi tako nešto. Kunem ti se, da mogu da uhvatim onog Erika Vajldera nasamo u sobi...

- Ja znam šta bih s njim nasamo u sobi - mrmljala je Pič, a zatim zapevušila zatvorenih usta pre nego što se pribrala i brzo dodala: - Treba ga dobro pljesnuti po guzi. - Zastala je i napućila usne. - Nisam baš tako mislila da kažem.

Madlin uzdahnu. - Zapravo si dobro rekla. Kako jedan detektiv profesionalac može da bude tako slep? Džeklin nije u stanju...

Pičin glas je bio neobično ozbiljan kad je rekla: - Ne znam za to. Nismo li svi u stanju, negde duboko u sebi? Uz zgodnu priliku i s pravim motivom? Neću da kažem da je Džeklin ubila Keri Edwards - brzo dodade. - Nijednog trenutka. Ali pod određenim okolnostima, da bi zaštitila nekoga koga voliš, zar ne misliš da bi mogla da ubiješ? Znam da bih ja mogla. Ko god da je ubio Keri, možda je to neko za koga niko ne misli da je u stanju da počini takvo nasilje.

- Pretpostavljam - reče Madlin tiho. Pič je pokušavala da bude razumna, a Madlin nije želela da bude razumna. Ona je majka i njeno dete je pod pretnjom. Njen bes je ponovo oživeo. - Mogu ti reći samo toliko da, ako bi Džeklin odlučila da ubije Keri Edwards, uradila bi to na takav način da ne skrene pažnju na sebe. Isuviše je ona pametna da ubije ženu upravo pošto je dobila šamar i otkaz pred mnoštvom pouzdanih svedoka. - Da je Džeklin odlučila da ubije Keri Edwards, iako ona to nikada ne bi uradila, telo ne bi bilo nikad pronađeno. Madlin u to nije sumnjala ni jednog jedinog trenutka, jer su ona i njena ćerka veoma ličile, a i ona bi tako postupila.

Automobili su napuštali parkiralište pošto su svatovi krenuli iz crkve na večeru posle probe. Ona i Pič su im mahnule osmehujući se i veselo se pozdravljajući.

Madlin je silno želela da razgovara s Džeklin, ako ni zbog čega drugog, onda da joj kaže da je uz nju i da je ponovo upita treba li joj nešto. Međutim, proba koju je odrađivala Džeklin počela je sat kasnije posle žvakaće gume, tako da nije bilo zgodno da je pozove. Morala je da sačeka da Džeklin njoj telefonira.

Uz ubistvo i osumnjičenost, koja je visila u vazduhu, kao i neusmereni bes koji je brzo rastao, Madlin nije želela da bude sama. Nakrivila je glavu prema prijateljici. - Imaš li neki plan za večeru?

- Da li se računa smrznuta dijetalna lin kuzin hrana? - upita Pič sarkastično.

- Ne računa se. Imam malo lasanja u zamrzivaču. Idemo kod mene; uključiću mikrotalasnu pećnicu i otvoriti bocu crnog vina. Izućemo se i malo ćemo se opustiti. Još mi nisi ispričala sve detalje o izlasku s dečkom prošlog vikenda, a iskreno govoreći, prijalo bi mi da malo skrenem misli.

Pič uzdahnu. - Zlatousta, navukla si me na lasanje.

Madlin se nadala da će joj Pičino društvo i nekoliko čaša vina pomoći da se opusti i pripremi se za miran san, iako je to verovatno uzaludan trud. Sve dok njena devojčica ne bude oslobođena sumnje, neće se smiriti.

Nije to bilo prvo venčanje *buldoga* koje je *Premijer* organizovao, ali Džeklin nije mogla a da ne primeti da su gosti na toj svadbi žešći navijači od većine, a to je već nešto govorilo. Bilo je to usred leta, a mladoženja i njegovi drugovi su obukli dresove svog omiljenog fudbalskog kluba. Iznenadilo ju je da niko nije predložio - hvala bogu - da pošalju prstenje kroz crkvu trakama zavezano za loptu. Morala bi da stane na put tome. Iz iskustva je znala da bacanje bilo čega na venčanju nije baš najpametnije.

Na Jugu je fudbal na fakultetu neka vrsta religije, pa ipak je bila iznenađena kad je mlada zatražila himnu tima. Posao *Premijera* je da nevesti pruži ono što ona poželi, ali bilo je nezgodno pronaći istu nijansu crvene tkanine džordžijanskog *buldoga*, traka i cveća.

A Didri je bilo zabranjeno da spomene u bilo kom trenutku tokom priprema i samog venčanja da je okoreli navijač Instituta za tehnologiju iz Džordžije. Mnogi organizatori venčanja dobijali su otkaz i za manje prestupe. Džeklin je bila na više kongresa organizatora svečanosti gde se razgovor usredsređivao na nezgodnu temu fudbala na fakultetu i kako se nositi s vatrenim pristalicama i protivnicima. Na primer, u Alabami niko pametan nije zakazivao venčanje na dan utakmice između Oburna i Alabame jer na svadbu ne bi došao niko osim članova porodice, a i većina njih bi bila ljuta što propuštaju utakmicu, što ne bi dobro uticalo na atmosferu.

Didra će biti s njom naredne večeri na venčanju, ali za probu je dovoljan jedan predstavnik, osim ako Didra ne bi po- želela da prisustvuje, a nije želela. No, Džeklin je lako mogla da iskamči to od nje - ona je šefica - i pusti Didru da

obavi dužnost te večeri, ali htela je da bude u poslu. Morala je da bude zauzeta nečim, bilo čime, samo da ne misli na mrtve neveste i neprijatne pandure.

Ne, neće razmišljati o tom neprijatnom policajcu. Ta priča je završena i postajala je nervozna što je podgrejava. Ali u redu je da bude ljuta. Verovatno je zdravo da bude ljuta. Nerazumno je da bude *povređena* i blesava, dve reči koje nije volela kad su se mogle primeniti na nju. Čitav dan je sebi govorila, donekle uspešno, da prevaziđe to. A šta bi tek bilo da nije imala uspeha?

Pažnju je ponovo usmerila na probu kad je mladoženja zalajao karakterističnim lavežom zadovoljstva, uzbuđenja i uživanja. Džeklin se borila sama sa sobom da zadrži mirno lice ravnodušnog izraza. Je li to mladoženjin uobičajeni izraz radosti? Da li laje i u toku seksa? Bila je zaprepašćena. Srećom, mlada se smejala, ali na nesreću, nekoliko drugih muškaraca je odgovorilo lavežom.

To je obećavalo dugu noć. Džeklin jednostavno nije bila raspoložena da laje.

Dvoje dece, nevestina sestričina i sestrić, zabavljali su se trčeći kroz crkvu i igrajući se nečega samo njima razumljivog, ali to je bilo praćeno s mnogo cićanja i kikotanja, što se baš lepo uklapalo s lajanjem. Pošto ih je ta nerazumna igra zabavljala, a i nisu bili preglasni - preglasno je subjektivni utisak - svi su ih pustili da uživaju. Porodica je navikla na džumbus. Čak se i Džeklin isključila iz njihove graje dok je upravljala probom, a onda je stala pozadi da posmatra. To što je povorka morala da zaobilazi oko dece nikome nije smetalo. Bilo je burno i veselo.

Pretpostavljala je da bi bilo previše da zahteva da se to veče nastavi bez neke katastrofe. Onaj dečkić - od oko četiri godine, rekla bi Džeklin - zaokrenuo je oko klupe u ludačkom trku, spotakao se i pao licem posred prolaza između klupa, tačno ispred nje. Čitav minut, strašan minut, nije se oglasio.

Srce joj se popelo u grlo dok je hitala k dečaku da bi procenila povredu. Blagi bože, je li onesvešćen? Strah je nestao kad je mali najednom zakukao glasom koji je rastao snagom i visinom dok nije počeo da liči na pisak parnjače. Kleknula je pored njega i dodirnula mu leđa, što je njegovu vrisku dovelo do visine koju ona nije mogla da odredi. Svi su potrčali prema njima dok je snimljena muzika i dalje svirala.

- Hajde, dušo, da sednemo i vidimo gde si udario glavu - rekla je nadajući se da nema krvi. Nije bila preterano osetljiva na krv, ali... Pripremila se i

pomogla mu da se okrene i sedne, a onda je bukvalno othuknula s olakšanjem kad mu je ugledala lice. Bilo je mnogo suza i slina, ali ne i krvi.

- Sve je u redu - rekla je Džeklin blago sklanjajući mu kosu unazad kako bi videla da li na čelu ima čvorugu.

Pošto je čuo njen glas i shvatio da to nije njegova majka ili baba koje su pritrčale da mu pomognu, već neko nepoznat, mali je još jače zaplakao.

Da li zaista želi jedno ili dvoje ovakvih?, razmišljala je Džeklin kad je ustala i pomerila se kako bi dozvolila majci, koja je bila veoma smirena uprkos jačini vrištanja, da zauzme njeno mesto. U Džeklininom životu nije bilo male dece; nije imala braće i sestara, pa prema tome ni nećaka. Ako bi trebalo da se raduje nečemu ovakvom, možda je bolje da nabavi pustinjaškog pacova. Ili ribicu.

Bila je to tužna misao. S vrištanjem ili bez njega, nije želela tako da provede ostatak života.

Majka je proverila detetu usta, nos i glavu, kao da je to radila već hiljadu puta, a možda i jeste. Izvadila je papirnu maramicu iz džepa i obrisala mu sline. Dete je i dalje vrištalo, na šta je njegova majka odgovorila blagim ućutkivanjem.

Nije izgledala zabrinuto, tako da je Džeklin zaključila kako i ona treba da prestane da brine.

A onda je jedan poznati glas progovorio iza nje. - Šta to radite, derete živo dete?

Ukočila se i naježila od straha. Bože, šta *on* radi tu? Ako je došao da je ispituje pred klijentima, ako je došao da je uhapsi, ona će... *ubiće ga* i onda će imati dobar razlog da joj stave lisice.

Umesto da je uhvati za ruke i stavi joj lisice, prošao je pored nje uguravši se u prolaz između klupa i ona je istog trenutka osetila njegov miris, njegovu toplotu. Čučnuo je pored dečaka koji je vrištao, zabacio je krajeve sakoa tako da mu se video veliki pištolj, kao i značka zakačena za pojas, a zatim je pomilovao dečaka po kosi svojom krupnom šakom. - Izgleda da si se prostro?

Mali je istog trena prestao da vrišti pošto mu je taj veliki nepoznati čovek privukao pažnju. Video je pištolj i značku i razrogačio se. Šmrknuo je i klimnuo glavom. Njegova majka je procenjivački osmotrila Erika, a zatim odlučno ustala sklanjajući se s puta. Ona je samo majka i kako može da se suprotstavi izazovu koji predstavljaju pravi pištolj i sjajna policijska značka?

-Je l' pravi? - upita dečak pokazujući na pištolj.

- Naravno da jeste. Kao i značka.

- *Bad boys, bad boys* - zapevao je mališan. Nije loše. Uhvatio je melodiju, mada je imao samo četiri godine. Usna mu je zadrhtala, a oči ponovo zasuzile.

- Došli ste po *mene*? - upitao je uplašenim glasom. Njegova majka je rukom pokrila usta da se ne bi glasno nasmejala.

- Ne, ja dolazim samo po lošu decu, a koliko vidim, ti si dobar. - Erik ga ponovo pomilova po kosi. - I hrabar si. Izgleda da ćeš dobiti čvorugu na tikvi. Ako hoćeš grubo da se igraš, moraš naučiti da se zaštitiš.

- Ali kako?

Erik je ustao, ali je stavio ruku dečaku na rame. - Čekaj da razmislim. - Zatim je rekao dovoljno glasno da ga svi čuju: - Vidim da ima fudbalskih navijača u tvojoj porodici.

Nekolicina muškaraca odgovori lajanjem. Mališan je klimnuo glavom i zajedno s Erikom pogledao prema oltaru, gde su stajala petorica-šestorica muškaraca čekajući da se proba nastavi. - Kladim se da bi ti jedan od njih rado kupio kacigu tvoje veličine, tako da budeš zaštićen kad sledeći put kreneš glavom. Hoćeš li igrati fudbal kad porasteš?

Dečak je živahno klimnuo glavom.

- Aha, već vidim - reče Erik. - Opasan si. Kladim se da bi mogao da igraš u odbrani jer je to teška pozicija.

- *Centar, u napadu!* -reče mali uvređeno.

- Šališ se? Bićeš centar? Čoveče, to je baš teško. E, za to ti je svakako potrebna kaciga.

Male grudi nadimale su se od ponosa, suze su nestale, a donja usna se umirila. U jednom trenutku je urlao kao da ga deru, a već sledećeg je bio sasvim dobro.

Ona mu *neće* zahvaliti. Da, Erik je skrenuo pažnju kad je to bilo potrebno, ali ništa strašno se nije dešavalo.

Mladoženja je obećao da će dečaku kupiti kacigu za ragbi i rekao da će moći da je nosi na svadbi narednog dana. To baš nije bila slika elegantnog venčanja kakvu je Džeklin zamišljala, ali svadba nije njena, već njihova. Važno je da su oni srećni i zadovoljni. Kupila bi svoj deci kacige ako oni tako žele.

- Nešto nije u redu? - nevestina majka brižno upita Erika.

- Ne, sve je u redu. Ja sam Džeklinin prijatelj.

O, zaista? Džeklin je čvrsto stisnula vilicu da mu ne uzvratu odgovorom koji joj je već navirao na usta. Nevestina majka je skrenula pogled s Džeklin na Erika, jedva primetno se osmehnula i ostavila ih na miru.

Svatovi su se usredsredili na probu. Već su kasnili jer su se mnogo zabavljali, tako da neće stići u restoran u rezervisano vreme ukoliko ne ubrzaju.

Džeklin se pomerila malo napred, sve ih postrojila u red i nastavila tamo gde su stali. Osetila je kako se Erik približio i stao tačno iza nje kao stena. Osetila je peckanje među lopaticama, kao da je izvadio pištolj i uperio ga u nju. Imala je košmarno priviđenje - hoće li je ovde saslušavati? Ili još gore, uhapsiti je pred klijentima.

Međutim, on je samo stajao i posmatrao probu. Sveštenik je sve držao pod kontrolom, tako da za Džeklin nije bilo posla osim da bude prisutna u slučaju da nešto zatreba. Do tada nemirna deca zauzela su mesta na zahtev svojih majki, u drugom redu klupa, gde su sedela sašaptavajući se i mlatarajući nogama.

Konačno, više nije mogla da izdrži. - Šta radiš ovde? - prošaputala je krajnje ogorčena.

- Začuo sam poziv u pomoć i dužnost mi je da ispitam. Pruži pomoć i zaštiti, to je to.

Nije mislila na to, što je njemu bilo jasno.

Nije izvadio lisice ili svoju malu beležnicu, tako da se malo opustila. Ako je i hteo da joj postavi još pitanja, izgledalo je kako namerava da sačeka da se proba završi, te je neće dovesti u neprijatan položaj. Da je došao da je uhapsi, ne bi čekao. Verovatno.

Dođavola, pa nije uradila ništa loše, mislila je ogorčeno, a ipak plaća cenu! Da, ako bi je neko pitao, morala bi da kaže da je svet mnogo lepši bez Keri Edwards, ali to ne znači da je ubica. A u tom trenutku je želela da se Keri vrati, samo na nekoliko minuta, kako bi mogla da joj kaže šta misli o njoj i saspe joj u lice sve što nije tokom dugih meseci saradnje s njom.

Kad se proba završila, udaljila se od Erika ne osvrnuvši se i bez reči. Pozdravila se s nevestom i njenom majkom i sve ih podsetila na vreme okupljanja naredne večeri. Već se bila izvinila što neće prisustvovati večeri posle probe. Sudeći po načinu na koji su mlada i njeni prijatelji gledali u Erika, verovatno su mislili da je on pravi razlog njenog odbijanja da prisustvuje večeri.

Nije nego.

Kad su svatovi počeli da odlaze, Džeklin se okrenula da vidi da li Erik stoji tamo i vrti lisicama, kao onaj zloća iz crtaća nedeljom ujutru. Nije ga bilo.

Iznenadena, pogledala je naokolo, ali ga nigde nije videla. U trenutku slabosti osetila je olakšanje ali i razočaranje. Potisnula je razočaranje i usredsredila se na olakšanje, ali i dalje je ostalo pitanje zašto je uopšte došao.

Izašla je poslednja, ako se izuzme sveštenik koji je zaključao velika crkvena vrata za njom. On će izaći na sporedni izlaz, gde su mu bila parkirana kola, pošto se uveri da je crkva dobro zatvorena. Zastala je na vrhu stepenica i brzo pogledala unaokolo.

Na parkiralištu je bilo još nekoliko kola, dok su ostala upravo izlazila na ulicu. Srećni mladenci su ulazili u mladoženjin crveni kamionet koji je sav bio okićen nalepnicama *buldoga* i zastavicama. Nimalo iznenađujuće, pomislila je. Nekoliko mesta dalje stajala je toyota jedne deveruše koja je zastala da popravi ruž na usnama, dok je druga, koja je sedela na suvozačkom sedištu, brbljala. To su zadovoljni ljudi, pomislila je Džeklin, i ljudi koji imaju sreće. Pa šta ako su malo preterali sa svojom obuzetošću fudbalom? U čitavom sklopu stvari to nije ništa. Bitno je da oni uživaju u životu, nikoga ne diraju, a narednog dana će imati izuzetnu, veliku zabavu.

I sveštenikov automobil je još bio tu, naravno, kao i njen jaguar... i Erikova kola su bila parkirana tik uz njena, ali on nije bio u njima. Ne, on je bio naslonjen na njen jaguar, baš kao i tog jutra, a u ruci je držao neke savijene hartije.

Džeklin duboko uzdahnu i pođe prema svojim kolima uspravnih leđa i uznemirenog srca. Volela bi da ga otera, da ga napadne i da oduška nezadovoljstvu i besu koji su je izjedali čitavog dana, ali nije mogla. On nije samo Erik Vajlder, muškarac za jednu noć koja se loše završila; on je *detektiv* Erik Vajlder, a napad na njega mogao bi je oterati u zatvor.

U bilo koje drugo vreme zadovoljstvo bi vredelo tog rizika, ali ne te nedelje kad joj je raspored tako prenatrpan.

Zaustavila se ispred njega s ključem u ruci. - Imaš li još pitanja za mene, detektive?

On uzdahnu, možda zato što mu se obratila s „detektive“, a možda i zato što je i sam bio isto toliko umoran kao i ona. - Da, imam. O onom sedokosom muškarcu kog si videla kako ulazi u svečanu salu juče po podne - možeš li mi dati još detalja o njemu? Marka kola? Bilo šta.

- Ne - reče ona kratko. - Sedokos čovek, srebrna kola. To je to. Imala sam loš dan i nisam se usredsredila na skeniranje ljudi na parkiralištu. Zaista nema

razloga da me uznemiravaš dok radim, detektive. Imam tvoj broj i ukoliko se setim nečeg novog, telefoniraću ti i obavestiti te.

- Ne uznemiravam te.

- Zavisi od tačke gledišta. - Zazveckala je ključevima kao znak da se žuri, ali on je ostao na istom mestu, zaprečivši joj prilaz kolima. Verovatno je namerno odlučio da tako stane. Umesto da ga silom ukloni s puta - aha, kao da bi joj to pošlo za rukom - ili da u stanju očajja otvori vrata s druge strane i neelegantno se prebaci preko ručne kočnice, ostala je da stoji u mestu.

Proklet da je. Dok ga je posmatrala, nije mogla a da se ne vrati na onu noć kad se zahvaljujući njemu osećala bolje nego godinama pre toga, kad ju je zasmjavao, terao je da vrišti, kad je zaboravila na sve osim na činjenicu da je žena. On je predstavljao noć bežanja od stvarnosti, trenutni zaborav, pa ipak, u tom trenutku dala bi sve da joj kaže kako je svestan da ona nije ubila Keri niti bilo kog drugog, kako veruje u nju i kako će se boriti za nju.

Aha, sigurno. Samo je gubila vreme.

Posle trenutka tišine on reče: - Imam za tebe one kopije koje si tražila.

-Ah.

Pa neka je proklet, kako se samo usuđuje da uradi nešto dobro za nju kad je ona sav bes usmerila k njemu. „Ah" nije bilo dovoljno, već je trebalo da mu zahvali. Ponovo.

- Hvala - rekla je ukočeno, uzevši svežanj papira koji joj je pružio.

- Treba da dođeš sutra da pogledaš neke fotografije...

Sutra? Užasnula se pri pomisli na sve ono što ih čeka narednog dana - biće im to dan s najvećom gužvom, najpretrpaniji dan, potpuno ludački - tako da joj se mozak ukočio na tren i gotovo ništa nije čula. Onda je osetila kako joj se usne miču i čula je sebe kako kaže: - Slušaj, pravični rendžeru Stadli,⁹ ili me uhapsi ili me ostavi na miru!

⁹ Engl.: Doodley Do-Right – dobri i pravični, ali smešni rendžer, lik iz starog kanadskog crtanog filma. (Prim.prev)

18.

- Kako si me to nazvala? - upitao je prigušenim glasom.

Džeklin je pokrila usta prstima. O, bože, nije valjda glasno to rekla! To je sigurno bio košmar i ona će se za nekoliko minuta probuditi ušuškana u svom krevetu umesto što stoji s Erikom Vajlderom na gotovo pustom parkiralištu osvetljenom samo jakim, čudnom, hladnobelom vampirskom svetlošću bezbednosnih svetiljki koja je stvarala utisak košmara.

- *Pravični rendžer Stadli* - ponovio je.

Zašto se zemlja ne otvori i ne proguta je celu? Zašto nije omutavila pre nego što je otvorila usta? Zašto se Erik Vajlder nije držao barem sto kilometara dalje od nje i nikad nije naleteo na nju u opštini?

- Mogu da te uhapsim zbog vređanja organa reda i mira -rekao je, i dalje prigušeno, kao da je jedva govorio.

- Pa zašto me onda ne uhapsiš? - planula je, saterana do ivice samokontrole. Bila je toliko besna da je ispružila ruke spojenih zglobova, čikajući ga. - Zašto mi ne staviš lisice i ne odvučeš me u zatvor ovoga trena, a? A? Hajde! Optuži me za nečuveno delo nadevanja nadimka pravični rendžer Stadli, pa da vidimo kako će te ismejati na sudu, gospodine uvaženi i moćni organu reda i mira! Neka luda žena koju nije poznavala preuzela je kontrolu nad njenim telom i ustima. Ta ista ludača isturila je rame prema detektivu i gurala ga unazad. - Hajde! Uhapsi me! - Zatim je spustila rame i još jednom ga gurnula, tek da mu pokaže.

- Džeklin - zazvučao je kao da ga neko davi. A onda je počeo da zavija. Bukvalno. Dobro, ne baš kao da zavija na mesec ili da laje kao navijači Džordžije, već presamićen u struku i crven u licu, grohotom se smeja.

Da je bila sigurna da je neće optužiti za uvredu, šutnula bi ga. - Odlazi! - povikala je. - Žao mi je što sam te ikada upoznala! Dabogda dobio skorbut i zubi ti poispadali! Dabogda dobio rahitis! Dabogda dobio bolest beriberi.

- Ti i ne znaš šta je beriberi - uspeo je da kaže pre nego što se ponovo zacenio.

- To je strašna bolest koja te pretvara u glupog *kretena!* - ne pamti kad je bila toliko van sebe od besa, a još gore je što se osećala tako nemoćno. Nije mogla da ga podigne i zavitla u neki izlog, što bi joj pružilo ogromno zadovoljstvo. Nije mogla da puca u njega ili ga izbode jer nije imala oružje ni za

jedno ni za drugo. Nije mogla ni da ga šutne jer je na nogama imala cipele s otvorenim prstima i jedino bi samu sebe povredila. Nije mogla ni da ga udari onim zamotuljkom hartija jer bi to bilo kao da tresne muvu. Jedino šta je mogla da uradi bilo je da više na njega koristeći svoja usta kojima je i dalje upravljala ona luda žena koju nije poznavala.

- Gospođice Vajld! - sveštenik ju je bojažljivo pozvao s udaljenosti od nekoliko metara pošto je izašao na sporedni izlaz crkve i prisustvovao njenom nervnom napadu. - Jeste li dobro?

- Ne, nisam dobro! - Lupila je nogom o zemlju, bacila ključeve i poželela da skače po njima obema nogama, ali se u poslednjoj sekundi setila da bi razbijanje daljinskog upravljača za otključavanje kola bilo ravno samouništenju, tako da je zgrčila sve mišiće i besno vrisnula bez ijedne izgovorene reči.

Erik se toliko smejaio da je morao da se nasloni na njena kola i uhvati se za kolena. I dalje se daveći od smeha, dovoljno se povratio da se malo sagne i posegne za njenim ključevima, ali ih je tek iz trećeg puta dohvatio.

- Mogu li da vam pomognem? - bio je uporan sveštenik. Bio je vidno uzrujan, možda zato što je pomislio da je ona u nekakvoj opasnosti ili, još verovatnije, zato što se ženstvena Džeklin Vajlder pretvarala u pobesnlog manijaka tu pred njegovim očima.

- Da! - urliknula je ona i pokazala na Erika. - Mlatnite ga po nosu! Udarite ga iz sve snage pa će mi biti bolje.

- Ne mogu to da učinim - reče sveštenik preneražen.

- Onda *se nemojte nuditi!* - Zgrabila je ključeve iz Erikove ruke i pritisnula daljinski da otključa vrata. Tračak razboritosti vratio joj se u besom zamagljeni um i pade joj na pamet da je najbolje da ode odatle pre nego što je stvarno uhapsi zbog nečega, verovatno zbog ometanja javnog reda i mira budući da to jeste počinila.

Gušeći se i šišteći od smeha, Erik je lupio šakom po vratima kola i sprečio je da ih otvori. - Džeklin... prestani - uspeo je da izgovori dok su mu se ramena tresla.

Unela mu se u lice i zarežala: - *Nateraj me.*

- O bože. - Duboko i drhtavo je udahnuo vazduh, pogledao sveštenika i rekao: - Izvinite, oče.

- U redu je - odvratio je sveštenik osmehujući se. - Mislim da shvatam.

- Doći će ona sutra i biće tako mirna da ćete pomisliti da ste ovo sanjali.

- Sumnjam, ali pokušaću. Dakle, mladiću, hoće li ona biti dobro ako je ostavim s vama?

- *Ona* hoće. Nisam siguran da ću ja preživeti. - Ponovo je počeo da se smeju.

- Prestani da se kikoćeš - odbrusi Džeklin. Prisustvo trećeg lica joj je omogućilo da dođe do daha mada joj nije pomoglo da smiri uzbuđenje. *Nikad* nije ovako izgubila živce, ali ne pamti ni da ju je neko ikada ovako naljutio. Čak i kad ju je Keri ošamarila, nije potpuno pobesnela.

Erik je protrljao lice. - Policajci se ne kikoću. Ja sam policajac, što znači da se ne kikoćem. - Oči su mu bile suzne, bio je crven u licu i bez daha od silnog smejanja. Sveštenik im je uputio srdačan osmeh - šta li je *njemu?* - i otišao prema svojim kolima ostavljajući ih nasamo.

U dubokoj tišini koja je usledila Džeklin je osećala kako i ona teško diše. Pogodila ju je nestvarnost poslednjih pet minuta kad se ponovo oglasio hladan glas razuma. Ona se *nikad* nije tako ponašala, naročito ne na javnom mestu. Bilo joj je više nego neprijatno; zaledila se od mešavine straha i obamrlosti. Izgubila je kontrolu, ponela se kao neko dete i nije umela da se zaustavi.

Zujanje u ušima ju je upozorilo da mora da diše, mada, ruku na srce, radije ne bi; više bi volela da padne onesvešćena na zemlju i ostane da leži dok Erik ne ode. Nevolja je u tome što on ne bi otišao. Ostao bi pored nje, možda bi skinuo sako i stavio joj ga pod glavu, pozvao hitnu pomoć, tako nešto. Ma koliko nezgodno bilo da ostane pri svesti, verovatno joj je to jedini izbor. Uzela je vazduh. - Izvini - primorala je sebe da kaže. Morala je da pročisti grlo pre nego što je mogla da izgovori to. Čak i onda, glas joj je bio promukao i dubok i nije ličio na njen.

- U redu je - reče on lenjo, ponovo nameštajući svoju zadnjicu na njena kola.

Jednostavno „izvini“ nije dovoljno, pomislila je ona smušeno, ne posle onoga što je rekla i učinila. Lice joj je gorelo, a glas joj je gotovo napukao, gotovo promukao, kad je rekla: - Ne, nije u redu. Grozno sam se ponela. Priredila sam ti neprijatnost...

- Nije mi bilo neprijatno. Zabavljao sam se. To je bio jedan od najboljih nervnih napada koje sam do sada video. Domišljatošću je čak prevazišao moju mamu kad je izručila kutiju brašna tati na glavu. Mama je bila više za akciju. Ona se nikad ne bi setila bolesti beriberi. - Prekrstio je ruke i nasmešio joj se, a ona se ponovo našla pod magnetnim zrakom fizičke privlačnosti, ili hormona, ili

čistog ludila, koji ju je zgrabio čim ga je prvi put ugledala. Osećala je kako počinje da je uvlači, što ju je užasavalo gotovo isto kao i gubljenje kontrole. Mora skrenuti pogled s njegovih očiju pre nego što počne ponovo da se izvinjava.

Uporno je nastavila. - E pa, meni je bilo neprijatno. Iskreno se i najdublje izvinjavam.

- Džeklin. - Njegov dubok glas ju je obavio. - Shvatam da si pod velikim stresom. Žao mi je što i ja doprinosim tome, ali moraš da pogledaš neke fotografije.

On samo misli da zna koliko je ona pod stresom. - Sutra imam jedno venčanje i jednu probu i lično moram da obavim i jedno i drugo jer i mama ima i venčanje i probu. Jurićemo s mesta na mesto čitav dan. Znam da možeš da me prisiliš da pogledam slike, to mi je jasno...

- Ubistvo je važnije od venčanja - istakao je on.

-I zarađivanje za hleb se kotira visoko na toj listi - odbrusila je osetivši kako joj samokontrola ponovo izmiče. -Pored toga, ne bih mogla da identifikujem čoveka koga sam videla ni kad bi stajao pored mene.

- Nećeš znati dok ne pokušaš - rekao je on ispravljajući se i posežući da joj otvori vrata. - Idi kući sada i opusti se. Bićemo u kontaktu.

Ušla je u kola, i dalje stežući one hartije. Na osnovu njegovih poslednjih reči, sa sigurnošću je mogla da pretpostavi kako će joj on potpuno upropastiti raspored za naredni dan.

Erik je, veseo i oran, stigao narednog jutra u kancelariju izbegavši da bude umešan u bilo kakvu pljačku, što bi mu oduzelo pola dana. Rešenje je bilo jednostavno - skuvao je kafu kod kuće, potražio i našao jedan stari termos i poneo svoju kafu. Pošto čak ni *Mekdonalds* nije siguran da svrati na kafu, bilo je vreme da nađe drugi način. Rešio je da sam sebi kuva prokletu kafu od tada pa nadalje. Sam bog zna da ionako nije imao sreće da dođe do dobre kafe na drugi način.

Prvo što je video kad je prišao svom stolu bila je velika smeđa fascikla koja nije bila tu prethodnog popodneva kad su on i Garvi došli, a sada je stajala na vrhu gomile papira. U to doba nikoga nije bilo u laboratoriji, te mora da ju je neko ostavio na njegovom stolu prethodne večeri.

To je ono što je čekao. Možda je trebalo da svrati do kancelarije pošto se rastao od Džeklin, ali bio je uzrujan i neraspoložen pošto je video kako se

izvezla s parkirališta crkve i otišao je pravo kući kako bi legao u krevet i nekoliko sati besano ležao.

Nije bio neraspoložen zbog njenog izliva besa, već više zato što su mu ruke bile vezane zbog slučaja koji je vodio i nije mogao mnogo da uradi u vezi s njenim ispadom, mada je zaista, zaista želeo to. Čoveče, kako ju je samo želeo. Morao je da se bori sam sa sobom da je jednostavno ne zgrabi i ljubi sve dok oboje ne padnu, a onda bi je još ljubio. Bože, ko bi rekao da ga nervni napad može toliko uzбудiti? Nije to bio sam napad, već Džeklin koja je gubila svoju ženstvenu hladnokrvnost. Pa čak ni onda... nije sasvim.

Nijednom nije opsovala. Lupala je nogama, bacala ključeve, izvikivala neke dosetljive i zabavne... prokletstvo, ne bi to mogao nazvati uvredama, jer kad kaže dabogda dobio bolest beriberi, to nije uvreda, već potpuno odsustvo dobrih želja. Gurnula ga je ramenom - dvaput - i mada je tehnički gledano mogao da je optuži za to, osetio bi se kao budala kad bi to učinio budući da je teži od nje barem trideset pet kilograma, možda i četrdeset pet. Međutim, nije ga dodirivala, nije ga udarila, nije pokušala da ga ujede. Izgledalo je kao da nema pojma kako fizički da napadne nekoga, mada je priznala da je bila na ivici da udari Keri Edwards, ali to je nešto drugo, jer je tada bila napadnuta.

Postajalo mu je sve zabavnije da dovodi Džeklin Vajld do tačke gubljenja kontrole.

Tako je otišao kući i nije zaspao, jer je mislio o tome kako ulazi u nju, u njenu mačkicu, vlažnu, glatku i nabubrelu, dok ga obujmljuje onim izazovnim nogama, zabačene glave, samo što ne vrišti kad svršava - da, to je dobar način da se provede besana noć, najbolji, ali platio je to jer je sad umoran, a dan je tek počeo. Konačno je uspeo da zaspri koristeći najstariji metod poznat muškom rodu, razvijanje desnice, no iako se masturbiranjem oslobodio pritiska, bilo je to daleko od zadovoljstva koje je osećao dok je svršavao u Džeklin.

Sručio se u stolicu i uzeo fasciklu odvlačeći misli od porno-maštarija koje su mu se ukazivale.

Znao je šta će naći u fascikli, ali ipak je oklevao delić sekunde pre nego što ju je otvorio. Testovi će osloboditi Džeklin sumnje; da je i malo sumnjao, prethodna noć bi ga izlečila od toga. Unutrašnji osećaj i razum govorili su mu da ona nije mogla da ubije Keri Edwards, te ga je to oklevanje zabrinulo.

Možda je bio previše siguran. Možda je prekršio vlastito pravilo i dozvolio da mu osećanja pomute um. Možda - sranje! - možda se provukla kroz njegovu odbranu i vrlo je blizu da se zaljubi u nju, kao neki glupi klinac koji se zatreska

u roku od nekoliko minuta. Bio je prestar i prepametan da bi dozvolio sebi da jedna noć izuzetnog seksa utiče na njegovo rasuđivanje... pa, možda i nije baš toliko pametan jer, svidelo se to njemu ili ne, to jeste uticalo na njega.

Ne može da padne tek tako na nju. Nije spreman da odustane od svog momačkog života. *Sviđalo mu se* da bude neoženjen.

Ali... dodavola. Džeklin. Duge noge, elegantna, neobično duhovita na otkačen način, što nikad ne bi očekivao. Može li tek tako da ode, da je napusti a da čak i ne pokuša nešto više?

Jebiga, ne. Jurio ju je sa svom svojom odlučnošću, a kao što njegova majka može da potvrdi, kad on nešto zacrta, uradiće to makar morao da prođe kroz vatru i vodu. Moraće da savlada veliku prepreku kako bi je ubedio da mu pruži priliku, ali voleo je izazove. A možda ta prepreka i nije toliko velika, smatrao je da se ona ne bi toliko uspalila da joj je zaista svejedno.

Veoma zadovoljan svojom odlukom, sipao je malo kafe iz termososa u šolju, malo popio, a zatim otvorio fasciklu, zavalio se i počeo da čita.

Na televiziji neko ušeta u sobu i ostavi za sobom izumrle ćelije kože, što će ga povezati sa zločinom, ali u stvarnom životu to ne ide tako lako. Prva strana izveštaja sadržala je više detalja o dokazima koji su bili prikupljeni na mestu zločina. Kriminalistički tehničari našli su brojna vlakna iz tepiha koja su se zakačila za cipele i tako dospela na pod svečane sale. Našli su i zemlju, travu, mnogo kose i dlaka, i ljudskih i životinjskih. Ljudi su očigledno prokrijumčarili svoje mace i kuce na prijeme, što ga ni najmanje nije čudilo. Mačje i pseće dlake mogle su se očekivati. Da su naišli na dlaku koza i druge stoke, onda bi se zamislio pred mogućim scenarijima.

Pronađene sede vlasi poticale su sa sedam različitih glava, prema nalazima laboratorije, što je iznenađujuće mali broj. Tu je stalno ulazilo i izlazilo stotine ljudi i, mada se čistilo između svakog slavlja, poneka vlas kose nešto je što čistačice ne primećuju. Nijedna od sedih vlasi nije bila s folikulom, što znači da DNK analiza ne bi bila moguća čak i da imaju uporedni uzorak.

Izveštaj se sastojao od nekoliko strana i, pošto je preleteo preko prve, Erik je počeo da lista tražeći jedan određeni dokaz - to jest njegov nedostatak - koji ga je najviše zanimao. Našao ga je posle četiri stranice.

Na odeći koju je Džeklin nosila toga dana nije pronađena krv.

Obuzelo ga je olakšanje. Erik je pomislio da se ne bi bolje osećao ni da je dokaz *njega* oslobodio sumnje za ubistvo. Kad narednik Garvi i poručnik Nil

stignu, razgovaraće o tome, ali to je umnogome skinulo Džeklin sa spiska osumnjičenih, kao što su i mislili. Javiće joj dobre vesti.

Au. Čekaj malo.

Biće joj drago da čuje to, ali prokleta je sigurno da neće slaviti s njim. Umesto toga, napašće ga iz svih oružja što je uopšte sumnjao u nju. Nije on sumnjao u nju, ali ona to neće tako gledati. Dobiće od nje kritiku u stilu „rekla sam ti“, uz veliko zvocanje...

Pored toga, ukoliko Džeklin više nije osumnjičena, biće mu teže da je vidi. Neće više biti fina - ni prethodne večeri nije bila fina, ali bila je toliko zabavna da mu to nije smetalo. Mogla bi, a verovatno će to i učiniti, da mu napravi pakao od života. Imao je samo nekoliko fotografija koje je mogao da joj pokaže.

A onda će ona zahtevati da je ostavi na miru, a on neće imati drugog izbora već da tako i postupi. Čak bi mogla da zahteva, ukoliko je dalje potrebna u istrazi, da je neko drugi ispituje, što znači da bi je dalje preuzeo Garvi ili možda Frenklin kad se vrati s odmora.

Nikako. To se neće dogoditi.

Na usnama mu je zatitrao lagani osmeh. Nema nikakve potrebe da joj odmah saopšti tu vest. To može da sačeka nekoliko dana dok ne prestane da bude besna na njega. U međuvremenu, trudiće se da joj se ponovo umilostivi.

Završio je čitanje izveštaja, koji je bio veoma iscrpan ali im nije naročito mogao pomoći. Previše ljudi je promarširalo i plesalo u toj prostoriji. Isto tako, ako dođe do toga, svaki osumnjičeni bi verovatno mogao da objasni svoje prisustvo u svečanoj sali; na kraju krajeva, to je javno mesto. Nije pronađena koža ispod noktiju žrtve, nije bilo optužujućih dokaza na telu, tako da je, u suštini, opet bio na početku. Jedini značajan rezultat izveštaja jeste odstranjivanje Džeklin kao osumnjičene.

Međutim, tu je i onaj sedokosi muškarac koji vozi srebrna kola, koji može, a ne mora, da bude senator Denison. Čak i kad bi Džeklin izabrala njegovu sliku iz gomile, svaki dobar advokat bi mogao da kaže da ga je prepoznala zato što mu je tih dana lice stalno bilo na televiziji u plaćenim političkim terminima.

Krv bi mu rekla ko je ubica, na ovaj ili onaj način. Ubica je masakrirao Keri, što znači da nije otišao s urednom odećom. Bez obzira na to da li je ubica pobesneli dobavljač, tajni ljubavnik, senator, razljućena krvožedna deveruša ili neko još neidentifikovan, trag krvi bi rekao sve. Čak i da se ubica oslobodio odeće koju je nosio u vreme ubistva, postojala je verovatnoća da je ostao neki

trag krvi, koliko god da je brižljivo očistio svoja kola - možda samo jedna mrlja na tepihu kad je stao na kap krvi - nešto bi se pojavilo.

Recimo da je senator čovek za kojim tragaju; Erikov unutrašnji osećaj ukazivao je na njega, možda zato što je prevarantsko govno, ali Erik će pomno tragati za bilo čime neobičnim. Ako senator Denison odluči da promeni kola, e to bi bilo sumnjivo, tako da se kladio da bi senator mogao da počne da vozi jedna od ostalih kola koja stoje u garaži s pet mesta, ali ne bi se oslobodio srebrnog automobila. U tom slučaju, trag krvi bi i dalje tamo čekao da ga otkrije.

Ipak, nije imao ništa ni približno dovoljno da ubedi sudiju da izda nalog za pretres senatorovih kola. Što se tiče odeće... prošla su gotovo dva dana. Ubica je imao dovoljno vremena da se oslobodi tog dokaza možda tako što ju je spalio, možda ju je odneo negde u prirodu i zakopao je ili jednostavno očistio sunderom vidljivu krv a odeću odneo u neko prihvatilište za beskućnike. Mnogo sreće bi bilo potrebno da se sada pronađe ta odeća. Automobil je najpouzdaniji. Sve što je trebalo da uradi jeste da izgradi uverljiv slučaj.

Garvi je ušetao i uputio se ka bokalu s kafom. - Nije bilo nikakvih avantura pri kupovini kafe jutros? - upitao je.

- Doneo sam svoju kafu.

- Pametno, s obzirom na tvoju sudbinu. Ne mogu da verujem da si danas stigao pre mene - reče narednik dok je sipao kafu u svoju omiljenu šolju.

- Imam mnogo posla - uzvratil Erik. - Stigao je laboratorijski izveštaj. - Mahnuo je smeđom fasciklom.

- Sažmi mi ga. - Garvi je seo napola na Erikov sto i otpio veliki gutljaj kafe.

- Nema krvi na odeći Džeklin Vajld.

Garvi je napravio grimasu i namrštiio se u šolju. - Ovo sranje je ostalo od sinoć, je l' tako?

- Aha. Hoćeš malo moje?

- Da. -Otišao je u kuhinju i prosuo odvratne splačine, a zatim se vratio i nasuo kafu iz Erikovog termosaa. - Dobro, pozvaćemo senatorovu ljubavnicu i videti šta možemo da saznamo od nje.

- Slažem se.

Iako nije želela, Džeklin je ipak odspavala nekoliko sati prethodne noći. Iskaljivanje besa do kraja ju je iscrpio. Dobro, ne baš do kraja; barem se nije bacila na zemlju i počela da udara petama o tlo ili da pljuje. Međutim, iako bi se

njen napad mogao okarakterisati samo kao senka pravog histeričnog napada, veoma ju je iscrpeo. Zaspala je čim je legla. Nije se osećala baš odmorno, ali barem nije bila polumrtva.

Polu poslala su obavile. Bio je petak; ako bi tog i narednog dana prošle bez nekih većih potresa, ušle bi u drugo poluvreme tog svadbenog maratona. Imale su jedno veliko venčanje u nedelju, baš veliki posao, ali ona i Madlin su zajedno radile na tome, a i Pič i Didra su bile na raspolaganju, tako da su imale dovoljno ženske radne snage.

Ponovo je izletela napolje bez doručka. Možda je ostao neki kolač od prethodnog dana, razmišljala je dok je vozila na posao. Bilo joj je potrebno još one čokolade. Kolač s čokoladom i šolja kafe bili bi savršeni.

Ušla je kolima na *Premijerovo* parkiralište i zatreptala od iznenađenja. Iako je poranila, svi ostali su već bili tu, što je bilo neobično.

Didra je sreća Džeklin u hodniku. Oči su joj raspoloženo sijale. - Jesi li čula? - upitala je s uzbuđenjem u glasu.

- Čula šta?

Didra je spustila glas kao da je važno da li će ih neko u kancelariji čuti. Na kraju, samo njih četiri su tu. - Kako je Keri ubijena.

Džeklin se prevrnu stomak. Želi li da zna detalje? Keri je u svakom slučaju mrtva, a kako se to dogodilo, nije mnogo bitno. Ipak, pošto je bila neposredno uključena u istragu, bila je radoznala. - Nisam čula ništa. Šta si ti čula?

- Izbodena štapićima za ražnjiće.

Ah, fuj! Džeklinina prva pomisao bila je da je sečivo daleko groznije nego pištolj. Ubistvo sečivom nekako je ličnije. Nije ni čudo što je Erik tražio krv na njenoj odeći!

- *Bukvalno* izbodena štapićima - nastavila je Didra. - Onim štapićima za ražnjiće koji su bili na stolu. I to ne samo jednom, već mnogo puta. Melisa Devit je našla telo. Ona je ispričala svojoj prijateljici Šeron i zaklela je da ćuti, ali Šeron je rekla Grečen, Grečen je ispričala Bišopu Delejniku, a ti znaš da kad Bišop nešto sazna, *svi* znaju.

Štapići za ražnjiće? Dvostruko fuj! Tamo je bilo mnogo tih štapića i Džeklin ih je zamislila kako vire Keri iz tela na sve strane, što je zaista grozno.

Pič im se pridružila s porcelanskom šoljom vrele kafe u ruci. - Prosto da se zapitaš zašto nisu odmah ispitali dobavljača hrane. Policija svakako uzima u obzir oružje kad sastavlja spisak osumnjičenih.

- Znači, da je imala grudvu mase za glazuru uguranu u grlo, oni bi pravo kod poslastičara - reče Didra gledajući zamišljeno.

- Tačno - odvrati Pič. - A da je stotine štapića za cveće bilo ubodeno u najosetljivije delove tela, kod cvećara.

- Zadavljena belim satenom, krojačica.

- Ćufte u svakoj nozdrvi i u ustima, opet dobavljač hrane. Mislim da dobavljač hrane izgleda sve sumnjivije u ovome - dodala je Pič.

- A šta je s figuricama mladenaca uguranim u...

- Prestanite! - rekla je Džeklin, ali nije mogla a da se ne nasmeje. - To je užasno. Keri je možda bila... pa Keri... ali ona je mrtva.

- Tako mi se više sviđa -reče Didra. -Samo kažem.

- Bilo je mnogo dobavljača koji su želeli da je vide u tom stanju -rekla je Pič sa osmehom. - Verovatno je većina njih priželjkivala da uradi to, ali jedan od njih je možda zaista to počinio.

- Ne smesom za glazuru ili štapićima za cveće, hvala bogu. - Džeklin se uputila prema kancelariji svoje majke pokušavajući da se oslobodi pomisli da je neko koga je dobro poznavala, neko s kim je radila, mogao da izbode nezgodnu nevestu. - Znaete onu staru izreku: o mrtvima sve najlepše - doviknula im je.

Didra je brzo odgovorila: - Ima i ona izreka: istina pre svega.

Zar to nije istina?

Tejt Bojn je bila iznervirana do daske što je houpvelska policija htela da razgovara s njom, ali ne može se reći da nije očekivala poziv. Dag ju je pozvao uspaničen, ali smirila ga je rekavši mu da će ona to srediti. Imala je pametnijih stvari na koje bi mogla da potroši vreme, ali zasad će biti ljubazna. Konačno, u njenom je interesu da ne naljuti istražitelje.

Detektiv Erik Vajlder ju je zvao i na mobilni i na kućni telefon prethodne večeri, ali ona nije odgovarala jer joj je bilo potrebno da razmisli o svemu, da sredi misli. Kad joj je telefonirao rano tog jutra, najzad je bila spremna da se javi i dogovorili su se za vreme sastanka. Predložila je da to bude kod nje u kući umesto na poslu, jer nije želela da joj policija defiluje butikom u kom je radila kao nabavljač. Bio je to savršen posao jer je sama sebi određivala radno vreme i često je bila na putu. Tako je imala dovoljno vremena za senatora, a on je zahtevao mnogo vremena.

Kad se oglasilo zvono na vratima, bila je spremna. Pomalo joj se činilo kao da je u pozorišnom komadu, pomislila je. Spremaš se za ulogu, vežbaš izraz lica i tonalitet glasa i ulaziš u lik. Mnogo je zavisilo od toga kako će držati u ravnoteži nekoliko stvari.

Otvorila je vrata kuće na jezeru od oko dvesta pedeset kvadrata koju joj je Dag kupio. Jezero je bilo u privatnom vlasništvu, okruženo sa samo osam placeva, a tri su još bila neprodana. Površina okućnice bila je dovoljno velika da komšije ne budu preblizu kako ne bi mogli da vide ko dolazi i odlazi, a osim toga, Dag je uvek ulazio kolima u garažu s tri mesta i tamo izlazio iz kola. Naravno, nikad nije izlazio napolje da se bavi baštenskim poslovima. Kuća je bila na njeno ime i ona je plaćala dažbine sa svog bankovnog računa. Neki ljubopitljivi novinar morao bi duboko da kopa ili da ima mnogo sreće da bi povezo Daga s bilo čim od toga.

Sad je sve to dovedeno u pitanje zato što je Keri bila pohlepna kučka.

Na licu je imala miran ali tužan izraz dok je uvodila dva policajca - Vajldera i Garvija - u dnevnu sobu. Iz sobe se kroz dvokrilna balkonska vrata video svetlucavi bazen, a pedeset metara ispod njega pružalo se jezero na čijoj se površini ogledalo plavetnilo neba bez ijednog oblaka. Primetila je kako gledaju unaokolo i zapažaju svaku sitnicu - jedna od njih bila je i fotografija koju je iskopala s dna plakara, slika nje i Keri, glava uz glavu, kako se smeju. U svakom pozorišnom komadu rekviziti na sceni su bitni jer oni određuju raspoređenje. Raspoređenje koje je ona želela da prikaže bilo je ojađenost ali ne i histerija.

- Želite li da popijete kafu ili ledeni čaj? - ponudila im je kad su seli.

- Ne, hvala - odgovorio je Vajlder u ime obojice. Hvala bogu da ne žele ništa; što pre završe, pre će izaći odatle. Delićem mozga hladnokrvno je pomislila kako bi volela da ga je bolje upoznala ranije, pre Daga. Bilo bi zabavno s njim, ali ne bi rizikovala sve što sad ima za jedno dobro kresanje.

Sela je na stolicu naspram sofe na kojoj su sedela njih dvojica. Odabrala je delotvornu kostimografiju za tu predstavu - usku, ali ne preusku, crnu suknju do kolena i savršeno ukrojenu belu bluzu. Takođe, nije preterala sa šminkom; nije bila baš bezbojna, ali ni previše vesela. Upotrebila je samo malo senke za oči da dočara sasvim blage podočnjake. Pošto je bila nabavljač, morala je uvek da bude doterana, ali je pokušavala da ne bude napadna, već umerena. Njene cipele s potpeticama od deset centimetara bile su elegantne i moderne, onakve kakve bi

jedna žena nabavljač nosila na posao, a stvarno će otići na posao čim oni odu. Mala doza stvarnosti nikad ne škodi.

- Hvala vam, gospođice Bojn, što ste pristali da razgovarate s nama - reče detektiv Vajlder. - Mi vodimo istragu povodom ubistva Keri Edwards. Šta nam možete reći o njoj?

Pa, to je uopšteno pitanje i zahteva duži odgovor. Tejt je pretpostavila da su ga tako postavili kako bi je naveli da priča i možda kaže i više nego što je nameravala.

- Bile smo najbolje drugarice - rekla je jednostavno i pustila da joj glas malo zadrhti kod poslednje reči. Prigodno.

Nekoliko minuta postavljao joj je beznačajna pitanja - koliko dugo je poznavala Keri, gde su se sastajale, kad ju je poslednji put videla, bla-bla. Odgovarala je potpuno iskreno jer je znala da će on proveriti svaku sitnicu. Zašto lagati bez potrebe? Ako se držiš istine kad god je to moguće, ljudi ti veruju i onda kad moraš da slažeš.

- Gde ste bili u sredu po podne između tri i šest?

- Ovde.

- Sami?

Duboko je udahнула i izdahнула. - Ne. - Spustila je pogled na svoje ruke i uplela prste. - Dag - senator Denison - bio je ovde. Vratila sam se s dvonedeljnog puta iz Londona dan pre toga i on je izašao s posla ranije kako bismo bili zajedno.

- Nije dolazio onog dana kad ste stigli kući.

- Ne. Bila sam umorna od puta i vremenske razlike.

To je tačno, barem što se tiče vremenske razlike. I jeste *bila* u Londonu.

- U koliko sati je došao?

Tejt je protrljala čelo pokušavajući da se seti koji je automatski znak laganja, tako da nije odala nijedan. Je l' beše pogled ulevo ili udesno? Nije mogla da se seti, te je sklopila oči kao da će naći odgovor na unutrašnjoj strani očnih kapaka. - Stigao je... odmah posle tri.

- U koliko sati je otišao?

- Bio je ovde gotovo tri sata, prema tome... oko šest.

- Jeste li sigurni u to?

Susrela je njegov čvrst pogled i pogledala ga u oči. - Mi pazimo na vreme, detektive. Moramo. - Neka zaključí šta hoće; ona nema nameru da se izvinjava ili da deluje kako joj je neprijatno, zato što se nije tako osećala.

Konačno, Vajlder je došao do suštine razgovora pitanjem za koje je znala da će biti postavljeno. - Koliko sam razumeo, vi i Keri ste nedavno imali nesporazum.

Ona uzdahnu. - Pa ne baš.

- Niste? Trebalo je da joj budete kuma, ali vi ste otkazali učešće na venčanju.

-Ja... mi... - zastala je i duboko uzdahnula. - Keri me je upoznala s Dagom prilikom jedne akcije prikupljanja novca za njegovu kampanju. Nismo nameravali da... Pa, ja nisam htela vezu, a ni on, ali desilo se.

- I Keri je saznala?

Tejt je podigla pogled s blago iznenađenim izrazom na licu. - Ona je znala od početka.

Dvojica policajaca se na brzinu pogledaše. - U vezi sa čim ste se raspravljale?

- Nije to bila prava rasprava. Kad me je Keri zamolila da joj budem kuma, nisam imala pojma ko je Dag niti bilo šta o njemu. Međutim, kad smo ušli u vezu, pa, mislila sam da bi bilo... čudno da ja budem tu dok bude ženio sina, sa svojom ženom. Jednostavno nisam htela to. Međutim, da sam odustala bez valjanog razloga, izgledalo bi smešno, tako da smo se Keri i ja posvađale.

- Ona je odobravalala vašu vezu sa senatorom?

- Zapravo i nije. Brinula se za mene. Rekla je da druge žene nisu dobro završile u takvim vezama i možda je bila u pravu. - Kratko je uzdahnula. - Ali to je rizik na koji sam spremna. - Bez obzira na to da li će Dag ostaviti svoju ženu ili neće, Tejt je smatrala da će se lepo izvući iz toga. Ukoliko se pročuje da su u vezi i bogata gospođa Denison šutne u dupe svog nevernog muža, Dagova karijera će verovatno opstati. U Vašingtonu ne možeš da baciš kamen a da ne pogodiš političara koji je neveran svojoj ženi, a kad ih uhvate, oni se malo pritaje a zatim nastave tamo gde su stali.

Ako bi se Dag razveo... Tejt je bila svesna da bi bila izvanredna supruga jednog senatora. Ako se ne razvede, pa, ni život koji sad vodi nije loš. Bilo kako bilo, čvrsto se držala Dagleasa na sve moguće načine. On joj je bio ulaznica za bolji život i nameravala je da ga zadrži.

- Keri i ja smo bile najbolje drugarice - rekla je i uspela da prikaže suzni pogled. Plač je zaista ispod njenog nivoa, a ionako bi bilo previše. - Ostale smo prijateljice. Bila mi je u poseti prošle nedelje. Imala je nekih problema oko detalja za venčanje i trebalo joj je da se malo opusti. Ah, znam da je ponekad umela da bude nezgodna, ali bila mi je dobra drugarica. Nedostajće mi. - Eto ga. Malo istine pomešane s veoma velikim lažima. Ne može biti bolje.

Kad su se vratili u stanicu, Erik se zavalio u stolicu s rukama iza glave zureći u tavanicu. Svaki detalj tog slučaja mu se vrteo po glavi. Sto mu je bio prepun izveštaja i beležaka, ali isto tako, sve je držao u glavi i tu će se sve te stvari konačno spojiti.

Svi svedoci treba da budu onako dobri kao dobavljači za svadbu. Svako od njih ko je bio u svečanoj sali u sredu po podne izneo je istu priču. Svedoci su u načelu prilično nepouzdati, ali ovo su ljudi koji su naučili da obraćaju pažnju na detalje i ono što se oko njih dešava. Sve njihove priče su se poklapale - ne potpuno, ali uglavnom. Da je svaka sitnica bila istovetna, policajci bi znali da su se okupili i dogovorili šta da kažu.

Svi su prepričali na svoj način sukob između Džeklin i Keri Edwards, s malim razlikama u izražavanju i razvoju događaja. Međutim, njihovo sećanje na događaj bilo je približno i dovoljno usaglašeno da im on poveruje.

Površno gledano, Džeklin je imala najjači motiv, ali nijedan dokaz to nije podržao. Ona jednostavno nije bila održiva kao osumnjičena osoba, hvala bogu.

A senator... mogao bi da bude on, ali njegova ljubavnica mu je pružila čvrst alibi. Osim ako ne bi pronašli neki fizički dokaz u njegovom automobilu, što nije verovatno budući da ima alibi, inače su na nuli.

Tejt Bojn je neko koga nije mogao skroz da rastumači. Prema rečima nekoliko svedoka, ona i Keri su imale nesporazum. Nesporazum, đavola, neviđeno su se i otvoreno posvađale i, osim ako obe nisu dobro glumile, to bi se teško moglo zanemariti i smatrati nesporazumom. Ako je Tejt tako dobra glumica, to onda dovodi u pitanje i njenu malu predstavu tog dana.

Malo je plakala i ispoljila, čini se, iskrenu potištenost. Malo je i preterala s tim i nije ni pokušala da se pretvara da joj je neprijatno zbog ljubavne veze sa senatorom. Erik ju je ocenio kao prilično tvrd orah.

Međutim, ta svađa s Keri nikako se nije uklapala. Jednostavno ne ide. Dakle, bilo je u redu da se dva puta nedeljno kreše kao luda sa senatorom, ali ne i da stoji tamo dok on i njegova žena posmatraju sinovljevo venčanje? Ne štima.

Garvi je prišao, s nezaobilaznom šoljom kafe u ruci, i naslonio se na stranicu Erikovog stola. - Zanimljivo. Samo jedna osoba ima nešto lepo da kaže za Keri, a *igrom slučaja*, ona je u vreme ubistva bila u krevetu s mladim budućim svekrom. Liči mi na neku televizijsku sapunicu. Samo nam nedostaje zao blizanac i nezakonito dete. Nastaviće se.

Erik se nasmešio. - Ovde imamo jednu veličanstvenu sveopštu zajebanciju.

- Kao da je to nešto novo - reče Garvi, a onda dodade prilično iskreno: - Čoveče, ja volim svoj posao. Možda će Frenklin ostati na odmoru još nedelju dana. Uživam u ovome.

Naravno, mislio je isto što i Garvi - voleo je što je policajac. Pred sobom imaju izmešane delove slagalice i njihov posao je da od toga sastave sliku. I ovog puta će to uraditi. Neko je negde napravio neku grešku. Jedino što on treba da uradi jeste da sazna ko i šta.

Zevnuo je i pogledao u popodneвно sunce kroz prozor. Odgurnuo je stolicu i ustao. Bio je to dug dan za njega i Garvija jer su obojica rano došli na posao. Bilo je kasno po podne i niko ih neće kriviti ako odu. Poslednjih nekoliko sati bilo je ispunjeno saslušanjima, papirologijom, laboratorijskim nalazima i izveštajima. Bio je smlaćen, ali morao je da svrati na još jedno mesto pre nego što završi taj radni dan.

Međutim, ovog puta će otići sam.

19.

Za neke brakove jednostavno znaš da neće potrajati.

Džeklin je duboko uzdahnula i polako ispuštala vazduh pokušavajući da zadrži što ravnodušniji izraz lica. Fotografije s ovog događaja nikad neće ući u prospekte *Premijera* koje su ponekad koristile da prodaju svoje usluge budućim klijentima. Nikada. U stvari, nadala se svim srcem da niko nikad neće saznati da su one u tome učestvovala.

Ta vrsta događaja nije bila od onih za koje je potreban organizator, ali je mladoženjina majka, užasnuta nevestinim planovima, angažovala *Premijer* kao poslednji očajnički pokušaj da sačuva nešto dostojanstva u toj prilici. Džeklin je sada shvatila da nije trebalo da prihvati, pogotovu što su bile toliko zauzete, ali sirota žena je bila toliko očajna, a imala je i razloga za to. Strašna istina je da je Džeklin smatrala kako ne može nikako da pomogne; žena je potrošila novac, a venčanje će ipak biti propast, što se jednostavno uklapalo u celokupnu lošu karmu, jer se mogla opkladiti u sve što ima da će i taj brak biti isto tako loš.

Te večeri su imale dva venčanja i dve probe. Taj dan je bio vrhunac njihovog ludačkog ritma i ako to prebrode, naredni dan će biti donekle lakši, s dva venčanja i samo jednom probom. U nedelju je, hvala bogu, poslednje od šest venčanja, posle čega se vraćaju normalnijem - ili barem manje ludačkom - rasporedu. Ako Madlin bude *ikada* više zakazala ovoliko venčanja jedno za drugim, Džeklin je sebi obećala da će otići na odmor i neće se vratiti dok sva ne prođu.

U uobičajenim okolnostima Džeklin bi bila na jednom venčanju, dok bi se Pič i Didra bavile probama. Umesto toga, ona je bila tu jer je bila jedina u *Premijeru* koja se mogla suočiti s nevestinom porodicom a da ne izgubi živce ili da se ne smeje na sav glas. Ta proba i venčanje narednog dana bili su njeni, sviđalo joj se to ili ne. Hvala bogu da se porodica složila da probu održi malo ranije nego što je uobičajeno, tako da je Džeklin mogla da ode odatle pravo na *buldogovo* venčanje, gde je Didra već uveliko radila. Pored toga, Madlin i Pič su radile na drugoj probi - onoj koju su počele da zovu „porodična drama” - i na ružičastom venčanju, koji su bili gotovo istovetni.

Ta svadba je bila manje-više izgubljen slučaj, ali je Džeklin uspela da odvrati nevestu od svadbene torte s temom Nacionalnog američkog udruženja za auto-trke. To je bio poen za njih, mada je mlada i dalje uporno govorila kako bi

bilo slatko da figurice mladenaca izlaze iz automobila prekrivenog nalepnicama, a koji je, na njeno navaljivanje, trebalo da izgleda kao auto Dejla Džuniora¹⁰ Džeklin nije bila ljubitelj trka, ali znala je ko je Dejl Džunior i bila je sigurna da njegova kola nisu svetloplava. Očigledno je da su nalepnice važne.

Takođe je ubedila nevestinu majku da raznobojno božićno osvetljenje („Ali ono trepće“) nije naročito prikladno za ukrašavanje ambara u kome je narednog dana trebalo da se održi venčanje. Promenila je i muziku, tako da će mlada ipak hodati uz svadbeni marš, a ne uz Viliya Nelsona ili Breda Pejzlija. Biće tu i Vili i Bred, samo ne pri ulasku neveste. Narednog dana imaće sveže cveće, a ne veštačko, koje je mlada planirala da koristi jer neće uvenuti i mogla bi da ga stavi u svoj novi dom - ili to ili da ga iskoristi za cvetne aranžmane za Dan sećanja na groblju gde joj je otac sahranjen. To cveće nije bilo čak ni ono lepo od svile, već bukvalno plastično i u svim bojama, od kojih je neko izgledalo kao da se rascvetava.

Da nije bila u potpunom šoku, pomislila je Džeklin pomalo histerično, odmah bi videla da se plastično cveće savršeno uklapa s treptavom božićnom rasvetom. Nije imala ništa protiv božićnih lampica, zapravo, volela ih je... ali za Božić. A plastično cveće nije volela ni u koje doba.

Srećom, nije bilo prikladnog osvetljenja u ambaru kako bi se proba održala kasno po podne, te su se i proba i prijem održavali u restoran-baru čiji je vlasnik „sveštenik“. Nažalost, restoran je pripadao lancu *Porkijevog roštilja*, tako da su svuda unaokolo bile postavljene reklame za hranu. Najistaknutija je bila ona koja je ponosno tvrdila: *Obožavacete naše butkice*. Drugo mesto pripalo je onoj: *Najbolje butkice u gradu*.

Nije bila sigurna da li je „sveštenik“ zaista sveštenik, ali u tom trenutku to joj je bila poslednja briga. Za mladoženju bi bilo dobro da se ispostavi kako brak nije pravno valjan, tako da je držala jezik za zubima u vezi sa sveštenikom.

Improvizovani oltar bio je postavljen ispod neonske reklame za badvajzer, koja je jarko svetlela sve dok Džeklin nije uspela da izdejstvuje da je ugase. Da je mogla da smisli kako da je skine, učinila bi i to, ali bila je, kao i reklame za „butkice“, pričvršćena za lamperiju od grubih dasaka. Šareno plastično cveće - gotovo sigurno ono koje je Džeklin zabranila na venčanju - upotrebljeno je za ukrašavanje stola ispod ugašene reklame. Cveće se nimalo nije slagalo s kariranim crveno-belim mušemama kojima su bili zastrti stolovi. Neki stolovi su bili okrugli, neki četvrtasti, ali sve mušeme su bile četvrtaste.

¹⁰ Čuveni američki vozač auto-trka. (Prim.prev)

Iako su bile plastične, mušeme nisu bile tako loše. Time bi mogla da se bavi kad bi imala vremena, novca i, najvažnije, odobrenje. Bele rade, crveni i beli tanjiri i čaše... i dobila bi elegantnu temu izleta. Umesto toga, jedino što je mogla da uradi, kad god je to bilo moguće, bilo je da predupredi potpunu propast.

Nažalost, smatrala je da to nije moguće.

Mladoženjina majka, sredovečna udovica, bila je veoma bleđa, ali se trudila da se osmehuje. Bio je to treperav, nesiguran osmeh i Džeklin je bila gotovo ubeđena da jedna žena steže zube. Saosećala je s njom. Nikad nije videla na jednom mestu toliko onih staromodnih frizura kratkih napred i sa strane a dugačkih pozadi. Način oblačenja za tu zgodu bio je izuzetno opušten -samo su Džeklin i mladoženjina majka i sestre bile obučene na način koji je ona smatrala prikladnim, što praktično znači da na sebi nisu imale farmerke i majice s natpisima. A sveštenik - bila je gotovo sigurna da je do tog zvanja došao preko interneta - pa, jedino što se nadala bilo je da će se narednog dana okupati i možda staviti kravatu. Bio je to krupan čovek s velikim uvrnutim brkovima i gusarskom crvenom maramom na ćelavoj glavi, a te večeri je na sebi imao izlizane farmerke i *harli dejvidson* majicu pocepanih rukava, što je otkrivalo raznobojne tetovaže na obe ruke, od ramena do ručnog zgloba.

S druge strane, ako je ikada mogla da kaže s potpunom sigurnošću da su njene usluge potrebne, to je bilo tada i na tom mestu. Niko nije znao ko i gde treba da stoji niti kakav je sled događaja. Možda će nevestina majka sedeti uz pesmu Breda Pejzlija o trebljenju krpelja, ali će, začudo, sesti u pravo vreme i na pravo mesto.

Tako će biti ako narednog dana sve bude teklo po planu. Ako ni nevesta ni njena majka ne budu uhapšene te noći. Ako sveštenika ne ubije protivnička motociklistička banda.

Bilo je mnogo „ako“, te je smatrala da postoje mali izgledi da to uspešno obave.

Prvo, ona treba da preživi tu noć.

Božićne sijalice koje je Džeklin ljubazno zabranila za čin venčanja pojavile su se te večeri. Visile su svuda, vesele i nasumice postavljene, mestimično upletene i potpuno neprimerene. Barem je uspela da odvraća mladine prijatelje da treperavim šarenim sijalicama oiviče sve moguće, od slavine za točenje piva iza bara pa do vekne hleba koja je stajala na dugačkom šanku.

Katastrofalna proba je bila dovoljno čudna da joj malo skrene misli s Keri Edwards i Erika Vajldera. Iskreno govoreći, nije toliko mislila na Keri koliko na Erika, što je bilo nekako tužno. Ipak, nije bilo dovoljno tužno da bi mislila samo na tu ženu.

Međutim, Erik... nikad nije sreća nekoga ko ju je toliko raspamećivao. Što se više trudila da ne misli na njega, on se sve upornije naseljavao u njen prednji i središnji moždani režanj. Zbog njega je napravila šou od sebe i nije imala pojma kako će te večeri pogledati u oči sveštenika na venčanju *buldoga*. Možda da se pretvara da je bila u nesvesnom stanju i da se ničega ne seća.

Međutim, uspela je da potisne Erika dok je nadzirala probu, što je umnogome ličilo na saterivanje divljih svinja u tor i stavljanje mašni na njihove repove. Mašne nisu pomagale, a divlje svinje su bile neukrotive. Proba je prošla prilično dobro; malo boje je počelo da se vraća u lice mladoženjine majke sve dok sveštenik nije ispustio urlik i sve poslao za šank na pileća krilca i pivo, posle čega su sledili puding od banane i čokoladni kolači.

S lica one žene odmah je nestala boja. Džeklin je još ranije videla premaz i sa užasom primetila konzerve kupovne glazure kako stoje pored kolača s čokoladom, kao i mrvice jarkih boja posute na oba deserta. Njena klijentkinja je pokušala - i ona je pokušavala iz sve snage - da organizuje prikladnu večeru posle probe. To nije trebalo da bude onaj deo venčanja koji ona treba da nadgleda. Međutim, srećni mladenci su bili uporni da nema smisla ići na neko drugo mesto kad tu već ima izvrsne hrane i mogu da budu sami čitavu noć. U osnovi, mladoženjina majka je bila jednostavno gurnuta u stranu.

Džeklin ju je čak čula kako šapuće jednoj ćerki da je njen sin možda zamenjen u porodilištu jer ona *nije* mogla da rodi čoveka koji bi joj tako nešto priredio.

Nevestin brat, s frizurom kao i kod većine ostalih, ugurao se pored Džeklin, uputio joj nabacivački osmeh i klimnuo glavom. Uz znalački pogled, rekao joj je: - Ne mogu da verujem da je takva lepotica kao ti sama ovde. Žena kao ti nikad ne bi trebalo da je sama.

- Ja radim - reče Džeklin hladno.

Dečko, a nije mogao da ima više od dvadeset jedne ili dvadeset dve godine, nije shvatio poruku. Prišao je bliže i uzurpirao njen lični prostor mirisom svežeg piva i bajatim zadahom. O, gospode bože, upravo je primetila njegove pokvarene zube. On ne bi trebalo da se smeje. *Zaista* ne bi trebalo da se smeje. Džeklin se odmaknu jedan korak. Mogla se zakleti da će ga spraviti sa zemljom

ako je samo pipne. Jednostavno joj je bilo dosta svega što joj se dogodilo u poslednja dva dana i ako joj on sada prepuni čašu, ovog puta neće oklevati da reaguje.

Da, *to* bi divno izgledalo u trenutku kad je osumnjičena da je ubila Keri Edwards. Međutim, za neke stvari вреди platiti visoku cenu.

- Dozvoli mi da te povezem kući, šećeru.

Rekla je toj smešnoj frizuri da nije zainteresovana i okrenula se.

Njen posao je bio završen, hvala bogu. Samo da bez zlostavljanja stigne do svojih kola i da obavi *buldogovo* venčanje - gde će se verovatno dečko koji nosi prstenje pojaviti s kacigom na glavi, zahvaljujući Eriku - ali Didra će biti tamo da pomogne. I naredni dan će biti naporan, te bi konačno trebalo da ode kući, legne u krevet i navuče pokrivač preko glave. Taman je htela da se pozdravi ženom koja ju je angažovala, kad se vrata restorana otvoriše. Nevestina majka odbrusi grubim pušačkim glasom: - Ovo je privatna zabava. Nisi pročitao da piše „zatvoreno“, kretenu!

Svi su se okrenuli, a Džeklin razrogači oči kad je prepoznala visokog mišićavog muškarca čiji je prodoran pogled šarao po unutrašnjosti roštiljnice. Erik je uputio ledeni pogled nevestinoj majci dok je pokazivao policijsku značku. - *Detektiv* kretenu.

Cela prostorija utihnu. Prvi put te večeri mogla se čuti muva u letu. Zatim je nevestina majka rekla pomirljivim tonom: - Izvinite za ono kretenu. Uđite. - Izostavila je „pa“.

Nekoliko gostiju je delovalo uzbuđeno i Džeklin se pitala koliko li je njih pomislilo da je pandur došao zbog njih. Verovatno bi bilo koje druge večeri zaista bilo tako, ali te večeri su bili bezbedni. Detektiv Vajlder je došao zbog nje.

Besno je zakoračila prema njemu, isturene brade i s munjama u očima. Ovo je drugi put kako je prekida u poslu. I jednom je bilo dosta, a dva puta je dovoljno da pobesni.

- Imam još nekoliko pitanja - rekao je kad mu je prišla. Iza nje zabava se nastavljala, mada su gosti bili malo mirniji nego ranije a nekoliko pogleda je bilo uprto u pridošlicu. Erik je odgovarao istom merom. Nije gledao u nju, već prostoriju iza nje.

- To ne može da sačeka? - upita ona tihim glasom koji je samo on mogao da čuje.

- Ne, moram večeras da razgovaram s tobom. - Pogledao je po prostoriji i, smejući se, rekao: - Uzgred, lepo ti je ovo. Posebno mi se sviđa božićna rasveta. Osvežava.

-Samo ti ujedaj.

Pogled mu je skrenuo na njeno lice; upiljio se u nju. – U svako doba, dušo - rekao je . - Bilo gde.

Prebledela je i uzmakla jedan korak. Ne. Pošto se ugasio kao sijalica joj je bilo potrebno da je tiho ubedi kako joj veruje sada se ponovo pali i očekuje da se ona ponaša kao noćna leptirica. - Ne možeš tako da razgovaraš sa mnom -

odvratila je hladno. - Sada ne. Više ne. - Mada je ona *prva* počela rekavši da ujeda i sad je morala ponovo da mu se izvinjava To joj je već prešlo u naviku, tako da će bežati u drugom smeru čim ga ugleda. Ili to ili će napisati jedno opšte izvinjenje, odštampati ga u više primeraka i jednostavno mu ga predati svaki put kad sama sebi skoči u usta.

Pre nego što je mogla išta da izgovori, pogled mu se spustio na njena usta. - Da - reče. - Prihvatam.

Mozak joj se ukočio a usne se razdvojile, ali ništa nije rekla. Pre nego što je mogla da dođe sebi, on se ponovo smejućio i glavom pokazao u pravcu sveštenika. - A zašto ne nosiš na glavi onu specijalnu maramu organizatora venčanja?

Nagon da se izvini zamenio je nagon da mu izruči na glavu posudu sa ostacima pudinga od banane. Pošto se ponizila nedostatkom samokontrole prethodne noći, odagnala je tu živopisnu misao svom snagom volje. Odbijala je, apsolutno je odbijala da je on izludi. Biće normalna pa makar je to koštalo života. - Čuvam je za sutra - ispali Džeklin. Izvinjenja i objašnjenja su joj bila u grlu, kao da su se fizički nalazila tu. Htela je da mu kaže koliko bi ta svadba bila gora da nisu angažovali nju, htela je da mu održi čitavu strašnu litaniju o ambaru, plastičnom cveću i pesmi Breda Pejzlija o krpeljima, ali neće ništa objašnjavati Eriku Vajlderu pa makar se pekla u paklu.

Zabacila je ramena i uputila mu miran, čvrst pogled. - Pitaj šta imaš, samo brzo. Imam drugu obavezu gde moram da budem za jedan sat. Šta hoćeš da znaš?

- Mislio sam da još jednom prođemo kroz sredu po podne i vidimo da li se sećaš još nečega o čoveku koga si videla, ili ako se sećaš da je Keri možda rekla da...

- Odustani od toga, detektive - reče ona odsečno. - Rekla sam ti sve što znam. Koliko ćemo se puta vraćati na ovo?

- Koliko god bude potrebno. - Gledao ju je oštro, bez ijednog znaka duhovitosti koju je pokazivao samo trenutak pre toga.

- Zar to ne može da sačeka dok...

- Pozorniče - pozvao ga je sveštenik i oni se oboje okrenuše prema krupnom brki koji je stajao za šankom. - Može li malo piva i vrućih pilećih krilaca?

Erik nije ispravio sveštenika, nije mu rekao da je on detektiv, a ne pozornik, jer toj rulji je to isto - policajac je policajac. - Pivo ne, hvala, ali bih voleo malo krilaca i veliku čašu zaslađenog čaja. - Prošao je iza Džeklin i uputio se prema baru.

- Može - reče krupni čovek. - Imamo i čokoladne kolače. Da ste malo ranije došli, mogli ste da probate i puding od banane, ali više ga nema.

Propade njen plan da mu saspe puding od banane po glavi. Džeklin se okrenula i pošla za Erikom prema šanku. Bila je toliko gnevna da se osećala kao da je u nekoj viktorijanskoj melodrami. Htela je da upre prstom u njega i pita ga: *Kako se usuđuješ!* najljućim glasom. Šta on to, kog đavola, radi? To je njeno okruženje, njen posao, njen život, a on je prati kao da očekuje da će je uhvatiti u nekom terorističkom delu. To nije dobro za posao. Jednom se može objasniti zabludom, ali dva puta? Šta ako se pojavi i sutradan? Brzo će se proćuti da se nešto čudno dešava u *Premijeru* i ljudi kojima to nešto znači počće da traže druge agencije za organizovanje svečanosti.

Čim se odmakao od vrata, jedan par, koji ni izdaleka nije pojeo svu hranu iz svojih velikih tanjira, brzo se šapatom pozdravio sa ostalima za stolom i šmugnuo kroz vrata što je tajnovitije mogao budući da su bili prvi koji odlaze. Još jedan momak je tiho ustao i izašao. Onaj sa smešnom frizurom je bio odmah iza njega i nije mogao da sačeka da izleti iz Porkija. Bila je svesna da se ti ljudi razlikuju od njene uobičajene klijentele, u šta se uvalila, zaboga?

- Koliko ih je otišlo? - upitao je Erik čim je stala pored njega. _

- Četvoro.

Progundao je: - Očekivao sam petoro.

Bila je svesna da ne treba da se petlja u to. Znala je da je trebalo da odgovori na njegova pitanja i da što brže ode odatle. Ali radoznalost je prevladala u njoj i ona upita: - Ko je peti?

Nemarno je pogledao preko ramena i spazio osobu o kojoj je govorio. - Ona žena kojoj sise ispadaju iz crvene bluze na bretele.

O, blagi bože. To je mlada.

Još se nije oporavila od šoka kad on lupi šakom po barskoj stolici pored sebe. - Dođi, sedi sa mnom da porazgovaramo.

Odjednom joj je bilo dosta svega. Morala je da ode odatle, a ako mu se to ne dopada, šteta. Pokazala je na natpis iza šanka na kojem je ponosito stajalo:

Poljubi me u butkicu.

Džeklin mu je okrenula leđa i otišla do stola gde su sedele jedine tri žene u toj prostoriji koje nisu dale sve od sebe da pokažu grudi, zbijene jedna uz drugu kao da su okružene vanzemalcima koji bi svakog trenutka mogli da ih napadnu. Starija žena je izgledala toliko jadno da je Erik odmah mogao da zaključi da je mladoženja njen sin. Pogledavši oko sebe, čak je mogao da uoči tog momka koji je bio polupijan ali ipak nije imao onaj narkomanski pogled koji bi Erik i u snu prepoznao.

Sreća njihova što se službeno ne bavi porocima. Nije ga bilo briga ko ima drogu ili za kim je izdat nalog za hapšenje. Morao bi da deluje ako neko od njih ima pokretnu metadonsku laboratoriju na parkiralištu - pažljivo je onjušio vazduh pre nego što je ušao unutra -a što se tiče ostalog, progledaće im kroz prste. Te večeri oni mu nisu bili meta.

Ne, njegova meta se izdvajala kao dijamant u činiji s kamenjem. Džeklin je imala stila, lepotu i muda. Druge žene bi plakale ili bile slomljene, ali ona se držala hladnokrvno. Donekle. Njen hod je bio ubitačan - seksi, lagan i izazovan. Strogi tamnoplavi kostim pripijao se na pravim mestima, tesan u struku da pokaže njen vitki stas, a suknja je bila do iznad kolena, što mu je omogućavalo da dobro vidi njene noge. Pogled koji mu je uputila ga je sekao, ali ne na način kako je ona nameravala.

Pošto je progovorila nekoliko reči s tri užasnite žene, nasmešila im se i izašla iz restorana ne osvrnuvši se. Erik je skliznuo sa stolice i pošao za njom; niko nije zažalio što odlazi i niko nije primetio da je uzeo samo dva zalogaja krilaca i gutljaj čaja. Gotovo da je bio povređen što se niko nije pozdravio s njim.

Na parkiralištu je lako sustigao Džeklin; imala je duge noge, ali njena uzana suknja i visoke potpetice nisu joj dozvoljavale da hoda onoliko brzo koliko bi htela.

- Zaista moram da razgovaram s tobom - rekao je kad je stigla do svog jaguara.

- Ako želiš ponovo da me saslušavaš, pozovi mog advokata.

- Dođavola, Džeklin, slušaj - odvratio je oštro, već pomalo iznerviran.

- Za tebe sam gospođica Vajld - odbrusila je pošto je otvorila vrata kola i bacila torbicu na suvozačko sedište. Ušla je u kola, ali pre nego što je zatvorila vrata, uhvatio ih je pri vrhu i zadržao ih.

- Čovek koga si videla, sedokosi - počeo je. - Da li...

Uputila mu je pogled neverice, koji je on jasno video i na slabo osvetljenom parkiralištu. - Šta da ti kažem da bi ovo utuvio u glavu? - upitala ga je s nevericom. - Nisam obraćala pažnju na njegovo lice i ne mogu da identifikujem njegova kola osim što mogu da kažem da su srebrne boje. Nisam od onih koji zapažaju automobile. Mogu sa sigurnošću da kažem da nije bio kamionet ili džip i to je to. Boja bi mogla da bude više kao šampanjac ali sam prilično sigurna da je srebrna. Više od toga *ne znam*. Kad sam otišla od Keri - žive - bila sam veoma uzrujana, bila sam *ljuta* i nisam pokušavala da upamtim neznance na parkiralištu. Jesmo li sad završili? Sada imam posla, ako bi mi se sklonio s puta! - Jednim trzajem je zatvorila je vrata i on je morao da skloni ruku da mu je ne bi smrvila.

I ne pogledavši ga više, upalila je motor i malo je zašlajfovala po šljunku, mada ne baš sasvim, izjurivši s parkirališta. Verovatno joj je to bila namera.

Gledao je za njenim svetlima dok se nisu izgubila s vidika pitajući se da li da pođe za njom na venčanje, ali koja bi bila svrha? Venčanje nije cirkus kao večera posle probe; ona će biti zauzeta i vrlo nezadovoljna što ga ponovo vidi. Bolje da je malo ostavi na miru te večeri, da je pusti da se ohladi i razmisli. Nije koristio tog čoveka koga je videla samo kao opravdanje; ljudi se ponekad sete više nego što su mislili da su upamtili, potrebno im je samo malo da razmisle, da puste da detalji isplivaju na površinu. *Mora* da je videla više nego što je rekla.

Narednog dana imaće dovoljno vremena da ponovo stupi u vezu s njom. Možda onda neće izgledati kao da je spremna da ga tresne.

20.

Možda zato što ga je poredila s prizorom u *Porkijevoj roštiljnici*, ali *buldogovo* venčanje ne samo što je prošlo bez problema već je bilo zaista očaravajuće. Hvala bogu što je imala tu svadbu da može nečim da se bavi, jer bi u suprotnom otišla kući, besnela zbog poslednjeg sukoba s Erikom i ne bi mogla da spava ili jede, čak ni da se usredsredi na televizijski program. Dobro je kad je zauzeta poslom. A još bolje je kad je previše zauzeta poslom da bi mogla da razmišlja.

Gosti su uživali u više nego tradicionalnoj temi svadbe i svi su se nasmejali kad je dečko koji je nosio prstenje prošao kroz crkvu u svom malom smokingu s fudbalskom kacigom na glavi. Mora da je to pozitivna energija kad si u društvu tolikog broja srećnih ljudi. Džeklin je došla do zaključka da je red da primi tu energiju, jer je u poslednje vreme bila pod negativnim uticajem.

Bila je to velika crkva s nekoliko građevina pored hrama, od kojih je jedna bila velika sala za svečanosti. Umesto da voze do nekog drugog mesta, gosti su mogli da idu peške, što je bilo mnogo jednostavnije. Čak je i vreme bilo lepo; vlažnost je malo opala, tako da je večer bilo prijatno uz blagi povetarac. Srebrna mesečina obasjala je nebo i videlo se samo nekoliko oblačića osvetljenih srebrnim sjajem.

Čitav događaj je bio predivan, sve je bilo prema zahtevima klijenta i nije došlo ni do kakve krize koju je trebalo sprečiti. Kad se sve uzme u obzir, bilo je to uspešno veče, barem s profesionalne tačke gledišta. Lično, Džeklin nije imala pojma ni gde se nalazi ni šta treba da oseća. Previše toga se dogodilo u poslednja četiri dana, počevši od ludosti odlaska u krevet s Erikom samo nekoliko sati pošto ga je upoznala. Bila je bombardovana najrazličitijim emocijama sa svih strana, od ekstaze do besa, strahom, tugom, uvređenošću, pa čak i krivicom uza sve to. Više nije videla nikakav smisao u stvarima, samo se održavala na površini, živeći od trenutka do trenutka, i nadala se da će povratiti duševnu ravnotežu kad se ta paklena nedelja okonča.

Mladenci su otišli u ponoć, kao i većina gostiju. Pošto je Didra rano stigla, ugrabila je dobro mesto na parkiralištu kod crkve. Zajedno su izašle i onda požejele laku noć jedna drugoj kad se Didra zaustavila kod svojih kola. Džeklin nije imala sreće. Morala je da se parkira na ulici, dalje odatle i na drugoj strani. Nekoliko gostiju koji su se duže zadržali takođe je prelazilo ulicu tako da nije

bila sama, mada su njihova kola bila parkirana tridesetak metara pre njenih. Pozdravila se s njima i oni su joj čestitali što je sve dobro prošlo. Zahvalila im se i nastavila svojim putem lupkajući potpeticama po pločniku.

Taj kraj, naseljen višom srednjom klasom u lepom delu Atlante, bio je tih u to doba noći. Visoki drvored uz ulicu stvarao je duboke senke i osećaj bujnosti. Neko u blizini je imao cvetnjak i do Džeklin je dopirao sladak, raskošan miris, što je u njoj probudilo želju da napravi bašticu na tremu iako je znala da nema vremena da je neguje. Čula je kako se vrata kola zatvaraju u daljini i ljude kako se smeju. Bilo je to uspešno veče. Ispravka: drugi deo večeri je bio uspešan.

Otključala je jaguar i ušla, a zatim duboko uzdahnula pošto je u glavi precrtala zadatke koje je obavila tog napornog dana. Bilo ih je preko glave. Tri venčanja su obavljena, ostala su još tri. I njena majka i Pič verovatno završavaju ružičastu svadbu u tom trenutku. Kad stigne kući, telefoniraće im da vidi da li je sve dobro prošlo s probom „porodične drame“, kao i s ružičastim venčanjem, ali pošto te večeri nije bilo poziva, znala je da nije došlo do neke katastrofe. Do malih nezgoda možda, ali ne i do ogromne propasti. To je već nešto.

Veliko venčanje u nedelju biće celodnevni događaj za *Premijer*, ali barem nisu imale ništa drugo. Kad to obave, imaće pauzu od nekoliko dragocenih dana da se odmore i pregrupišu. Možda će čak uzeti slobodan dan u ponedeljak. Od kada su ona i Madlin osnovale *Premijer*, nijednom nije izostala s posla tek tako. Pre tri godine uzela je jednonedeljni odmor, a nekoliko puta je ostala kod kuće kad je bila bolesna a nije bila potrebna na poslu; ako se to izuzme, uvek je bila u kancelariji. Posle te nedelje zaslužila je mali predah.

Upalila je motor i ubacila menjač u brzinu držeći nogu na kočnici dok je gledala preko ramena da proveri kretanje saobraćaja.

Dobro da je to uradila, jer su se jedna kola isparkirala iza nje, pozadi, blizu raskrsnice, i pojurila niz ulicu malo vijugajući iz trake u traku. Džeklin se nagoniski napregla, držeći na oku kola koja su jurila dok je čekala da prođu. Po načinu na koji su krivudala, zaključila je da je vozač verovatno pijan. Nadala se da pijani vozač nije izašao sa svadbe; bilo je tamo pijanaca, naravno, ali niko nije pravio budalu od sebe. Niko nije išao ispred nje i onog para koji je s njom prešao ulicu, već je vozač možda ranije bio izašao i sedeo u kolima nekoliko minuta u nadi da će se malo otrezniti, ili je možda tražio ključeve.

Hvala bogu što još nije krenula; kad bi samo taj idiot mogao da prođe pored nje a da je ne očeše, moći će i ona da pođe. Međutim, dok je posmatrala ta kola u retrovizoru, postajalo je sve izglednije da će je očešati. Činilo se da taj

automobil cilja baš nju. Stigao je do nje za nekoliko sekundi, mada se činilo užasno dugo. Čvrsto je uhvatila volan da bi se oduprla, zažmurila i pomolila se.

Automobil joj je prišao sa strane; nije potpuno stao, samo je naglo usporio uz malu škripu guma. Džeklin je otvorila oči i okrenula glavu, ali čak i pod svetlošću ulične rasvete vozač je bio samo kao neka tamna mrlja. Ono što je videla bilo je da se svetlost odbija od nečeg metalnog uperenog u nju. U deliću sekunde obuzela ju je neverica pre nego što je prepoznala taj metalni predmet - pištolj.

Čula se glasna lomljava i prozor pored njene glave bukvalno je eksplodirao zasipajući je kišom krhotina rasprsnutog sigurnosnog stakla. Učinilo joj se da ju je udar toplog vazduha tresnuo po licu. Nagonski je uvukla glavu u ramena i bacila se u stranu, preko ručne kočnice. Zagrmeo je još jedan pucanj, uz mnogo jači zvuk, budući da je prozor bio razbijen. Ponovo je osetila udar toplog vazduha i snažno je zarila lice u glatku kožu sedišta kao da će je to spasti metka. Začula je vriske i kao kroz maglu shvatila da to ona vrišti.

O bože, pa ona je kao glineni golub! Međutim, ako bi pokušala da se iskobelja iz kola, morala bi da podigne glavu i pretvori se u metu. A šta ako strelac već izlazi iz kola i kreće ka razbijenom prozoru? Uхваćena je; ne može ništa da učini niti ima kuda da ode. Poginuće u besmislenoj pucnjavi iz kola u pokretu. Obuzimala ju je mučna plima žaljenja što nikad neće moći da kaže Eriku...

- *Džeklin!* - Bio je to Didrin glas koji je krikom dozivao njeno ime, zvuk koji je piskavo i oštro nadjačao njen vrisak. Čuli su se i drugi zvuci - neki čovek kako viče, vrata koja se treskom zatvaraju, a onda, umesto očekivanog trećeg pucnja, začula je škripu guma kad je nesuđeni ubica krenuo iz mesta i odjurio.

Vreme je odmicalo brzinom puža. Džeklin je čula kako joj šišti u grlu i osećala svaki otkucaj srca koje joj je snažno lupalo. Miris kože joj se uvukao u nos, pomešan s miomirisom cveća i oštrim mirisom baruta.

Polako, kao da je za nekoliko sekundi ostarila sedamdeset godina, uspravila se i pogledala unaokolo. Iznenadena, videla je kako ona kola i dalje krivudaju ulicom ispred crkve dok se gume bore za čvrsto tle. Ono što se činilo da traje minutima nije trajalo duže od nekoliko sekundi. Otupela i usamljena, razmišljala je da zapiše broj tablica, makar delimično, ali kola ih nisu imala. Zatim je vozač konačno ukrotio automobil i on je poleteo punom brzinom a gume su ponovo zaškripale kad je stigao do ugla, skrenuo desno i nestao s vidika.

Didra je trčala preko ulice i dalje je dozivajući vriskom dok je ukucavala broj u svoj mobilni. Jedan par, koji još nije bio izašao s crkvenog parkirališta, bio je metar iza nje. Onaj bračni par koji je prelazio ulicu ispred Džeklin već je bio krenuo, ali kad su čuli pucnje, stali su i čovek se vratio tamo gde je bio parkiran. Sada su on i njegova žena hitali ka njoj. Svetla su se palila duž ulice, vrata se otvarala i ljudi su izlazili u noć.

-Jeste li dobro? - doviknuo je onaj čovek, što joj je zazvučalo čudno, jer da nije dobro, kako bi mogla da mu odgovori?

Usne su joj bile utrnule, ali je s mukom otvorila vrata kola i izašla. Svaki pokret je osećala kao da se kreće pod vodom i bori se protiv jake struje. Koža joj se naježila od šoka. O bože, bilo je tako blizu...

Atlanta je veliki grad. Pucnjava je mogla biti slučajna, ili su je zamenili s nekim drugim, mada to nije mnogo verovatno s obzirom na jaguar. Možda je žrtva nečije obesne šale ili nečijeg ritualnog prijema u bandu, takozvane inicijacije.

Međutim, pomislila je da ipak nije to u pitanju. Ko god da je bio u tim kolima nišanio je isključivo nju, a ona nije imala pojma zašto.

Eriku je srce i dalje lupalo kad je stigao na lice mesta. Kad je primio poziv, skočio je go iz kreveta i već je držao u jednoj ruci ključeve a u drugoj oružje i bio je na vratima kad je shvatio da nema ništa na sebi. Psujući, okrenuo se u mestu i vratio u spavaću sobu da navuče prvo što mu je došlo pod ruku, a to su bile pantalone koje je nosio dan ranije i tamnosiva majica koju je inače oblačio kad vežba. Donji veš nije upao u tu kombinaciju, tako da je bio bez gaća i čarapa, ali barem je imao kaiš za koji je mogao da zadene značku, a uzeo je i futrolu za pištolj.

U toku vratolomne vožnje do Atlante telefonirao je svom prijatelju u policiji Atlante i porazgovarao s njim. Znali su da on stiže, a on je znao da je Džeklin dobro, što su bile dve najvažnije stvari. Prvo, smanjio je gas do razumne brzine. Drugo, panduri iz Atlante neće se uznemiriti kad ugledaju poluobučenog čoveka, očigledno pomahnitalog i naoružanog. Mnogi koji su duže radili tamo poznavali su ga iz vremena kad je bio u policijskim snagama Atlante, ali su ga znali očešljanog i kompletno obučenog. Oni noviji bi mogli da ga upucaju ako ga ne očekuju.

Upalio je plavo rotaciono svetlo kako bi bio bezbedniji. Kad je stigao na lice mesta, tamo je bio pravi zoološki vrt, što je i očekivao. Izašavši iz kola,

pogledao je unaokolo dok nije spazio Džeklin na crkvenom parkiralištu okruženu njenom majkom, prijateljima, ljudima koje nije poznao i nekolicinom policajaca u uniformi i civilu. Izdaleka je video kako svi govore uglas. Madlin je zaštitnički držala ruku na ćerkinom ramenu, a druge dve žene su stajale uz njih i pružale im moralnu i fizičku podršku. Lako je primetio njena kola; bila su parkirana s druge strane ulice usred gomile policajaca, a prozor s vozačeve strane je bio razbijen. Od četiri žene, Džeklin je bila najsmirenija dok je razgovarala s policajcima iz Atlante, ali je on još iz daljine video koliko je bleđa. Počeo je da se probija prema njoj između mnoštva na brzini parkiranih automobila. Morao je sam sebi da govori da ne potrči. Nije pogođena. Bila je dobro.

Kad se približio, ona je naglo okrenula glavu prema njemu, kao da je imala ugrađen radar kad je on u pitanju. - Šta ti radiš ovde? - reče ona otvoreno neprijateljskim tonom.

- Zdravo i tebi. Čujem da si imala malu nezgodu.

- Kako si čuo? - upitala je sumnjičavo. Začkiljila je i pogledala detektiva s kojim je razgovarala. - Vi ste ga zvali? Kako ste znali da...

Pič uzdahnu. - Ja sam ga zvala - priznade. - Bila sam zabrinuta do ludila, tako da sam mislila da treba da ga pozovem.

- Zašto si to pomislila? - upita Madlin, istovremeno zbunjena i ljuta.

- Pa zašto bi neko pokušao da puca u Džeklin? To mora da je ista osoba koja je ubila Keri, previše je slučajnosti da bi se pomislilo kako ta dva događaja nisu povezana.

Bila je u pravu. Erik se već kladio na sedokosog čoveka koji verovatno misli da bi ga Džeklin mogla identifikovati.

- Otkud ti njegov broj? - Madlin je bila sve glasnija dok je pokušavala da izvuče smisao iz nečega što je očigledno smatrala glupošću.

Pič je uputila Eriku molećiv pogled kojim ga je pozivala da se umeša. - Njegova posetnica mi je bila u torbici i...

- Odakle ti njegova posetnica? - Madlin je gotovo povikala podižući ruke.

- Iz tvoje korpe za otpatke - priznala je Pič s nelagodom.

- Bila je na samom vrhu i učinilo mi se da je šteta da se baci.

Ma, kao da ljudi ionako stalno ne bacaju njegove posetnice. Dok su se dve starije žene prepirale spuštajući ton, Erik je uhvatio Džeklinin pogled i zadržao se na njemu. Video je da je umorna i uplašena i umalo nije prišao da je obavije

rukama i drži je čvrsto uza se, da je pusti da se malo nasloni na njega. Aha, kao da bi ona pristala na to. Ipak je upitao: - Jesi li dobro?

Odgovorila je klimanjem glave, mada joj nije poverovao. Nije bila pogođena, ali bila je daleko od dobrog.

Erik se predstavio policajcima iz Atlante, stao sa strane s višim inspektorom i objasnio da je Džeklin svedok u istrazi povodom ubistva u Houvelu. Detektiv iz Atlante je rekao:

- Evo ti je, družo. Pokušao sam da saznam šta je videla, ali svedoci su prilično zbunjeni, blago rečeno. Jedini koji nisu pili jesu gospođica Vajld i gospođica Keli, ali njih dve su najpreplašenije. Dok ti budeš razgovarao s njima, ja ću ispitati ostale.

„Zbunjeni" je stvarno blaga reč. Džeklin i Didra su, povremeno upadajući jedna drugoj u reč, objasnile šta se dogodilo. Kad je Džeklin polazila, neko je stao pored nje i ispalio dva hica. Didra i nekoliko drugih svedoka, koji su takođe odlazili sa svadbe, potvrdili su ono što je Džeklin rekla.

Kad je pomislio kako je sedela tamo, kao čista meta, srce mu se popelo u grlo.

- Recite mi, videli ste kola? - upita on, svestan da mu se u glasu oseća blago molećivi ton. Jedan policajac žalosno odmahnu glavom, tako da je Erik već znao šta sledi.

- Pa bio je automobil - reče Didra - ne kamionet ili džip. Bio je crn.

- Pre bih rekla da je bio plav - dodade Džeklin.

Jedan od policajaca se umeša. - Prema rečima drugih svedoka, koji su stvarno bili predaleko da bi bili sigurni u išta drugo osim da je došlo do pucnjave, vozilo bi moglo da bude zeleno.

- Marka? - Erik upita pun nade. Bilo mu je jasno da Džeklin ne može da pruži tu informaciju, ali možda neko od drugih svedoka...

Onaj policajac opet odmahnu glavom.

Pa jebote, neverovatno. - Vas dve sigurno možete da se setite nekog detalja u vezi s kolima - rekao je Erik naizmenično gledajući u Džeklin i Didru. Kako je moguće da nijedna nema pojma o kolima.

Džeklin slegnu ramenima, a Didra reče: - Pa nije bio mustang. Mustang bih prepoznala. Mislim.

- To je znači to? Nije mustang?

- Sva kola srednje klase izgledaju isto - rekla je Džeklin. Glas joj je bio slabašan; osetio je mali drhtaj u njemu. - Zar ne? Bio je srednje veličine, ne veliki ali ne i mini-kuper.

- Možemo to da ubacimo u onu video-igricu *Velika krađa automobila* - promrmljao je. - Nije mustang, a ni mini-kuper. Sve ostale ćemo prikupiti pa ih razvrstati. Pretpostavljam da niste uzeli broj?

- Nije ga ni bilo - odvrati Džeklin. - *Jesam* se setila da pogledam.

Povezanost je bila jeziva. Pucnjava na nju nije bila slučajna; strelac ju je isplanirao i skinuo tablice u slučaju da bude svedoka. - A vozač?

Džeklin zadrhta i njena majka je zagrlila oko ramena. Posle minuta Džeklin duboko uzdahnu i ispravi se, kao da traži oslonac. - Mislim da je imao nešto preko lica, kao skijašku masku ili kapuljaču. Nisam uopšte mogla da mu vidim lice, samo pištolj uperen u mene. Dešnjak. Taman rukav. Hm... i rukavice.

Didra klimnu glavom. - I ja tako mislim. Kad je prošao pored mene, nisam videla obris lica, tako da mora da je nosio kapuljaču. Ali... - Začkiljila je, naprežući mozak. - Kad bolje razmislim, vozač nije bio baš krupan. Možda je to bio neki sitniji čovek, a možda je bila i žena. Teško je odrediti kad neko sedi u kolima, ali nisam imala utisak da je krupna osoba.

Džeklin je razmišljala o tome. - U pravu si - rekla je. - Gledano kroz prozor, čini mi se da sam malčice viša od vozača.

Očigledno da nisu poznavale marku nijednih kola osim mustanga i mini-kupera, ali kad je u pitanju sve ostalo, njihov osećaj za detalj i proporciju dolazio je do izražaja. Međutim, i to je bilo dovoljno da se krene dalje.

- Strelac je sigurno bio dešnjak?

- Sigurno. Kola su se isparkirala iza mene i posmatrala sam ih u retrovizoru kako bih ih pustila da prođu pored mene pre nego što krenem. Krivudala su između traka, te sam pomislila da je vozač verovatno pijan. Onda se on - ili ona - zaustavio pored mene sa ispruženom desnom rukom, evo ovako -pokazala je -i opalio dva puta.

Ostavio ju je malo kako bi pogledao njena kola. Prozor do vozača bio je razbijen od metka, a unutrašnjost kola prekrivena krhotinama sigurnosnog stakla. Saznao je i da nisu pronađene čaure, što ne mora da znači da je u pitanju revolver. Mogao je da bude i automat, što znači da su čaure ispale u strelčevim kolima. Uz malo sreće, naći će jednu ili obe u unutrašnjosti kola.

Kola su joj bila u voznom stanju, ali morao je da ih oduzme kako bi potražili dokaze. Tačnije rečeno, policija Atlante ih je oduzela na njegov

predlog. Ništa od toga se nije brzo dešavalo. Uviđaj krivičnog dela je po prirodi izuzetno dugotrajan i detaljan. Vreme je odmicalo, prošlo je pola dva, zatim i dva sata. Približavalo se tri sata ujutru kad su stvari počele da se odvijaju. Erik je pazio na Džeklin jer joj je lice postajalo sve bleđe.

Nije joj se dopalo što ostaje bez kola, ali nije se raspravljala. Neko je pucao u nju i u njenom interesu je da pronađu ko je to uradio. - Unajmiću kola dok moja ne budu popravljena - rekla je i žalosno se nasmešila. - Ovo će barem sprečiti Džekija da traži da ih pozajmi.

- Ko je Džeki? - upita Erik pre nego što je uspeo da se obuzda, ljut na sebe zbog i najmanjeg tračka ljubomore. Džeklin ga je samo gledala, kao da ne može da razume čemu takvo glupo pitanje.

Madlin mu se namršti. - Džeklinin otac - reče naglo, a tačka na kraju rečenice govorila mu je da joj se ne bi svidela dalja pitanja u tom pravcu.

- Uh. Dobro. To barem objašnjava odakle joj ime Džeklin kovanica od Džek i Madlin.

Madlin je okrenula leđa ćerki i nežno joj dodirnula ruku.

- Videću možeš li sada da odeš. Iscrpljena si.

- Hvala, mama.

-Ja ću je odvesti kući - reče Erik odlučno.

- Hvala, ali nije potrebno - odvrati Džeklin hladno. Dobro se držala, ali ta noć nije bila ni blizu kraja, a adrenalin je još nije potpuno udario. Kad se to bude desilo, umor će je oboriti s nogu.

- Hoću da ti postavim još nekoliko pitanja - slagao je u trenutku. Pa nije baš slagao, jer je hteo da je upita nešto, mada su to bila ista pitanja koja je već postavljao, samo drukčije izražena. Ponekad i mala izmena u rečenici može da oživi sećanje. - Mogu da uradim to na putu za Houpvel ili mogu da te otpratim kući i da tamo porazgovaramo.

- Dobro - rekla je umorno. - Samo da što pre prebrinem ovo. - Poljubila je Madlin u obraz. - Drago mi je što si došla. Videćemo se ujutru. Zakasniću jer moram da unajmim kola, ali doći ću.

- Treba da uzmeš slobodan dan - rekla je Madlin, ali Džeklin je odmah zavrtela glavom.

- Ne, bolje mi je na poslu gde ima mnogo toga što će mi odvratiti pažnju. Pored toga, sutra je opet uzbudljiv dan. Sećaš se probe koju sam imala večeras? Nećeš verovati. Moram da ti ispričam.

Budući da je bio tamo, Erik se u potpunosti, ali u sebi, složio s njom.

Madlin je stisnula usta. - Telefoniraj mi kad bezbedno stigneš kući.

- Hoću. - Zahvalila je ostalima što su došli, zatim policajcima i detektivima iz Atlante, kao i svedocima i izvinila se zbog ometanja ljudima koji žive u susedstvu. Prepoznavši znake predstojeće opšte malaksalosti, Erik ju je konačno uhvatio za lakat i poveo je prema svojim kolima.

Pomalo je posrtala te ju je on sve više pridržavao dok su hodali. Ona je rekla: - Nisam sigurna šta imaš na umu da me pitaš, ali ne znam ništa više od onoga što sam ti rekla. Ni o Keri ni o ovome večeras.

- Kad počneš da pričaš, možda će ti nešto značajno pasti na pamet.

- Mislim da neće.

- Onda razgovarajmo o kolima - Erik je rekao kad joj je otvorio suvozačka vrata. Petljala je oko pojasa i on se sagnuo i prikopčao ga. Obišao je oko kola, seo pored nje i prikopčao svoj pojas. - Kunem se, kad sve ovo prođe, vodim te na sajam automobila.

- Kad sve ovo prođe, neću te više nikad videti - odgovorila je.

- Svaka žena treba da zna kakva je razlika između forda, tojote i kadilaka.

- Imaju četiri točka i volan. Za ostalo, kakve veze ima?

- Ako će ti biti prijatnije, možemo povesti i Didru. *Nije mini-kuper*, ni slučajno.

21.

Čvrsta, topla ruka ju je obgrlila i privukla postrance na rame tvrdo kao kamen. Pospana, uzdahnula je i namestila se još bliže jer je on bio tako topao i ulivao joj sigurnost, a ona je potpuno omlitavela od umora. - Kod kuće si - promrmljao je i podigao joj bradu. Spustio je usne na njene u lagan poljubac koji je polako postajao sve dublji dok mu se jezik nije našao u njenim ustima, a vrelina joj je odagnala umor.

Da, kod kuće je, zbrkano je pomislila. Džeklin je ponovo uzdahnula skliznuvši rukom na njegov vrat, a zatim u kosu. Bože, kako dobro miriše, muški miris pomešan s vrućinom, znojem i noćnim vazduhom. Koža je koža, pa zašto onda muškarci drukčije mirišu od žena? Ipak je tako, a njegov miris ju je naterao da počne da prede kao mače.

Levom rukom joj je prešao preko grudi, trljajući ih i pronalazeći bradavice kroz slojeve odeće, uhvatio ih između prstiju i lagano ih vukao dok nisu očvrsnule i podigle se. Zadovoljstvo je polako raslo, kao nadolazeća plima, zapljuskujući je sve većim talasima i odagnavajući umor, mada je i dalje bila potpuno mlitava. Njeno telo poznavalo je njegovo, poznavalo je njegovu težinu i toplotu, njegove pokrete, znalo je zašto stenje i poznavalo zvuke koje proizvodi kad dostigne vrhunac. Ne bi trebalo da se ljubi s njim, ne bi trebalo da mu dopušta da je tako dodiruje, ali bila je umorna i umalo upucana te večeri i želela ga je čak više nego kad su se prvi put sreli.

Međutim, upravo je u tome pogrešila prvi put, što je prvo skočila pa onda rekla hop, a to se pretvorilo u emotivnu katastrofu. Zanemarivanje opreza nije njen uobičajeni način ponašanja, barem ne u većini slučajeva. Erik joj je poremetio duševni mir, naterao ju je da kaže i uradi nešto što pod uobičajenim okolnostima nikad ne bi. Stanje duševnog mira je, pa, *spokojno* i udobno, ali izlazak iz tog stanja nije.

U podsvesti joj se oglasilo zvono za uzbunu. Mora da prestane, inače će joj on u sledećem trenutku zadignuti suknju i skinuti gaćice i onda nema zaustavljanja. Nije htela da ponovi ono, nije želela da dovede sebe do toga da bude još više povređena.

Odupirući se rukom od njegovog ramena, odlepila je usta od njegovih i ustuknula okrećući glavu. - Ne. Izvini. Bila sam pospana... ne.

On se umirio, a zatim je othuknuo i pomerio se od nje uspravljajući se na vozačevom sedištu i stavljajući ruku preko volana. - Dobro. - Ako ga je njeno odbijanje razljutilo, to nije čula u njegovom glasu, ali on je umeo da krije osećanja.

Trebalo bi da izađe iz kola i uđe u kuću; bila je premorena i bio joj je potreban san, makar nekoliko sati, pre nego što počne još jedan naporan dan. Sedeti s njim u mraku čisto je izazivanje neprilike, ali zadremala je na putu ka kući a on nije pitao ono što je tako odlučno nameravao da je upita, a ona svakako nije želela da uđe s njim unutra. Automobil je bio manje zlo od dva moguća.

- Izvini što sam zaspala - rekla je trudeći se da joj glas bude što je moguće trezveniji budući da se osećala kao mokra krpa. - Šta si ono hteo da me pitaš? Rekla sam ti sve čega se sećam, tako da se moji odgovori neće promeniti, osim ako ne želiš da izmišljam.

Ćutao je jedan trenutak dobujući prstima po volanu. Ona je čekala i pitala se šta li je to toliko komplikovano što on ne može da pita i ona mu odmah kaže da ne zna, a zatim uđe unutra i ode u krevet. - Dobili smo rezultate ispitivanja tvoje odeće - reče on konačno. - Nema tragova krvi.

- Naravno da nema - odgovori ona ljutito. - Znala sam da neće biti. - Možda zbog toga što je bila toliko umorna, ali nije odmah shvatila, a kad jeste, bes se u njoj tako snažno rasplamsao da je oterao sav umor, a mišići su joj zadrhtali od napora da se obuzda. Nije htela da dozvoli sebi da izgubi kontrolu kao prethodno večer, čime nije postigla ništa osim poniženja, tako da se pribrala.

- O, razumem - reče tonom u kom se osećala napetost.

- Dobio si rezultate koji dokazuju da nisam ubila Keri - barem ne u toj odeći - i sada sam ponovo podobna da me ljubiš. Veruješ mi sada? Ne, tačnije, ne veruješ mi, ali veruješ vašim rezultatima. Kretenu! - Ruka ju je zasvrbela da ga tresne iz sve snage, čvrsto je zgrčila prste da se odupre tom nagonu i ruke držala uz telo. - Znaš šta? Nema problema, možeš da me poljubiš. Možeš da me poljubiš u dupe.

- U svako doba - odvratio je on tihim i ljutitim glasom.

- Sviđa mi se tvoje dupe. I da se zna, ja sam ti verovao od početka. Kao i narednik Garvi.

- Samo si to pokazivao na čudan način - odbrusi ona. -Trebalo je samo jednom da mi telefoniraš, samo da mi kažeš da ti... Ma nema veze. Nisi i to dovoljno govori.

- Ne, to govori da sam se morao držati pravila sve dok nisi oslobođena sumnje, a to znači oslobođena putem dokaznog materijala, a ne zbog toga što ja tako mislim. Morao sam da se odnosim prema tebi kao prema svakom drugom osumnjičenom. Ne, morao sam da budem objektivniji ili bi me skinuli sa slučaja. Trenutno nemamo dovoljno ljudi i to je jedini razlog što mi je dozvoljeno da radim na ovom slučaju, ali ja sam to želeo jer sam više motivisan da dublje kopam nego neki drugi detektiv. Nisam znao šta ćemo pronaći, niti sam znao koliko će biti jaki posredni dokazi protiv tebe, ali sam znao da želim da budem u situaciji da pažljivije gledam. Smatrao sam da sam ti ja najbolja prilika da se oslobodiš sumnje.

- Baš ti hvala - reče ona podsmešljivo.

- Prenebregni svoju povređenost i saslušaj me. - Ton mu je bio oštar kao britka sablja, kao i izraz lica. Usta su mu se pretvorila u ravnu, strogu crtu, a svetla s komandne table bacala su mu oštre senke na namrgođeno lice. - Nisam mogao da dozvolim da poručnik ili kapetan, niti javni tužilac, steknu utisak da bih ugrozio slučaj zbog tebe. Nisam mogao privatno da ti telefoniram i tešim jer se to moglo saznati. Zbog tebe sam morao da budem potpuno nepristrastan i neka sam proklet ako ću se izvinjavati zato što radim svoj posao.

- Možda moram da te slušam zato što si pandur i da saradujem ili bih inače mogla da upadnem u nevolju, ali neka sam i *ja* prokleta ako moram bilo šta da *prenebregnetm*. A znaš li zašto? Zato što bi znao da će oni rezultati biti negativni na krv da si duboko u sebi bio siguran da nisam ubila Keri. Shvatam ono o pravilima. I sama sam za to. Ali znaš šta? Jedan prokleti telefonski poziv ne bi nimalo promenio bilo kakav dokaz, a meni bi mnogo značio. Ali ti nisi telefonirao.

- Dakle, durićeš se i odbacićeš nešto što bi moglo da bude dobro zato što sam radio ono što se od mene očekuje na poslu?

- *I jesi to radio* - podvukla je, besna što je sve svaljivao na nju. - Ako se ja durim zbog toga, onda pretpostavljam da jesi radio svoj posao. Sve se svodi na to da mi nisi verovao, a sada ja tebi ne verujem. Daleko smo od toga da nastavimo tamo gde smo stali, te stoga, k sebi ruke i usta. Što se mene tiče, ne moramo se više nikad videti.

- E pa, tu grešiš - rekao je ozbiljno. - Ako si zaboravila, neko je pokušao da te ubije večeras. Pič je u pravu kad kaže da tu ima isuviše slučajnosti da se to ne bi povezalo sa slučajem Edwards. Čovek koga si videla verovatno je ubio gospođicu Edwards i zna da si ga videla. Međutim, on ima čvrst alibi i kako

stvari stoje, ja nemam dobar razlog da obezbedim nalog za pretres osim ako ga ti ne prepoznaš, što bi sve promenilo.

- Ali ja ne mogu da ga prepoznam - reče ona očajnički. - Nisam obratila pažnju; ne bih ga prepoznala ni da je jedan jedini. Međutim, on to ne zna.

- Ne. On očigledno pretpostavlja da ga *možeš* identifikovati. Verovatno mu je bilo potrebno neko vreme da sazna ko si, ali ta informacija je javnog karaktera. Sada moramo da vidimo kako je saznao gde ćeš biti večeras.

To što je rekao imalo je smisla i Džeklin je piljila u njega. - Rekao si da ima alibi. Ti znaš ko je on?

- Pretpostavljam. Ali nemam dokaze.

- Ko je on?

- Ne mogu da odajem informacije - rekao je gubeći strpljenje. - Slučaj je još u toku.

- Neko ko misli da mogu da ga identifikujem upravo je pokušao da me ubije. Zar ne misliš da bih bila bezbednija ukoliko bih znala ko je to? Znaš... u slučaju da ga ponovo vidim. Onda bih ti mogla telefonirati i reći: „Hej, evo ga, dođi da ga pokupiš!“

Odmahnuo je glavom. - Ne mogu da ti kažem ko je u pitanju jer ne smem da utičem na tebe ni na koji način. Kad ti pokažem fotografije, ukoliko budeš mogla da upreš prstom na njega, to treba da bude zbog toga što si ga videla u svečanoj sali, a ne zbog nečega što sam ja rekao.

Pravno gledano, ima smisla u tome. Praktično gledano pak, izaziva bes. - Znači, ti ćeš rizikovati moj život kako bi imao besprekoran slučaj.

- Ne. *Ja* znam ko je on i zbog toga ću se zalepiti za tebe kao lepak kako bih ga sprečio da dođe do tebe. - Turobno joj se nasmešio. - A pošto on zna ko si, moći će da sazna gde živiš, ako već nije. Sviđalo ti se ili ne, dušo, nećeš me se još otarasiti.

-

To je praktično značilo da ne može da spava u sopstvenoj kući i da ova paklena noć još nije gotova. Erik je ušao unutra i detaljno pretresao kuću pre nego što joj je dopustio da uđe, pa čak i onda samo da bi žurno spakovala stvari. Nije se raspravljala jer nije toliko glupa da rizikuje svoj život zbog pitanja gde će spavati. U isto vreme, bila je potpuno spremna na borbu i nogama i rukama ukoliko bi on pokušao da je odvede svojoj kući, jer to ne bi nipošto učinila.

Mora da mu je to bilo jasno, jer nije ni predložio. Umesto toga, odvezao ju je u jedan hotel sa sobama za duži boravak gde je dobila dvosoban apartman s kuhinjom i dnevnom sobom zajedno i odvojenom spavaćom sobom. Nije bio njen dom, ali nije ni bilo loše. Iz predostrožnosti ju je čak prijavio na svoju kreditnu karticu i pod svojim imenom.

- A šta je s poslom? - upitala je dok je stajala nasred standardne hotelske dnevne sobe, nervozna od straha. - On će saznati i gde radim. Mama, Pič i Didra su takođe u opasnosti.

- Danas je subota - rekao je. - Majci si rekla da će ti bolje biti na poslu, ali da li si stvarno mislila da budeš u kancelariji danas?

Bila je toliko umorna da je jedva mogla da misli, ali se usredsredila na pitanje. - Možda povremeno u toku dana. Nemamo zakazane sastanke s budućim klijentima jer nam je ovonedeljni raspored toliko pretrpan. Imamo dva venčanja danas i jednu probu, tako da sam mislila da je bolje da radim.

- Onda bi svi trebalo da budu bezbedni ovog vikenda. Ukoliko slučaj ne bude rešen do ponedeljka, onda, da, možda bi trebalo da uzmeš slobodne dane.

Nije li ironija što je i ona mislila to isto, mada iz potpuno drugog razloga? Nekako ta ideja o malom odmoru nije bila tako primamljiva kad ga uzima da bi izbegla ubicu. To joj je malo pomutilo plan o odmoru i opuštanju, jer je više izgledalo kao da se krije, što i jeste, naravno.

- Da li na vašem veb-sajtu piše na kojim svečanostima ti lično radiš? - Mozak mu je i dalje radio, obrađujući detalje uporno kao pitbul. I on je bio na ivici živaca kao i ona; imao je tamne podočnjake, kosa mu je bila raščupana i bio je neobrijan.

No, i pored toga što je obukao patike na bose noge, što je nosio izgužvane pantalone i tesnu majicu ispod koje mu se ocrtavalo mišićavo telo, bio je tako muževan i seksi da se prosto ježila. S osećajem tuge, shvatila je da možda više nikad neće sresti nekoga na koga će fizički reagovati kao na Erika i to ju je toliko zbolelo da je morala da se prisili da se usredsredi na ono što on govori.

- Ne, ne dajemo tu informaciju. Neki, u stvari mnogi, naši klijenti stavljaju tu informaciju na Fejsbuk, ali prvo moraš da znaš ko su oni, onda im moraš postati prijatelj, tako da to nije izvodljivo.

- Nije - složio se on. - Ipak, on te je nekako pronašao večeras, a kad utvrdimo kako je to učinio, to je veza preko koje ćemo doći do njega.

Zora se bližila, tako da neće uhvatiti više od dva sata sna, a Erik još manje, jer pre svega treba da se odveze kući. Čim je otišao, Džeklin je zaključala vrata i

stavila lanac, svukla odeću i bacila se u krevet pošto je jedva okačila kostim. Nije zaboravila da namesti budilnik na svom mobilnom telefonu, a onda se sklupčala ispod hladnog čaršava i zaplakala zato što je u trenutku kad je pomislila da će umreti, njena poslednja misao bio Erik i kako neće imati prilike da mu kaže da ga voli.

Nije joj bilo jasno otkuda joj ta misao; nemoguće je da ga voli. Ne poznaje ga dovoljno da bi mogla da ga zavoli. Ipak, ta mogućnost je postojala i žalila je što ju je izgubila, zbog čega se osećala prazno i bolno.

22.

Budilnik na telefonu zazvonio je u pola osam. Džeklin je izvukla ruku ispod pokrivača, napipala mobilni telefon i prekinula zvuk. Držeći telefon u ruci, setila se da nije pozvala majku prethodne noći. Žurno je ukucala Madlinin broj trepući kako bi bolje videla brojeve.

- Šta se dešava? - reče Madlin umesto pozdrava.

- U hotelu sam - odgovori Džeklin i zevnu. - Detektiv smatra da sam bezbednija ukoliko niko ne zna gde se nalazim, tako da sam se spakovala i on me je doveo ovamo. Nisam stigla pre pola pet. Čim je otišao, pala sam u krevet.

- Bezbednija? - Instinkt Madlinine majke nepogrešivo će se zakačiti za najtraumatičniju reč.

- Od onoga ko je pucao na mene, ma ko to bio. - Džeklin je sela u krevetu i protrljala oči. - Dobra vest je da sam zvanično skinuta sa spiska osumnjičenih. Loša vest je da je čovek koga sam videla u svečanoj sali verovatno Kerin ubica i on sada misli da ga mogu identifikovati.

- O, bože.

- Ima još dobrih i loših vesti. Dobra: detektiv kaže da je prilično siguran ko je to učinio. Loša: nema dovoljno dokaza da bi pribavio nalog za pretres, tako da se nada, kada donese fotografije, da ću moći da pokažem čoveka i kažem „to je taj". Ipak, ne mogu. Zaista nisam obratila dovoljno pažnje - rekla je nezadovoljno. Svakako bi volela da je postojalo nešto dovoljno upadljivo na tom čoveku po čemu bi upamtila njegovo lice i mogla da prebrine sve to.

- Ali... čini mi se da ste i ti i Didra kazale da je osoba koja je pucala mogla da bude i žena.

- Ili sitan muškarac - istakla je Džeklin, a zatim zažmurila dok je razmišljala o tom čoveku koga je videla na parkiralištu svečane sale. Ništa nije bilo upadljivo na njegovom licu, ali ona je imala dobru prostornu orijentaciju i imala je jasnu sliku o tome koliko je on visok u odnosu na svoja kola. Čovek koga je videla nije bio nizak, imao je najmanje sto osamdeset centimetara, ako ne i više. - Mislim da to nije onaj isti čovek koga sam videla toga dana.

- Ali ne vidim smisao.

- Pretpostavljam daj e mogao da unajmi nekoga - rekla je nesigurno. - Ili to ili ta pucnjava nema nikakve veze s Keri.

- Verovatnoća da je tako je nikakva. Slažem se s Pič -mora da ima veze s Keri.

- Ili s nekim drugim čije sam venčanje radila a nevesti se ništa nije dopalo.

Nastupila je tišina, a zatim Madlin reče: - O, bože - ponovo nezadovoljnim tonom. - Juče je neko zvao... ako je to bila žena koja je pucala na tebe, onda mislim da sam joj možda rekla gde ćeš biti prošle večeri.

-Šta?

- Neko je juče telefonirao u kancelariju i Didra se javila, a zatim mi prebacila vezu. Ta žena, ko god da je, rekla je da je tvoja stara drugarica s fakulteta, da ste razgovarale nedavno i da je trebalo da se nađete na piću posle posla, ali je zaboravila u koliko sati. Izbrbljala je ime, ali toliko smo bile u poslu juče da nisam obratila pažnju. Rekla sam joj da imaš probu, a onda ideš pravo na venčanje i kazala sam joj gde, kao i da ćeš ostati do kasno, te je verovatno došlo do zabune oko datuma. Dala sam joj broj tvog mobilnog da ti telefonira i ponovo se dogovorite. Da li te je zvala? - Madlin je pitala puna nade.

Džeklin je malo otvorila oči. - Ne, niko nije zvao. I nisam razgovarala ni sa jednom starom drugaricom s fakulteta.

- Umalo da namestim da te ubiju. - Madlin je teško disala sva užasnuta a glas joj je bio plačan kad je nastavila. - Sigurna sam da možemo da dobijemo podatke o pozivu i saznamo ko je to bio...

- Možda, ne znam. Telefoniraću detektivu Vajlderu. Mama, ne plači. Nisi namestila da me ubiju. Treba kriviti onoga ko je pucao na mene, a ne tebe. -I njene oči su zasuzile zbog majke. - Molim te, ne plači, inače ću se i ja rascmizdriti, pa ćemo obe biti podbule danas.

- Ah, dušo, tako mi je žao.

Smirivanje Madlin potrajalo je nekoliko minuta i za to vreme obe su plakale. Ipak, čim su prekinule vezu, Džeklin je iskopala iz torbice Erikovu posetnicu i pozvala ga na mobilni.

- Džeklin. Nešto nije u redu?

Iznenadena, odmakla je telefon od uha i zurila u njega kao da je pun vanzemaljaca. Jedno je kad njena majka odgovori na njen poziv pitanjem pošto prepozna broj i zna ko zove, ali ona nikad nije zvala Erika. Ponovo je obazrivo prinela telefon uhu. - Otkud znaš ko je?

- Prepoznao sam broj.

- Nikad te nisam zvala.

- Nisi, ali *ja* tebe jesam. Sećaš se kojom prilikom? Ušao sam u tebe pre nego što si leđima dotakla dušek.

Obuzeo ju je talas vrućine jer, da, o bože, da, sećala se. Možda bi želela da zaboravi, ali u tom trenutku fizičko sećanje je bilo jače i njena put je oživela onaj osećaj kako prodire u nju, duboko, nabrekao i vreo. Ponovo se živo setila njegovih ruku oko sebe, njegovih malja na grudima kako joj grubo grebu bradavice, njegovih ruku kako joj drže zadnjicu i podižu je pri svakom nadiranju. Svaki mišić u njoj se grčio kao da ga je ponovo grčila nogama dok je svršavala. Bradavice su joj očvrstnule same od sebe i nadigle se, napupele i čvrste, kao da ih je on sisao.

-Ja... - rekla je, a zatim začutala jer nije imala šta da kaže, nije mogla da se usprotivi. Šta je bilo, bilo je. Zažmurila je i čvrsto stegnula noge jednu uz drugu pokušavajući da odagna bol.

- Da - rekao je grubo, a njegov ton je jasno govorio da i on oživljava te trenutke. - Ti.

Uzdahnula je duboko i isprekidano. Nikada do tada nije razumela seks preko telefona, a nije ni bilo vremena za to. - Uh... neko, neka žena je juče telefonirala mami, predstavila se kao moja stara drugarica s fakulteta i rekla da je trebalo da odemo na piće... - Brbljala je. Zastala je i ponovo uzdahnula. - U svakom slučaju, mama joj je rekla gde ću biti. Ne, nisam bila u vezi ni sa kakvom starom drugaricom s fakulteta niti se dogovarala da idemo na piće.

- Identifikacija poziva? - upitao je oštro, očigledno prelazeći sa zadovoljstva na posao mnogo mirnije od nje.

- Ne, bio je to telefon u kancelariji. Mama je rekla nešto o pribavljanju podataka o pozivu. Nemamo identifikaciju na kancelarijskom broju.

Promumlao je nešto za šta ne bi rekla da je pohvalno, a onda rekao: - Dobro, saznaj u koliko sati je bio taj poziv. A mi ćemo početi s telefonskom kompanijom.

- Bila je to žena. Time pada u vodu tvoja teorija o sedokosom muškarcu koji je pokušao da me ubije, zar ne?

- Ne, zapravo, ne. Slušaj, zaista moraš da pogledaš neke fotografije. Ako ne možeš da dođeš ovamo, kaži mi gde ćeš biti i ja ću ti ih doneti.

Zvono za uzbunu joj se oglasilo u glavi na njegove reči „dođeš ovamo”. On svakako nije...

- A... gde si ti?

- Na poslu.

Lice joj se zajapurilo kad je pomislila šta je sve govorio. Da li ga je neko čuo?

- Ne brini, nema nikoga u blizini da prisluškuje - reče on zabavljajući se. - Hoćeš li?

Nije znala koji ju je đavo uhvatio, ali znala je da je osveta slatka. - Samo što nisam - promrmljala je i slušala ga kako iznenada nešto pokušava da uhvati i psuje u daljini pošto je ispustio mobilni telefon.

Garvej Garvi je prilazio Erikovom stolu s nekim papirima u rukama. - Senatorov alibi je tvrdi od kamena - rekao je s netrpeljivošću. - Bio je sinoć s gospođom Denison na nekom skupu za prikupljanje novca u Savani. Trajalo je do ponoći. Nije mogao da se nalazi na dva mesta u isto vreme.

- Možda nije uradio to, ali je naručio - zarežao je Erik.

- Taj seronja se zajebao. Da se držao po strani, ne bismo imali ništa protiv njega da bismo pribavili nalog za pretres, ali se on uplašio da će ga Džeklin identifikovati. Sada ćemo obratiti veliku pažnju na njegovu ljubavnicu. Džeklin mi je upravo telefonirala; neka žena, pretvarajući se da je Džeklinina stara prijateljica, telefonirala je u njenu kancelariju juče i njena majka je toj ženi rekla gde će Džeklin biti sinoć. To je bila zagonetka - otkriti kako je neko mogao da sazna gde će se Džeklin nalaziti u određeno vreme, ali odgovor je prost.

- Ljubavnica?

- Aha. - Erik je izvukao neke informacije sa svog kompjutera. - Policija Atlante dostavila je balistički izveštaj. Našli su jedan metak u unutrašnjosti jaguara, a drugi je prošao kroz suvozačka vrata. Težina metka odgovara kalibru od devet milimetara. Gospođica Tejt Bojn ima registrovan glock 26, što je mala verzija devetke.

- Ako je pametna, taj pištolj je sada na dnu jezera Lenijer.

- Problem je u tome što ona misli da je pametnija od svih. Takvi ljudi prave glupe greške. Ispitaćemo onaj poziv upućen kancelariji *Premijera* i videćemo šta će se ukazati. Možda je zvala sa svog mobilnog.

- Može i njega da baci i kaže da joj je ukraden.

- I pištolj i mobilni telefon nestali? Rekao bih da je to sumnjivo ponašanje. No dobro, možda je bila pametna i pozvala preko telefonske kartice, tako da ne možemo da povežemo poziv direktno s njom. Međutim, policija iz Atlante nije

pronašla nijednu čauru sinoć, što znači da su ispale u kola. Možda ima oprljenih mesta i tragova baruta u kolima ili na volanu od kontakta preko ruku. U svakom slučaju, biće zanimljivo videti da li ona ima alibi za sinoć.

Garvi je trljao ruke. - Volim kad sve kockice legnu na svoje mesto - rekao je zadovoljno.

- Džeklin je krenula ovamo da pogleda fotografije.

- Prepoznavanje Denisona nema nekog značaja pošto je stalno na televiziji ovih dana. Kao da mu reklame idu svakih petnaest minuta.

- Pokušaću iz drugog ugla. Džeklin ne zna mnogo o kolima. Jedino ume da kaže da li vozilo spada u putnička kola, kamionet ili džip. Međutim, zaista ima oko za detalje, tako da je možda zapazila nešto posebno na kolima, čak iako ne zna koje je marke. - On je poranio na posao i počeo da skuplja gomile fotografija automobila istog tipa kakav su vozili senator i Tejt Bojn. Primetio je jedan upečatljiv detalj na kolima kakva je vozio senator i postojala je mogućnost da je i Džeklin primetila to isto.

Imao je i mnogo slika glava sedokosih muškaraca, uključujući i senatorove, po jednu iz oba profila. Nije znao iz kog ugla ga je ona videla, a jedna strana nečijeg lica može se značajno razlikovati od druge. Ako izabere njega, to će biti samo plus. Neka njegov branilac slobodno ističe da ga je videla u političkim reklamama; to je stvar odbrane. Eriku je bilo važno da prikupi dovoljno dokaza kako bi ubedili sudiju da izda nalog za pretres tih kola.

Džeklin je stigla nešto posle devet sati. Erik je gledao kako se glave okreću za njom. Ne zbog toga što je lepa, jer i nije bila lepa. Objektivno govoreći, pretpostavljao je da bi većina ljudi rekla da je privlačna. Njega je svakako privukla. Međutim, ono što ju je izdvajalo bio je lak korak tih dugih nogu, te neverovatne noge i elegantan stil. Džeklin nije mogla da izgleda jeftino sve i da je htela. Sve na njoj je bilo besprekorno složeno bez preterivanja. Mrzeo je nakindurenost, mrzeo je kad sa žene vise zveckavi detalji. Od malih zlatnih minđuša do tankog zlatnog lančića na njenom desnom gležnju, sve je bilo otmeno i elegantno. Zanimljivo je kako je uživao da pokvari red baš onih stvari kod nje koje su ga privlačile; možda je to bio izazov da joj skine odeću i raspusti kosu, njeni nokti koji mu se zarivaju u leđa. O, *da*.

Ustao je kad je prišla i pokazao joj stolicu pored svog stola. Da je više navaljivao prethodne noći, pomislio je, završili bi u krevetu, ali on nije želeo samo seks. Želeo je da Džeklin reši da *ga* želi. Hteo je da ona svesno i s namerom odluči da mu pruži priliku, jer bi inače uvek imao utisak da je ona

jednom nogom preko praga i da samo čeka da on napravi neki pogrešan potez pa da može da ode.

Garvi je prišao kad se Erik okrenuo da dohvati gomilu fotografija koju je bio stavio sa strane. - Drago mi je da ste dobro - rekao joj je. - Ono sinoć je bilo umalo...

- Hvala vam, naredniče Garvi. Da, bilo je. Nikad se nisam toliko uplašila.

- Napredujemo u ovom slučaju. Uz malo sreće, biće to uskoro gotovo. - Privukao je stolicu i seo; očigledno je želeo da učestvuje u tom postupku.

- Nadam se. - Pogledala je na sat, a zatim u Erika. - Spremni?

Prvo joj je dao slike glava. Pregledala ih je, zadržavajući se možda po dve sekunde na svakoj, a zatim je odmahнула glavom i stavila ih na stranu. - Ništa, ali pustite me da ih pogledam još jednom za nekoliko minuta. Ponekad mi je potrebno da mi se utisci slegnu.

- Ne žuri.

Malo se nasmešila. - Danas? Vreme je jedino što nemam.

Zatim je na isti način pregledala slike automobila. Sve ih je pogledala do poslednje, ali umesto da ih odloži, kao što je učinila sa snimcima glava, vratila se na početak i ponovo počela da ih razgleda malo nabravši čelo. Tog puta je gledala sporije, s glavom nakrivljenom u stranu.

Erik i Garvi su ćutke sedeli i posmatrali, iščekujući. Erik je gotovo prestao da diše. Polagao je velike nade u njeno zapažanje detalja. Ona možda ne poznaje automobile, ali zna šta je stil.

Izvukla je jednu fotografiju iz gomile i bacila je na sto. - Ova - rekla je. - Ona kola su bila kao ova.

On pogleda fotografiju. Hteo je da se nasmeši od zadovoljstva, ali je zadržao nepromenjen izraz lica kako ne bi nehotice uticao na nju. - Jesi li sigurna?

- Da. Imao je istu ovakvu stvarčicu na haubi.

Erik uze fotografiju. Auto koji je izdvojila bio je mercedes S klase, S6000, koji je koštao pedesetak hiljadarki. Samo vozila S klase imaju uspravan mercedesov znak na vrhu haube, dok je na svim ostalim modelima znak bio na maski.

Senator Denison je vozio srebrni S6000.

Dao joj je drugu gomilu slika. Bile su teže za razaznavanje pošto su to bile fotografije zadnjih svetala nekoliko marki i modela, slikanih noću. - Da li neko od ovih svetala liči na svetla na kolima koja si sinoć videla?

- Mnogo me pitaš - promrmljala je. - Bila sam van sebe od straha. Jedva sam se setila da pogledam broj, ali šta mi je to vredelo?

- Samo pogledaj da li te nešto podseća.

Ponovo je sve pregledala na isti način, ali kad je došla do poslednje, zavrtela je glavom. - Žao mi je. Nema ništa.

Bila je to ionako slaba nada. Ipak, pružila je informaciju koja bi mogla naterati sudiju da prelomi. Nije identifikovala senatora, ali jeste njegova kola.

Ponovo je uzela fotografije glava, ponovo ih pregledala pre nego što je konačno odmahнула glavom. - Ne prepoznajem nikoga.

Erik je uzeo slike od nje. - U redu je. Hvala što si došla.

Ustala je i upitno ga pogledala. - To je to? Nećeš mi reći da li ona stvarčica na haubi nešto znači ili ne?

Nasmešio se. - Mnogo znači. - Takođe je mnogo značilo i to što je ona bila srdačna, što je svoj neprijateljski stav držala pod kontrolom pred Garvijem.

- Dobro. Ne bih volela da sam bez veze dolazila ovamo kad imam milion stvari koje treba da obavim. Sad moram da letim. Prijatno.

Svi u prostoriji su pogledom ispratili njen izlazak. Garvi je glasno uzdahnuo. - Da mi nije moje smerne neveste, takmičio bih se s tobom za ovu.

Erik frknu. - Tvoja smerna nevesta bi ti odsekla jaja.

- Znam. To ti i kažem.

23.

- Moram da zapišem - rekao je Bišop Delejni veselo. - Ma šta da zapišem, moram da *slikam* jer mi inače niko neće verovati. Uradio sam cvetni aranžman za album *Hee Haw Hell*¹¹

- Ššš - rekla je Džeklin tiho oštro gledajući oko sebe. Samo bi joj trebalo da ga čuje neko od učesnika u venčanju ili neko od gostiju. Međutim, nije bilo nikoga u blizini; bio je dovoljno mudar da sačeka da ostanu sami da joj to kaže. Nije je brinulo da će povrediti nečija osećanja, ali je svakako brinula da bi neko -verovatno polovina prisutnih -mogao da se uvredi i izvadi skakavac. Nije imala ništa protiv skakavaca, pošto je i sama u torbici nosila džepni nožić koji uvek dobro dođe. Međutim, ako bi morala da glasa za svadbu koja je po njenom mišljenju najprikladnija za tuču s noževima, onda bi ova svadba pobedila bez premca.

Ona i Bišop su sedeli u poslednjem redu klupa s mladoženjine strane, a pošto mesto događaja, poznatije kao ambar, nije bilo popunjeno, niko nije sedeo ispred njih u dva reda stolica na sklapanje. U određenom trenutku mladoženjina majka, koja je i dalje bila nemo užasnuta sinovljevim izborom neveste i celokupnim venčanjem, zauzela je svoje mesto - uz kantri muziku Garata Bruksa - uz pomoć razvodnika, mada je reč „razvodnik“ preterana kada je reč o dotičnom razvodniku,

nevestinom bratu s onom smešnom frizurom. Barem je imao kravatu. Bez sakoa, u oker pantalonama ali s kravatom.

Džeklin je pokušavala da se uživi u slavljeničku atmosferu i malo se zabavi budući da se većina prisutnih, izuzimajući mladoženjinu majku i dve sestre, ludo provodila. Provod nije morao da ima usaglašene boje. Provod nije morao da ima klasičnu muziku u pozadini. Ono što ju je sprečavalo da se opusti bio je snažan utisak da se to što je za tu grupu ljudi bio pojam dobre zabave nije sasvim uklapalo u definiciju „zakonski dozvoljenog“. Često je imala posla s gostima i učesnicima venčanja koji su previše pili ili pušili travu, ali joj se činilo da ta grupa više naginje ka kokainu, metadonu i raznim krivičnim delima, tako da im je „nalog za hapšenje“ bio poznat pojam.

¹¹ Album *Hee Haw Hell* (Hi hou pakao) kantri-pank trija *Dash Rip Rock* iz Luizijane. (Prim.prev.)

To venčanje je bilo na ivici katastrofe, osećala je. Još su se svi pristojno ponašali, ali to „pristojno“ je subjektivan pojam. Ako se ovo naziva *Hee Haw Hell*, to je onda uvreda za *Hee Haw Hell*.

Venčanje se održavalo u ambaru koji se nalazio usred polja na dobrim četrdeset minuta vožnje od kancelarije *Premijera*. Nevestin deda je bio vlasnik zemlje i, mada to više nije bila aktivna farma, i dalje je bila dom, mesto porodičnog okupljanja. Da bi se stiglo do farme, moralo se sići s asfaltnog puta. U uputstvu je stajalo: *Skrenuti na stazu Po-po, obići kuću i nastaviti kolskim putem levom stranom polja dok ne stignete do ambara*. Možda je taj kolski put nekad ličio na put, mada je bio zemljani. Sada je ličio na poluzaraslu stazu s dubokim brazdama od točkova koje su pretile da oštete donji deo njenih iznajmljenih kola.

Posle vožnje po zemljanom i travnatom putu svi su morali da se parkiraju na jednoj livadi, a Džeklin je bila više nego zahvalna što je vreme lepo. Bila je spremna da stupi u vezu s dobavljačem i, u slučaju potrebe, naruči jake šatore za svadbu pod vedrim nebom, ali ništa nije mogla da učini u vezi s blatnjavim automobilom i upropašćenim cipelama u slučaju kiše.

Unutrašnjost ambara bila je prirodno osvetljena kroz otvorene prozore i mnoštvom belih božićnih sijalica, kao i jednim brojem bež sveća. Aranžmani belog i bež cveća, zajedno sa osvetljenjem, davali su gotovo elegantan ambijent. Na podu je bila slama, jer je mlada smatrala da je to „izvorno“ i, mada nije bilo životinja, ostao je slab miris nekadašnjih stanovnika ambara. Ventilatori, koje je naručila da se postave, bili su tihi i vršili su posao, ali možda i nije bila tako dobra ideja mnogo muljati vazduh. S druge strane, bez ventilatora, svi bi plivali u znoju. Iako to nije bio najtopliji dan u godini, temperatura je ipak bila blizu trideset dva stepena.

Mnogi gosti s mladine strane bili su u farmerkama i majicama; nisu se potrudili da navuku makar bolje farmerke ili da, ne daj bože, iskopaju haljinu ili odelo s dna ormara. U neku ruku, patike, koje su gotovo svi nosili, mogle su biti i korisne.

Mladoženjini rođaci su se potrudili i došli lepo obučeni. Džeklin je imala na sebi najtanji kostim koji je posedovala. Bišop je bio, naravno, besprekorno obučen i, kao i uvek, moderan i neoznojen... stvarno, neoznojen. Da li taj čovek uopšte ima znojne žlezde?

- Zašto si ti još ovde? - prošaputala je ona. Buketi, cveće za kićenje i cvetni aranžmani, koje je sve platila mladoženjina majka, bili su isporučeni i namešteni kako je Bišop odredio. On je retko kad ostajao na samom venčanju.

- Dušo, ne bi me izvukla odavde ni kukom i s četvrt kile vazelina - rekao je tihim glasom.

Uprkos događajima od prethodnih dana, Džeklin se nasmešila. Bila je tu i sve dok se ne prolije krv, nije mogla da ospori vrednost zabave koja se pred njom odigravala. Zato je bolje da uživa dok može. Teško se moglo predvideti kakve sve probleme ta svadba može doneti.

- Liči mi na *Seljake s Beverli hilsa* u društvu Bosa Hoga, uz sirotu Džun Kliver¹² koju su ubacili u tu gužvu - tiho se uživljavao Bišop u svoj opis. Nikad nisam video ovako nešto. O čemu si, dođavola, razmišljala kad si prihvatila ovaj posao?

Mislila je da ima smisla u onome što je mladoženjina majka govorila kako niko u nevestinoj porodici nema pojma šta radi; da na neki način može biti od pomoći; da bi tim mladencima dobrodošla neka ideja vodilja. Nažalost, nevesta i njena majka su odbile većinu Džeklininih predloga, mada su neke ipak prihvatile.

Nije bilo neophodno da nevestina porodica i prijatelji budu na jednoj strani, a mladoženjini na drugoj kako bi se znalo ko kome pripada. Na mladinoj strani bilo je mnogo neprikladne odeće i onih smešnih frizura s dugim pramenovima na vratu i obrijanom glavom, kao i zatvoreničkih tetovaža, dok je većina mladoženjinih gostiju delovala preneraženo. Sirotu mladoženjina majka izgledala je kao da će svakog časa pasti mrtva, a njegove sestre i njihove porodice bili su u krajnjem šoku, izuzimajući jednog zeta koji se nije ni trudio da sakrije koliko mu je zabavno.

- Zamisli samo kako bi ovo venčanje izgledalo bez nas - rekla je Bišopu.

- Opa, ijuuuu - došapnuo joj je on.

Nekoje ušao u red u kome su sedeli i umesto da sedne na kraj, približio se Džeklin. Iznenađena, videla je kako Erik seda na stolicu na sklapanje pored nje i instinktivno se ukočila. Smatrala je da se dobro držala kad je tog jutra bila u policijskoj stanici. Nije pokazala nimalo napetosti, ljutite zbunjenosti i povređenosti, što je osećala kad god bi pomislila na njega. U stvari, još gore je ometanje je bilo uznemiravajuće.

¹² Ličnost iz američkih televizijskih serija i komedija. (Prim.prev.)

Bišop se izvio iza nje i odmerio Erika. - Vidi-vidi - otezao je. - Hi-hou raj. - Morala je da prizna da se Erik lepo uklapao u tu gomilu u farmerkama, čizmama i s laganom jaknom preko majice bez kragne, mada je to na njemu izgledalo seksi.

Erik je prebacio ruku preko naslona njene stolice i nagnuo se preko nje. -Ja sam ovde s organizatorikom venčanja - rekao je Bišopu.

- To sam shvatio - uzvratilo je Bišop i namignuo pre nego što se ponovo ispravio. Pomalo preneražena, shvatila je da se njih dvojica poznaju. Dobro, ne baš *poznaju*, ali naravno, Erik je obavio razgovore sa svim dobavljačima koji su prisustvovali njenoj sceni s Keri.

- Šta ti radiš ovde? - upitala je Erika oštrim šapatom.

- Pazim na tebe - prošaputao je.

Šok je prostrujao kroz nju. Nije valjda mislio da je i tu vreba opasnost? Ni Madlin, a ni Pič i Didra, ne bi nikome rekle gde se Džeklin nalazi, ne posle sinoćne pucnjave. Tu je bila bezbedna. Pa, bezbedna koliko je to moguće, budući da je polovina ljudi oko nje bila naoružana nekom vrstom oružja.

Cenila je njegovu brigu i trud. Ipak, pomalo ju je živcirala činjenica što sedi tako blizu nje, što mu je ruka na njenim leđima i što njegova dugačka noga dodiruje njenu. Pomerila je noge u stranu, dalje od njega a bliže Bišopu. Zašto Erik nije mogao da čeka napolju? Da li je morao da se pojavi tu?

Pretpostavljala je kako može da zahteva od njega da izađe, ali je znala koliko bi to vredelo, tako da nije rekla ništa. Bio je tvrdoglav i bolelo ga je uvo šta ona želi. Pored toga, ona nije glupa. Sviđalo joj se to ili ne, uz njega je bila bezbedna. Plašila se da možda nije bezbedna *od* njega, za šta je kriva njena vlastita slabost, i to saznanje ju je peklo.

Položaj njegove ruke bio je takav da mu je gotovo bila u zagrljaju. Pogledi su im se na trenutak sreli. Imao je tipičan policijski izraz na licu, krijući sve svoje misli. Gotovo sve. Spustio je pogled i klizio njime po njenom telu, predugo se zadržavajući na pojedinim delovima. Ponovo je bila napeta jer joj je od tog pogleda koža postajala vrela i tesna.

Zatim je obratio pažnju na oltar i ramena su mu se zatresla jer se umalo nije ugušio od smeha. Sveštenik, krupan ćelavi vlasnik *Porkijeve roštiljnice*, imao je na sebi izbledelu majicu s imenom rok grupe *Linard Skinard* i crnu kapu u vidu najlon čarape s belim krstom nasred čela kako bi svi znali koja je njegova uloga u ceremoniji.

Barem je mladoženja bio obučen kako treba. Smoking ne bi bio primeren ambaru, ali zato je obukao lepo crno odelo. Imao je detinjasto lice i bio sveže očišan, a delovao je izuzetno nervozno. Ne baš kao da će pobeći, ali ipak... nervozan. Kad bi imao i malo mozga, pomislila je Džeklin, zbrisao bi.

Očigledno nije imao mozga.

Uobičajeno je bilo da Džeklin u tom trenutku ceremonije bude s učesnicima venčanja kako bi bila sigurna da svako stupa u središnji prolaz u pravom trenutku, da pravilno koračaju i da drže potrebno rastojanje. Međutim, mladina tetka, kojoj se nimalo nije dopalo što je mladoženjina majka unajmila *Premijer*, uporno je tvrdila da je to njen zadatak i da joj ne treba pomoć. Bolje rečeno, nije prihvatila nikakvu pomoć. Ipak, Džeklinin posao je da uradi ono što može i mirno prihvati ono što ne može. Ponekad je to lakše nego obično.

Dakle, nevestina majka je zauzela mesto uz muziku Garta Bruksa, što je bio njen izbor. Haljina joj je bila barem za broj manja i prekratka. Džeklin ne bi nikad izabrala sitne pruge za tu priliku.

Za njom su išla crvena kolica ukrašena tilom, u kojima se vozila nevestina jedanaestomesečna ćerka koja je imala na sebi mnogo belih kamera i svetloplavu mašnu zalepljenu za gotovo ćelavu glavu. Ko bi mogao da pomisli da će „nešto novo i nešto plavo" biti u vidu deteta nekog drugog čoveka?

To me se ne tiče, pomislila je Džeklin, i to ne prvi put. Nije njen posao da uređuje život mladenaca, već samo njihovo venčanje.

Devojčica nije bila zadovoljna. Jedan od njenih rođaka, natmureni šestogodišnjak, gurao je kolica trzajući ih. Devojčica je ušla u ambar uplakana, a njen plač je postajao sve glasniji sve dok kolica nisu stigla do kraja prolaza, gde je ugledala svoju babu. - Mammaaa - blebetala je pružajući debele ručice. Nevesta će biti veoma razočarana ako je mislila da će mala mirno sedeti u crvenim kolicima i delovati slatko. Dete je htelo da izađe iz kolica, i to odmah.

- Raket, ššš - rekla je baba, a onda je, kad joj je postalo jasno, kao i svima ostalima u ambaru, da dete neće začutati, uzdahnula i popustila uzimajući devojčicu iz kolica i stavljaajući je u krilo.

Devojčica je imala ime tipično za striptizete. Kad poraste, barem neće morati da traži ime na internetu, pomislila je Džeklin.

Zatim su nastupile deveruše i mladoženjini drugovi. Garta je zamenila muzika Šanije Tven. Mlada je prvobitno želela da se oni postroje duž prolaza i igraju; ideju je dobila s *Jutjuba*. Na osnovu Džeklininog iskustva, neke ideje

dobro zvuče u teoriji, ali u praksi retko ispadnu onako kako je zamišljeno. To je bila jedna od takvih ideja i hvala bogu što se mlada opametila u vezi s tim.

Ako se izuzme jedan mladoženjin drug koji je žvakao duvan - Džeklin je bilo žao što to nije ranije videla - i povremenog uvijanja kukovima, sve ostalo je proteklo u redu.

Muzika je prestala, a zatim se dramatično promenila i postajala sve glasnija, ispunjavajući ambar. Mlada je prvobitno želela vlastitu kantri pesmu, ali Džeklin ju je ubedila da ide prolazom uz Mendelsonov *Svadbeni marš*. Malo tradicije na ovom veoma netradicionalnom venčanju neće škoditi.

Svi su ustali i okrenuli se prema prolazu. Snežnobela haljina do gležnjeva koju je mlada imala na sebi bila je više izrezana nego što bi to Džeklin preporučila - mladina filozofija bila je: *Pokaži šta imaš* - i bila joj je tesna preko kukova. Džeklin je imala pribor za šivenje u torbici. Molila se da joj neće biti potreban tog dana, ali postojala je velika opasnost da šavovi popucaju. Kosa - još jedan posao za tetku koja nije želela pomoć, a tako joj je bila potrebna - bila je ogromna. Ogromno *ogromna*. Glupavo ogromna. Međutim, zahvaljujući promeni izgleda koju je Džeklin preporučila, nevestina šminka je bila umerena, a bidermajer koji je Bišop kreirao bio je elegantan i prikladan. Dobro je ublažilo ono loše i Džeklin je pretpostavljala da zahvalnost duguju njoj.

Pošto je mlada prošla pored njih, Bišop se nagnuo i prošaputao: - Nisu valjda rođaci? - Nije ga ni udostojila odgovora. Dok su tako sedeli, Bišop dodade: - To mora da je prava ljubav.

Ili trenutno ludilo.

Eriku su se tresla ramena od prigušenog smeha.

Ceremonija se nastavila bez nezgoda. Radi svog duševnog mira, Džeklin se sve vreme naginjala na suprotnu stranu od Erika pokušavajući da ga ne dodiruje, ali on je bio toliko krupan da je zauzimao više prostora nego što mu je pripadalo.

Konačno, neobični sveštenik reče: - Sad možeš da je poljubiš - a onda, kad su se mladenci okrenuli prema gostima, dodao je gromoglasno: - A sada, da jedemo! Napolju nas čeka mnogo dobre klope.

- *Klopa!* - ponovio je Bišop s istovetnim izgovorom. - Strava.

24.

Sunce je zašlo a dnevna žega je jenjavala, ali svadba uz roštilj i dalje je bila u punom jeku. Pivo je lilo na sve strane, sudeći po tome koliko često su ljudi odlazili u dva pokretna toaleta koja su bila neprimetno smeštena iza ambara. Na Džeklinino iznenađenje, svadba je proticala u poluprihvatljivim okvirima, što znači da još nije došlo do pesničenja i da još niko nije potegao nož.

Nažalost, mladenci nisu pokazivali nikakve znake da žele bilo kuda da krenu, a dok oni ne odu, nije mogla ni Džeklin. Ni mladina majka, a ni tetka, nisu bile zainteresovane da nadgledaju taj deo večeri. I da su se mladenci žurili da počnu svoj medeni mesec, to se nije primećivalo. Mladoženja je skinuo sako i kravatu, otkopčao gornje dugme na košulji i zavrnuo rukave kako bi bolje uživao u plesu. Mlada i sve njene deveruše nestale su u ambaru da bi se ponovo pojavile posle otprilike pola sata i takođe zaplesale preobučene, sve do jedne, u kratke, lepršave haljine. Dve-tri - dobro, *nekoliko njih* - prešle su crtu lepršavosti i našle se na strani nepristojnosti, ali nije Džeklinina dužnost da vodi računa da li deveruše zarađuju nešto sa strane.

Živa muzika sastojala se od petorice sredovečnih muškaraca obučenih u farmerke i majice, koji uopšte nisu bili loši muzičari. To ne znači da su bili dobri, ali nisu bili ni loši. Imali su neočekivano veliki repertoar, od klasičnog roka do mnogih popularnih savremenih kantri pesama na koje je ta gomila sveta plesala s više oduševljenja nego veštine. Međutim, nikoga nije bilo briga ume li da igra ili ne. Bitno je zabaviti se.

Podignut je ogroman šator sa sklepanom „binom“ najednom kraju, a na drugom kraju su se nalazili stolovi na sklapanje pretrpani vrlo sličnom hranom koja je služena na prijemu prethodne večeri i postavljeni sa strane gde su se nalazili rashlađivači s pivskim flašama dugih grlića. Ispod nastrešnice šatora bili su raspoređeni stolovi na rasklapanje za kartanje i plastične baštenske stolice; Džeklin se zaista potrudila i pokrila stolove za kartanje izletničkim stolnjacima, a na svaki sto stavila je ćup različite boje s belim radama. Pošto se sve više smrkavalo, a raznobojne božićne svetiljke koje su oivičavale šator bile su upaljene, morala je da prizna da je utisak, mada rustičan, imao neku nemarnu ljupkost. Male široke sveće na baterije treperile su na stolovima. Mada bi prave sveće bile prikladnije, ove barem neće zapaliti šator ako se prevrne neki sto, što

je bilo sve izglednije kako je svadba odmicala, imajući u vidu količinu popijenog piva.

Bišop nije mirovao, već se uključio u slavljeničko raspoloženje. Prvo je ubedio mladoženjinu majku - zvala se Evelin - da pije pivo, što joj je pomoglo da se dovoljno opusti, tako da se i nasmešila, prvi put tog dana. Posle polovine druge flaše piva Bišop je počeo da je izaziva da zapleše s njim pokušavajući da je odvuče na podijum za igru koji nije bio ništa drugo do prostor od grubih dasaka poredanih po zemlji, a isto tako grub okvir je bio ukucan oko dasaka kako se ne bi razmicale.

-Jao, ne mogu ja to - uzviknula je s preneraženim izrazom lica.

- Naravno da možete - bodrio ju je Bišop. - Naučiću vas kako da igrate u vrsti.

- Šta je to igranje u vrsti?

- To nije uvijanje, već više kako se igra u filmu *Gordost i predrasude*. Ljudi stoje jedno pored drugog i igraju.

- Ali ja ne znam korake. - Obrazi su joj se zarumeneli dok je nervozno ali donekle željno pogledavala prema podijumu za igru.

Bišop ju je već uhvatio za obe ruke primoravajući je da ustane. - Lako je da se nauči. Pokazaću vam. Hajde, biće zabavno!

Džeklin je gledala i smeškala se. Hvala Bišopu, ne samo što je ostao već i što je posvećivao pažnju toj jadnoj ženi i naterao je da se smeje. Ona možda nikad neće biti zadovoljna sinovljevim izborom supruge, taj brak možda neće potrajati ni nedelju dana, ali barem se neće sećati svadbe kao krajnjeg jada.

Bišop je našao mesto sa strane kako ne bi smetali ostalim igračima, koji su se okretali i vrteli, i počeo da pokazuje korake svojoj partnerki. Posle trećeg okreta počela je da shvata i da na vreme pljeska rukama, a ponekad i na vreme da podiže nogu. Smejala se zajapurenih obraza i iskričavog pogleda.

Orkestar nije svirao laganu muziku. Videli su šta se dešava i prešli na Bruksa i Dana¹³ Iz zvučnika je počeo da trešti „Boot Skootin' Boogie". Dve žene su podvrisnule, a nekoliko njih pohitalo je da stane u vrstu s Bišopom i Evelin lupajući nogama, njišući se i pljeskajući. Bišop se smejao, bez uobičajenog podsmešljivog izraza na licu, a Evelin se smejala kad god bi pogrešila u koraku.

- Hvala vam - rekao je mladoženja prišavši Džeklin i dao joj hladnu, zamagljenu flašu piva.

¹³ Američki kantautori kantri muzike. (Prim.prev.)

Iznenadena, ona automatski uze pivo. - Za šta?

Malo se oznojio od vlastitog truda na podijumu za igru - kosa mu je padala na čelo, oči su mu svetlucale, a lice bilo zajapureno. Pokazao je glavom na svoju majku. - Što ste nasmejali mamu.

To znači da nije potpuno nesvestan u kakav vrtlog je uvalio svoju porodicu, kao što je ona mislila. Da je on u taj brak ulazio otvorenih očiju, svakako bi mogao od njega nešto da napravi, ali ona je bila prilično sigurna da bi to značilo kako mora da odvoji svoju nevestu od njenog društva. S druge strane, on će se možda uklopiti u to društvo i bolje nego što je ona očekivala, što će ubuduće značiti besane noći pune briga za Evelin. S ljudima se nikad ne zna. I zato što se ne zna, zato što ona nije mogla da uradi ništa da popravi stvar, čak i da je znala, Džeklin se nasmešila i popila malo piva. - Nemojte meni zahvaljivati. Zahvalite Bišopu. Nisam imala pojma da on čak i zna ples u vrsti.

- Ko je on? Vaš dečko? Mislio sam da vam je dečko onaj pandur.

Izgleda da ga nije uzbuđivalo to što ljudi koje ne poznaje jedu i piju na njegovoj svadbi. - Ne, Bišop je cvećar koji je obezbedio cveće za svadbu. On obično ode čim sve postavi na svoje mesto, ali danas je odlučio da ostane. Izvinite, trebalo je da vas pitam za dozvolu. - Činjenica da nije pitala, da joj to nije ni palo na pamet, samo dokazuje koliko je bila uznemirena čitavog tog dana.

On je odmahnuo rukom. - Sve je u redu. Meni ne smeta. Dakle, policajac vam je momak?

Otvorila je usta da porekne to, a onda je shvatila da ničim neće moći da opravda Erikovo prisustvo ako to učini. Mogla je da objašnjava čitav niz komplikovanih događaja, što nije želela, ili da pusti da svi misle kako ona poziva prijatelje na svadbe koje organizuje, što je svakako gore nego reći istinu. Međutim, ukoliko kaže da je on na dužnosti - kao što i jeste, zar ne? - rizikovala bi da polovina gostiju pobegne i da zabava propadne. Očigledno je da su svi zaključili da je on tu zato što se zabavlja s njom, te je stoga na neki način predstavljao manju pretnju za njih. - Tako nekako - konačno mu je odgovorila.

- Pomislio sam. - Mladoženja se kucnuo flašom s njom, namignuo joj i pošao da potraži svoju novopečenu suprugu.

Džeklin je gledala u flašu piva u svojoj ruci. Trebalo bi da je ostavi; nije bila baš za piće, a i nikad ne pije alkohol kad radi. U ovom slučaju, problem je u tome što je ona tu više bila posmatrač nego organizator, pošto je već uradila sve što je mogla osim da smesti mladence u kola - daj bože da to bude *što pre* - i

dođavola, bilo joj je vrućina i bila je žedna, a pivo je bilo hladno i tečno. Nagnula je flašu i otpila još malo.

Gotovo je ispila celu flašu piva kad ju je jedna ruka iznenada obuhvatila oko struka. Ona podiže pogled, začuđena, i vide razdragano lice Smešne frizure. - Ajde, slatkišu, da igramo! - I poče da je vuče ka podijumu za igru.

Erik se držao po strani više iz poštovanja prema činjenici da je Džeklin na poslu nego zbog ičeg drugog, ali stao je u začelje šatora, blizu stolova s hranom, odakle je mogao da pazi na nju. Pokazalo se da to mesto ima dvostruku prednost. Nutkali su mu pivo i roštilj, ali on je odbio pivo i uzeo roštilj zajedno sa salatama od krompira i kupusa. Bilo je tu bezalkoholnih napitaka i sokova za decu, te je pio sokove i zanemarivao dobar i hladan ukus piva. Roštilj je bio bogovski. Sveštenik je rekao da je to zbog toga što je stavio otvorenu konzervu piva u roštilj i poklopio ga dok se meso peklo; izgleda da pivo daje dodatnu vlažnost mesu i omekšava ga. Možda u tome ima istine, jer je meso bilo izvrsno.

Ako je postojalo ijedno javno mesto na kojem je Džeklin bila sigurna, to je onda bilo tu. Pre svega, vrlo malo ljudi je znalo gde se ona nalazi. Znale su ostale tri žene koje rade u *Premijeru*. Očigledno, Bišop Delejni je znao gde će se ona nalaziti, što je predstavljalo slabu kariku koja mu se nije sviđala, mada je mislio da Delejni nema nikakve veze s ubistvom Keri Edwards niti s napadom na Džeklin. Eriku je počelo da se dopada kako je povezan posao organizovanja venčanja i kako isti ljudi stalno učestvuju u tome. Organizatori svečanosti imaju svoje omiljene dobavljače koje preporučuju u slučaju da klijent već nema nekoga na umu. Ukoliko je Delejni nekome spomenuo gde će se nalaziti i ko organizuje događaj, taj neko je lako mogao reći nekom trećem i glas je mogao dopreti do pogrešne osobe.

Međutim, nije lako naći to mesto. Ambar se nije video s puta. Nalazio se na privatnom posedu i postojao je samo taj jedan seoski put koji je vodio do njega. Da nije bilo Džeklininog rasporeda rada i ostalih papira, kao i sistema za satelitsko navođenje, ni on ga ne bi pronašao.

I na kraju, mada ne manje važno, smatrao je da je Džeklin prilično bezbedna jer većina ljudi oko nje ne bi volela da neko među njima bude upucan i da im zabava bude pokvarena. Kad bi se pretresla sva vozila, bio je siguran da bi se barem u trećini pronašlo vatreno oružje. U kamionetima su stajale sačmare i puške koje su se videle u držačima na zadnjem staklu, a u automobilima su, u prostoru kod menjača, u pregratku za rukavice ili ispod sedišta stajali pištolji.

Držanje sačmara i pušaka bilo je dozvoljeno zakonom i, uostalom, sva ta kola nalazila su se na privatnom posedu. Kad bi bio u uniformi i kad bi zaustavio bilo koga od tih ljudi zbog saobraćajnog prekršaja, dobar deo njih bio bi uhapšen na licu mesta.

Dovoljno bi bilo da obavi jedan telefonski razgovor i njegovi ljudi bi preplavili to polje. Ishod racije verovatno bi bio priličan broj privođenja na osnovu otvorenih naloga, ali dođavola, nisu prekršili nijedan zakon, koliko je on mogao da vidi, a policajac ponekad mora da postupi na osnovu slobodne procene. Većina naloga bi bila vezana za relativno sitna dela -tumačeći „relativno“ u operativnom smislu -a dešavaju se daleko gore stvari na koje bi policija trebalo da troši budžet i vreme. Zato ga to nije uznemiravalo.

Tada je primetio onog mršavog momka od prethodne večeri, onog s najsmješnijom mogućom frizurom, kako vuče Džeklin prema podijumu za igru uprkos njenim protestima i pokušajima da se oslobodi, a to ga je već uznemirilo, i to prilično.

Počeo je da se prikrada toj budaletini, a izraz lica mu verovatno nije bio naročito prijateljski budući da su mu se ljudi iz mnoštva sklonili s puta. Ako je išta znao o Džeklin, bilo je to da će ona učiniti sve kako bi izbegla da pravi scene, osim ako se ne obrušava na njega, što joj je, kako se čini, bilo na prvom mestu - tako da, iako je protestovala, radila je to tiho trudeći se da se ne primeti da se u stvari bori s tim momkom, što je Erika još više razjarilo, jer ju je to dovodilo u podređeni položaj.

Pošto se ona opirala, a on se kretao prilično brzo, sustigao ih je upravo kad ju je kreten dovukao do podijuma za igru. Erik je stao na daske i uhvatio tog momka za rame; nije ga odgurnuo u stranu, mada je mogao, jer zbog Džeklin nije hteo da pravi scenu. Umesto toga, samo je energično nastupio i zario mu prste u zglob ramena zaustavljajući ga.

- Juče sam ti rekao da je ona sa mnom - zarežao je.

Momak je počeo drsko i osorno da odgovara, a onda očigledno malo promislio. Možda se setio da se radi o policajcu ili je možda izraz Erikovog lica bio dovoljan da ga odvрати.

- Samo sam hteo da igram s njom - mrmljao je mrgodno.

- E pa, ona neće da igra s tobom.

- Nisi morao da...

- Sinko, ne teraj me da ti izbušim dupe - preporučio mu je Erik.

- Nećeš valjda...

- Aha - reče Erik ozbiljno. - Hoću. Pisanje izveštaja će biti zajebano, ali isplati se. - Lagao je. Nije bio od onih pandura koji su oružjem pokazivali svoju nadmoćnost, ali je pobesneo kad je taj kreten uhvatio Džeklin i počeo da je vuče. Uh, Džeklin. Nije je pogledao otkako je zaustavio nju i udvarača, a ni sada se nije usuđivao da je pogleda kako bi video kako ona podnosi sve to. Verovatno joj je neprijatno što je napravio scenu.

Baš ga briga.

- Jebiga - odbrusi momak. - Nije ona vredna toga. - Okrenuo se na peti i počeo da se probija kroz gomilu koja se okupljala i posmatrala ih.

- Ne bih se složio - reče Erik, a zatim se pripremi za grdnju koju će verovatno primiti.

Umesto toga, primetio je kako Džeklin stoji, vidno drhteći, bleđa, i bez razmišljanja ju je uzeo u naručje. - Sve je u redu - rekao je zagnjurivši joj lice u kosu i udišući njen miris. Iznenadnim malim trzajem približila mu se, kao da je htela potpuno da se sakrije. Na potpeticama je verovatno imala metar i sedamdeset sedam centimetara, ali je delovala veoma krhko u njegovim rukama, dok joj se telo treslo uz njegovo. Možda je preterano reći da je bila prestravljena, ali svakako je bila uplašena, što ga je ponovo razljutilo.

- Izvini - rekla mu je u rame. Ruke su joj skliznule ispod njegovog sakoa i ona se uhvatila za leđa njegove košulje tako čvrsto da se upitao hoće li šavovi popustiti pod tim pritiskom.

- Nemoj se izvinjavati. Nije tvoja krivica što je onaj idiot rešio da se ponaša kao kreten. - Umirujuće joj je trljao leđa.

- Nisam na to mislila. - Glas joj je bio prigušen, ali uprkos orkestru koji je nastavio žustro da svira, čuo ju je.

Učinilo mu se da zna na šta ona misli. Izvinjavala se što se privijala uz njega, bez obzira na to što je bila uplašena. Primetio je da je pomalo napeta zbog nečega, a za nju, dopustiti da je tako drži, pošto je rekla da nisu jedno za drugo, bilo je isto što i gaženje date reči ili tako nešto.

Kakve veze ima što je napeta. Još mu je prijatnije kad ona izgubi kontrolu jer je to uvek tako neočekivano, kao u tom trenutku. Nije očekivao da će se tako priviti uz njega, pa nije bio spreman za tu vrelu čaroliju koja je gorela između njih još od prvog trenutka kad ju je ugledao. Dodir njenog tela i njen miris bili su dovoljni da mu se zavrta u glavi i da oseti jak bol među nogama.

Onda je osetio da se ona pribrala; znao je da će se odmaći, a to nije želeo. Jedini način da dopre do nje jeste da je zadrži zbunjenu.

Pre nego što je mogla ma šta da kaže, uhvatio ju je za ruku a drugu ruku joj je stavio na svoj struk i zavrteo je. – Hajde da igramo - rekao joj je osmehujući se, i pre nego što je mogla da dođe sebi, uveo ju je usred plesačke vrste Bišopa Delejnika.

U normalnim uslovima Erik bi radije vadio zubni živac nego što bi plesao, mada se nekad, u mlađim i „divljim“ kafanskim danima, i te kako okretao po podijumu za igru jer je to bio pravi način da privuče ribe. Sad je obuhvatio Džeklin oko struka ne puštajući je da pobegne, kad je Delejnik ispustio vrisak dobrodošlice, a orkestar ponovo zasvirao pesmu „Boot Skooti' Boogie“, koju su, kao daleko najpopularniju tačku večeri, svirali već treći put.

Ugledao je njene plave oči, razrogačene i zbunjene, ali nije obraćao pažnju na izraz njenog lica, već je rekao: - Samo me prati.

Izraz lica joj se promenio, nakrenula je glavu i on je video kako joj se u očima ogleda izazov. - Molim te - rekla je s očiglednim omalovažavanjem, a zatim podigla suknu iznad kolena i počela da klizi po podijumu i prepliće nogama isto tako dobro kao i ostali. Srce mu je gotovo stalo pri pogledu na te božanstvene noge koje su se pokretale u ritmu. Uživala se u igru ljuljajući kukovima, tapšući, lupkajući nogama gipkim pokretima kao prava plesačica ili kao neko ko je provodio mnogo vremena na podijumu za igru. Kao i mnogi prisutni, zapevala je. U jednom trenutku ona i mladoženjina majka su se namerno sudarile kukovima, što nije bio deo plesa, i nasmejale su se dok su ponovo hvatale ritam. Erik ju je povukao nazad prema sebi držeći je kako bi se kretali u ritmu. Oči su joj sijale dok mu se osmehivala, a on je mogao samo da pomisli: hvala bogu za pivo i hvala Bruksu i Danu.

Pesma se završila, a orkestar je bez pauze prešao na mnogo sporiju muziku u nameri da plesačima pruži priliku da predahnu. Erik je umeo da iskoristi priliku koja mu se pruža i jednostavno ju je privukao sebi, spajajući se s njom od kolena do ramena, i počeli su da se njišu zajedno.

Džeklin je ostala dosledna sebi, naravno, i pokušala da ne obraća pažnju na nešto što je bilo očigledno, a što ju je ubadalo u stomak. - Vi umete da plešete, detektive - reče ona bez daha.

Proturio je nogu između njenih dok su se okretali, a ruka mu je skliznula na njen kuk kako bi vodio njene pokrete, što ih je samo priljubilo jedno uz drugo. - Umete i vi, gospođice Vajld. Pivo i plesanje u vrsti... zna li vaša majka šta ste sve naučili na fakultetu?

- Ponešto zna - rekla je ona i dalje se smešeći, sa iskrom u oku.

- Hoćeš li da mi šapneš na uho?

- Ni za živu glavu.

Nasmešio se i nastavio da se kreće. Ona ga je gipko pratila, noge su joj se trljale o njegove, a njeni kukovi su prihvatili njegove. Pomislio je kako čak i kroz kostim oseća njene tvrde bradavice. Svakako je osećao kako temperatura njihovih tela raste i miris vrele slasti koji je ples doneo njenoj pregrejanoj koži. Pitao se kako da ostane nasamo s njom, jer ako se to desi, biće u njoj pre nego što ona ponovo počne da razmišlja. Još samo pet minuta, mislio je pritiskajući čelo na njeno. Za pet minuta ona će gristi njegovu košulju da ne bi vrištala. Mnogo bi više voleo da bude nag i da ona grize *njega*, ali daj šta daš, samo da ponovo vodi ljubav s njom.

Pesma je naglo prekinuta nekom vikom i navijanjem i oni se razdvojiše na vreme da pogledaju kako specijalno opremljen i preuređen kamionet poskakuje po seoskom drumu ukrašen penom za brijanje, belom pastom za cipele i bezobraznim natpisima, vukući za sobom niz konzervi koje su tandrkale. Džeklin je otvorila usta i zatreptala u pravcu kamioneta koji je odlazio. - Otišli su bez mene - izletelo joj je.

Erik ju je gledao. - Trebalo je da pođeš s njima? - upitao je obazrivo.

- Ne! Trebalo je da... To je deo mog posla... - Glas joj je utihnuo i samo je odmahнула rukom, a zatim zažmurila. - Trebalo je da se postaram da sve bude kako treba kad krenu.

- Mislim da to mogu i sami da obave. Dođavola, ovo planiranje venčanja počinje da zvuči perverzno.

Nasmejala se, malo čudno, ali ipak se nasmejala. - Znaš na šta mislim. Ja treba da organizujem stvari, da se postaram da nevesta ne zaboravi ništa, mada bih rekla da je od svih venčanja koje je *Premijer* organizovao ovo *najmanje* teklo prema planu, tako da nisam iznenađena.

Delejni im je prileteo i poljubio je u obraz. - Iskrali su se - rekao je utešiteljskim tonom. - Ni Evelin nije znala da odlaze i sada je ponovo ljuta na sina. Idem da je privolim da još igramo, da joj skrenem pažnju na druge stvari. Ti si, drugarice, imala naporan dan; zašto ne pođeš kući i odspavaš? Još jedan veliki posao sutra i ovaj ludački maraton je gotov.

Eriku se taj plan dopao. Pre nego što je mogla da pronađe neki razlog zašto bi još ostala, već su išli prema njenim iznajmljenim kolima. - Otpratiću te do hotela da se uverim da te ne prate. - Razmislio je o toj rečenici i nasmejao se. - Mislim, da te ne prati neko drugi.

Uzvratila mu je skrušenim osmehom. Izvadila je ključeve od kola iz džepa i uzela torbicu iz prtljažnika. Erik nije čekao da mu kaže kako nije potrebno da je prati; već se udaljavao.

Džeklin je posmatrala kako je svetla Erikovih kola prate sve do Atlante. Bila je toliko rasejana da je umalo pogrešno skrenula kako bi se uputila prema svojoj kući, ali se na vreme trгла i nastavila prema Atlanti.

Nikako nije mogla da sabere misli. Ništa nije teklo onako kako je planirala, ni na venčanju niti čitavog dana. Svadba, u čitavom neobičnom i smeha vrednom sjaju, ispala je neočekivano zabavna. Bišop je otkrio svoju nemirnu stranu za koju nije znala da postoji, kao i veliku dobrotu. Mnogi svatovi, za koje se ne bi iznenadila kad bi ih videla na poternici okačenoj u pošti, veoma lepo su se ponašali. Uplašio ju je onaj kreten s pokvarenim zubima koji je delovao kao da ima svašta na umu osim plesa. A spasao ju je Erik, koji je plesao kao da... kao da... pa dobro, kao da je provodio mnogo vremena po barovima za neoženjene i neudate udvarajući se ženama. Njegovo igranje nije bilo na profesionalnom nivou, ali bio je dobar, dovoljno dobar da je izazove da se pravi važna pred njim jer je znala da ni ona nije nimalo loša. Onda je orkestar prešao na onu sporu stvar i on je gotovo počeo da vodi ljubav s njom na samom podijumu, mada to niko nije primetio. Barem se nadala da nije.

Bože, bilo je uzbudljivo biti u njegovom naručju, trljajući se uz njega i njišući se, osećajući kako je njegova erekcija bode i posmatrajući kako mu pogled postaje prodoran i usredsređen. Svaki pokret je povećavao njeno uzbuđenje sve dok nije osetila da će svršiti ako je samo još jednom dotakne svojim telom. Da je srećni mladenci nisu iznenadili iskradanjem... ko zna šta se moglo desiti?

Sada, bez njegovog tela uz njeno, pulsirala je od nervoznog bola koji ju je navodio da čvrsto skupi noge pokušavajući da zadrži taj osećaj. Nije trebalo da igra s njim. I nije trebalo da popije ono pivo.

Ipak, nije mogla da krivi pivo, i to samo jedno pivo. Trebalo je da popije dva. Onda bi imala dobro opravdanje.

Skrenula je prema svom hotelu i parkirala se na jednom od dva mesta ispred dela koji je on bio rezervisao za nju. Kad je stupila na pločnik, stao je pored nje i izašao iz kola.

Džeklin je progutala pljuvačku i pokušavala da izgovori reči koje bi ga otpremile kući. On joj je prišao bez reči i uzeo iz njene ruke magnetnu karticu za otključavanje vrata.

Ušli su. Barem su to uspeli da urade. Okrenula je prekidač za svetio dok su ulazili i upalila se jedna lampa. Međutim, čim su se vrata zatvorila za njima, njegove ruke su već bile na njoj, a njegova usta na njenim, dok ju je krupnim telom gurao prema spavaćoj sobi - i ona mu je to dopustila. I ne samo da mu je dopustila, već ga je obgrlila oko vrata, a jednu nogu je podigla i savila oko njegovih kukova.

Ruke su mu bile grube dok je svlačio odeću s nje, vukući je tako snažno u jednom trenutku da je čula kako šav puca. Nije se obazirala. Bacio ju je na krevet i spustio se preko nje. Posle nekoliko burnih sekundi zadigao joj je suknju, skinuo joj gaćice i mišićavim bedrom joj razdvojio noge. Nabrekli, vreli penisom skliznuo je u nju, od čega je vrisnula, a onda, pošto je već svršavala, glas joj se izgubio u njegovom ramenu u koje je zarila lice. Izgovorio je njeno ime grlenim glasom, a onda je provukao njene noge između svog tela i ruku i snažno i brzo je zajahao.

Ovog puta nije ostao čitavu noć. Probudila se malo posle ponoći i njega više nije bilo.

A, očigledno, ni njenog zdravog razuma. Ležala je budna neko vreme ispunjena bolnom tugom. Svaki njegov dodir bio je kao da ju je pogodila munja, a zna se da munje uništavaju. Bilo je jarko i divno, ali ono što ostaje jeste spržena zemlja.

25.

- Smatram da ne bi trebalo da idemo na tu svadbu - rekao je senator Denison s nelagodnom dok su se on i Fer oblačili. - Mislím, Šon je jedva pri sebi, a još odlazak u pogrebno preduzeće večeras...

- Gluposti - odbrusi Fer. - Da je iko od nas dvoje voleo Keri, bilo bi drukčije, ali nemojmo se pretvarati, čak ni pred Šonom, da jesmo. On zna da smo bili spremni da joj pružimo dobrodošlicu zbog njega, ali to je sve. I mada je mrtva, neću joj dopustiti da me pretvori u licemera.

Ferin pogled je bio jasan i čvrst. Senator uzdahnu. Neki ljudi su tumarali kroz život, ali ne i Fer. Ona je oduvek znala ko je, šta je i šta radi - i ni za šta se nije izvinjavala. Nije bila okrutna osoba, ali nije bila ni posebno prijatna. On je bio ljudsko biće, pravio je greške, spoticao se, davao sve od sebe i uvek bio svestan da ne dostiže njene standarde. Takođe, ono što je zaista bilo obeshrabrujuće jeste neizrečena misao da je ona oduvek bila svesna toga.

Ali šta bi on bez nje? Voleo je Tejt, zaista ju je voleo, jer je mogao da se opusti s njom. Ona nije bila savršena, te tako ni on nije morao da bude savršen s njom. S njom, on je bio glavni. S Fer je bio samo suprug pod njenim skutom. Njen porodični imetak pružio im je društveni ugled, njen poslovni njuh im je obezbeđivao zdrav prihod, a njene veze bile su delotvorne.

Najgore od svega bilo je to što je i nju voleo. Voleo ju je i plašio je se, a ponekad nije znao koje osećanje je jače.

Dakle, pošto je Fer rekla da moraju da idu na to venčanje, završio je vezivanje čvora na kravati.

Džeklin je već bila u crkvi pre nego što je shvatila, uz sav nedavni darmar u svom životu, da je lako i s punim pravom mogla da opravda svoje odsustvo s venčanja u nedelju po podne. Niko u *Premijeru* ne bi ni okom trepnuo; svi bi zbili redove i postarali se da sve bude kako treba. Međutim, od svih šest venčanja te nedelje, to je bila zaista najveća svadba. Svi zaposleni u *Premijeru* imali su udela u tom venčanju i svadbi i to je bilo nešto čime su se stvarno ponosili. Posle sveg onog stresa oko istrage i pucnjave na nju, posle svih onih dana fudbala, smešnih frizura i porodičnih zadevica, bilo joj je potrebno da se bavi takvom svadbom. Morala je da bude tu zbog vlastitog duševnog mira.

Pored toga, lakše je raditi nego biti sam, jer nije mogla da pobegne od svojih misli i od nezaobilaznog saznanja da je kukavica.

Ne, bolje je što je tu. Poslednje od šest venčanja te nedelje bilo je najtradicionalnije i svakako najveličanstvenije. Obe porodice su se bavile velikim poslovima - jedna u muzici, a druga s građevinskim mašinama, što je mnogo dosadnije od muzike ali je očigledno daleko unosnije, tako da novac nije bio problem. Nevestina majka je poticala iz jedne istaknute porodice u Džordžiji, što je čitav događaj popelo veoma visoko na lestvici društvenog interesovanja. Kad se sve to sabere, to je bilo venčanje kome treba prisustvovati i mesto na kome treba biti tog nedeljnog popodneva.

Crkva je bila ukrašena belim i svetložućkastim ružama, ljiljanima i s toliko treperavih sveća da se svod tek naknadno video. Gudački trio svirao je klasičnu muziku, i to bez falširanja, dok su gosti pristizali, a trebalo je da svira i za vreme ceremonije. Gosti su bili prikladno obučeni i ponašali se kako treba, imajući u vidu važnost tog dana. Čak su i devojčica koja je nosila cveće i dečak koji je nosio prstenje bili preslatki i oboje se lepo ponašali. Nisu ni pisnuli, niti su plakali, ni razmaženo besneli, ni povraćali u crkvi. To je mogla da računa kao potpuni uspeh.

Deveruše su bile predivne u boji svetlog lososa koja im je lepo pristajala i izgleda da su sve bile srećne što učestvuju u tom venčanju. Ako je neka i patila od sindroma „stalno deveruša, nikad mlada“, vešto je to prikrivala. Haljine su im bile jednostavne i elegantne, tako da Džeklin nije sumnjala da će ih ponovo obući umesto da ih prodaju na buvljaku ili čak spale.

Mlada je izabrala tradicionalnu dugačku venčanicu, a mladoženji je smoking tako dobro stajao da je znala da mu je sašiven po meri, ali to je bila takva grupa ljudi u kojoj su verovatno i mladoženjini drugovi imali smokinge šivene po meri. Crkva je mirisala na cveće i sveće i pomalo na parfem. Dan je bio vreo, ali su rashladni uređaji radili punom parom u crkvi tako da je bilo prijatno sveže. U trenutku kad su se mladenci zakleli na vernost, sve je bilo kako treba.

Džeklin je pogledala po crkvi i u mislima je potapšala po ramenu sebe i svoju majku i čestitala Didri i Pič na dobro obavljenom poslu. Bio je to dan za pamćenje za mladence koji su bili u središtu svega toga, savršen trenutak u životu koji nikad neće zaboraviti. Lepo je znati da takvi trenuci još postoje u ovom ludom svetu.

Nije trebalo da gleda naokolo jer joj je pogled pao na jednog visokog, mišićavog muškarca koji je nepomično stajao pozadi, polusakriven u senci. On nije bio pozvan, ali su njegova značka i oružje sami po sebi predstavljali pozivnicu. Kad je stigao, očevi mladenaca su ozbiljno porazgovarali s njim, obojica su klimnuli glavama i Erik je dobio ono što je tražio, to jest dozvolu da prisustvuje. Stajao je po strani, ali ona nijednog trenutka nije mogla da zaboravi da je on tu i znala je gde se tačno nalazi čak iako nije gledala.

Od prvog trenutka kad ga je ugledala, život joj se okrenuo naglavačke. Za manje od nedelju dana potpuno je odbacila svoju uobičajeno obazrivu prirodu i upustila se u seks za jednu noć s njim, zatim ju je klijentkinja izvredala i otpustila, *onda* ju je taj isti čovek osumnjičio za ubistvo klijenta i pokrenuo istragu, isti čovek s kojim je imala seks za jednu noć. A da, da ne zaboravi i da je bila meta nesuđenog ubice, verovatno iste osobe koja je ubila Keri Edwards, a sada su joj kola konfiskovana i živi u hotelu jer nije bezbedno da bude u sopstvenoj kući. Uvek je smatrala da je jaka, ali nije bila dovoljno jaka da sama prolazi kroz sav taj darmar. Bilo joj je drago što je Erik tu. Možda ne bi mogla da mu prizna to, ali morala je da prizna sebi.

I da Keri nije bila ubijena, pomislila je Džeklin, ona bi *i dalje* mislila na njega. Čekala bi da joj telefonira i pozove je da izađu i pitala bi se da li će je zaista zvati. Rekla mu je kako može da je zove posle ludila od šest venčanja za pet dana. Ako se može suditi po prvoj noći koju su proveli zajedno, završili bi kod nje i možda započeli nešto novo i divno, a možda bi našli nešto mnogo više od onoga što su tražili kad su se sreli. Čula je da se tako nešto ponekad dešava, ali je mislila da ljudi preteruju.

Međutim, Keri je ubijena, a Džeklin je postala osumnjičena i Erik ju je saslušavao i uzeo joj odeću da proveru mrlje od krvi. Iako su joj krv i telo vrili svaki put kad bi ga videla, kako će ikada preći preko toga?

Zato i jeste kukavica, jer je želela da pređe preko toga, ali ipak se plašila. Bilo joj je dosta samoće, dosta joj je bilo da gleda kako drugi ljudi nalaze sreću dok je ona ostajala po strani i imala samo majku i prijatelje da joj prave društvo. Naravno da je znala koliko su joj oni važni u životu, ali ipak, to nije uvek dovoljno. Želela je da učini ono što druge žene čine, da posegne za srećom i zgrabi je. Jednom je doživela to, ali ubrzo je samo mogla da posmatra kako joj se ta sreća raspada pred očima. Da li je njen brak propao zato što se, umesto da se potpuno posveti mužu, delimično uzdržavala očekujući da će je on možda izneveriti? A on je, naravno, brže-bolje i uradio to. Šta reći - samopredskazanje.

Međutim, i dalje se uzdržavala, i dalje strahovala da prigrabi priliku, da zaista zavoli nekoga. Jedini muškarac koji ju je izazvao da izađe iz svoje mirne luke bio je Erik Vajlder, a ona je dozvolila da ga okolnosti odstrane - daleko, daleko odstrane. I uprkos tome što je neprestano govorila da nije ni važno, duboko u sebi bila je svesna da jeste važno, mnogo više nego što se usuđivala da prizna.

Erik nije ni pokušao da se predstavi kao Džeklinin momak. Ne samo da to nije bilo neophodno u toj grupi, već ona nije bila sama tamo; tu su bile njena majka i dve druge žene iz *Premijera*, i ako bi počeo da se ponaša kao zaljubljeni tetreb prema Džeklin, mislio je da bi mu njih tri odrubile glavu. Moraće nešto da preduzme u vezi s tim, pomislio je i još jednom čkiljeći osmotrio ljude u crkvi.

Misle li oni da mu je lako da radi svoj posao i da istovremeno drži nju na oku? Bukvalno je radio dva posla istovremeno jer je Garvi mogao samo povremeno da dodeli Džeklin uniformisanog policajca. Erik je morao da se tušira i brije, morao je da jede i spava i, dođavola, morao je i da radi. Samo je činjenica da se Garvi slagao s tim kako je osoba koja je pokušala da ubije Džeklin gotovo sigurno ista ona koja je ubila Keri Edwards privolela je poručnika da odobri tu dužnost, ali i da nije odobrio, Erik bi to radio, a oni bi mogli samo da ga poljube u dupe. Garvi je verovatno bio svestan toga te je zamolio poručnika Nila da učini sve što može.

Nakon narednog dana sve će biti lakše. Frenklin se vraća na posao. Ukoliko bude neophodno, Erik bi mogao da preda slučaj Keri Edwards i preuzme celodnevno čuvanje Džeklin, mada bi, zbog neprekidnosti, bilo bolje da on ostane na tom slučaju. Ali tu će biti Frenklin i Garvi se može vratiti na svoje mesto pa mogu da budu malo opušteniji u dnevnom rasporedu.

Međutim, tog dana bilo je napeto. Senator i gospođa Denison bili su tu kao gosti na svadbi. Erik nije imao pojma šta će se desiti ako senator vidi Džeklin ili ona njega, ali to se još nije desilo. Crkva je bila velika i sve žene iz *Premijera* su radile, a uz to, Denisonovi su sedeli napred u crkvi. Klupe u crkvi su bile kao na stadionu tako da su svi imali dobar pogled na oltar, ali ljudi koji su sedeli napred bukvalno nisu mogli da vide šta se dešava pozadi. Voleo bi da pomeri Džeklin kako bi mogla dobro da vidi senatora a da joj ne kaže o čemu je reč, kako bi video da li ponovno viđenje podstiče sećanje koje bi bilo dovoljno da ga prepozna. Ono što nikako nije želeo bilo je da senator vidi nju.

Zgodno je što ljudi Denisonovog nivoa gotovo nikad ne obraćaju pažnju na način kako su neke stvari urađene oko njih. Oni samo primećuju da li je nešto urađeno ili nije.

U tom trenutku Džeklin je razgovarala s ljudima zaduženim za svadbu sređujući detalje oko ulaska gostiju u svečanu salu i izdajući im poslednja uputstva. Didra i Pič su nadgledale postavljanje stolova s hranom, a Madlin je razgovarala sa šefom orkestra. Džeklin je bila bezbedna u tom trenutku dok je većina gostiju čekala napolju da uđe.

Svečana sala u Houpvelu bila je veoma lepa, ali pred ovom u Bakhedu mogla se gotovo postideti. Glavna sala je bila više nego dva puta veća od one u kojoj je ubijena Keri Edvards. Parkiralište je bilo trostruko veće i okruženo drvećem koje je pružalo dragocenu hladovinu po vrelom letnjem danu. S glavnog ulaza sala je izgledala kao neko neoklasično zdanje. Ako su želeli da pokažu stari Jug i staro bogatstvo, onda su uspeali na oba fronta. Prostorija je bila ukrašena istim bojama koje su korišćene na venčanju. Pomalo kitnjasto za njegov ukus. Njemu se lično više dopao roštilj na farmi prethodnog dana, ali to ne bi priznao Džeklin. Međutim, ovo je bilo lepo. Za kitnjasti stil.

Mladenci su još bili u rukama fotografa koji je bio uporan da načini izvestan broj zadivljujućih snimaka, tako da nije bilo mnogo ljudi u svečanoj sali. Uskoro će se otvoriti vrata za goste i počće lepa i civilizovana zabava. Mogao je da se opusti nekoliko minuta, barem dok se vrata ne otvore. Ništa se neće dogoditi dok su tu samo organizatori i nekoliko radnika koji rade na pripremi svadbe. Pretpostavljao je da će dame iz *Premijera* biti još zauzetije kad se prijem zahukta, tako da je u tom trenutku bilo idealno vreme da uradi nešto u vezi s neprijateljskom situacijom u kojoj se našao.

Madlin se rukovala sa šefom orkestra i okrenula se. Duboko je uzdahnula i odmerila prostoriju kritičkim ali i zadovoljnim pogledom. I Erik je duboko uzdahnuo - bila mu je potrebna potpora za to sučeljavanje - i uputio se prema njoj. Kako joj je prilazio bliže, ona ga je procenjivački merkala, ali u tom pogledu nije bilo nimalo odobravanja.

- Sve izgleda odlično - rekao je ne bi li razbio led. - Sviđa mi se narandžasta boja.

Ledenog pogleda, isturila je bradu. - To je boja breskve i lososa, a ne *narandžasta* - odvrtila je, kao da joj je pružio govno na dlanu.

Pa dobro, njemu boja breskve i lososa liči na nijansu narandžaste. Bilo je očigledno da s mlaćenjem prazne slame neće daleko dogurati pošto je bilo isto

tako očigledno da nije uspeo u ćaskanju, barem kad je Madlin Vajld u pitanju. Erik je shvatio da bi trebalo da uhvati, što se kaže, bika za rogove, ili kako se to već kaže. - Sviđa mi se vaša ćerka - bupnuo je. - Kad se sve ovo završi, voleo bih da izađem s njom da vidimo kako ćemo dalje.

Zinula je u ćudu. - Je li vam se pomutio taj vaš zaljubljeni mozak? - odbrusila je.

- Možda - složio se. - Ali mislim da nije.

Najmanje je želeo da vidi na Madleninom licu da se ona zabavlja, a video je upravo to, kako zaprepašćenost ustupa mesto zabavi. - Vi zaista mislite da će Džeklin izaći s vama posle vašeg ponašanja prema njoj?

Erik je morao da suzbije napad besa. Ne bi trebalo da počne da se kaći s Džeklininom majkom. Ali istovremeno... ma, dođavola. - Mog ponašanja prema njoj? Razbio sam se da se postaram da bude oslobođena sumnje i zaštićena i učinio sve što sam mogao u toj nezgodnoj situaciji. Zato što smo jednom bili zajedno, ja...

Madlin trže glavu unazad. - Jednom bili zajedno? O čemu govorite? Džeklin bi mi rekla da je izašla s vama. - Ton joj je bio kao da mu je rekla kako bi joj ćerka saopštila da ima neku neizlečivu bolest.

Džeklin je verovatno zadržala za sebe priču o provedenoj noći s njim jer to zaista nije bio izlazak niti je ona osoba koja priča o tim stvarima, mada to nije mogao da kaže Madlin. - Samo smo se upoznali - objašnjavao je on. - Međutim, pošto sam lično poznao Džeklin, morao sam da budem objektivniji prema njoj nego prema bilo kome drugom ili bih za tren oka bio skinut sa slućajaja. Nismo imali dovoljno ljudi, te sam radio ono što sam morao. To ne menja moja osećanja. Ona me zanima - ma đavola, stalo mi je do nje - i kad moj kolega dođe sutra s odmora, ostaviću slućaj Edvards, ako budem morao, kako bih mogao celodnevno da pazim na Džeklin sve dok ubica ne bude uhvaćen.

Da li je on samo umišljao ili se u Madlininim očima videlo blago smekšavanje? Bilo ju je lako proćitati, imala je mnogo otvoreniji izraz lica nego njena ćerka. - Hoće li houpvelska policija odobriti to zaduženje?

- Ako ne odobre, uzeću odmor i radiću to u slobodno vreme. - I bio je spreman na to. Samo, nije bio svestan toga dok mu te reći nisu prešle preko usana. Bilo kako bilo, Džeklin mu je postala važna.

Možda je i Madlin to videla, jer su joj se usne opustile, mada joj je neka tuga ispunila oći. - U redu. Verujem vam.

Samo napred, mladiću, ali mislim da treba da znate da Džeklin ima problem s poverenjem.

Erik se ukoči od naleta besa jer se u njegovom okruženju „pitanje poverenja“ prečesto vezivalo za fizičko zlostavljanje. - Njen bivši? - zarežao je.

Madlin uzdahnu i odmahnu glavom. - Ništa tako dramatično, samo što je morala čitav život da se bori sa svojim ocem. Možda bi bilo bolje da sam se razvela od Džekija dok je Džeklin još bila beba. Znala sam i onda, pa, recimo, da je Džeki Vajld hodajuća emotivna katastrofa. Ne prema sebi - Džeki vodi računa sam o sebi - već prema svima ostalima. Džeklin je čitav svoj život sakupljala prekršena obećanja svog oca, a za dete je teško da pređe preko toga čak i kad odraste. Zatim se i njen brak brzo raspao... Plaši se da veruje i sebi, a kamoli nekom muškarcu.

A s Džeklininog stanovišta, on baš i nije pokazao da joj veruje niti da ona njemu može da veruje. Pokazalo se upravo obrnuto, mada on nije mogao drugačije da postupi u toj situaciji. Ipak, osećao je da sada stoji na čvršćem tlu, jer ne samo da je shvatao s čim se bori već je možda imao još nekoga na svojoj strani. Verovatno ne bi imao nikakvih izgleda ukoliko ga Madlin ne bi prihvatila, ali uz njeno razumevanje i podršku, barem neće potonuti treći put.

Dok je fotograf završavao svoj posao, Džeklin je spazila kako Erik razgovara s njenom majkom i od glupog ali snažnog osećaja panike počelo je da joj bubnji u ušima. Jedino o čemu su njih dvoje mogli da razgovaraju jeste ona, zbog čega se osetila razgolićeno i ranjivo kao da je neko naleteo na nju dok se tušira. Božanstveno. Mnogo bi se bolje osećala kad bi njena majka nastavila da se mršti na njega, ali dok ih je posmatrala, Madlinin izraz lica se promenio, omekšao.

Odlično.

Zatim, vrata su se otvorila i gosti su počeli da ulaze u prostoriju. Umesto večere postavljene za stolom, imali su zapažen švedski sto s toplom hranom, a okrugli stolovi za osmoro bili su razmešteni oko uglačanog drvenog podijuma za igru. Nevesta je predložila taj manje zvaničan razmeštaj kako bi njeni prijatelji i porodica mogli da se mešaju, idu jedni do drugih i zabavljaju se. Postoje zvanična i manje zvanična pravila o oblačenju i ostalom. Nije mogla da odoli a da ne uporedi tu svadbu s onom od prethodnog dana i oko usana joj je zatitrao nehotični osmeh. Zabavljala je ostale pričama s Hi-hou pakla, kako ga je Bišop nazvao, ali je takođe morala da prizna da se ludo provela.

Džeklin je neko vreme bila prezauzeta svojim dužnostima da bi razmišljala o Eriku Vajlderu... maltene. Svaki put kad bi se okrenula, on je bio tu, za njenim petama ili nekoliko koraka dalje, pazeći na nju. Njegova budnost ju je zabrinjavala i pitala se da li on zna nešto što joj nije kazao. Imao je običaj da joj ne govori sve.

Pogledala je po punoj sali i doživela neprijatno iznenađenje. S toliko važnih ljudi najednom mestu trebalo je da očekuje da će prepoznati dve Kerine deveruše. Ako su bile tu - a to ju je začnulo budući da je za to veče bilo planirano odavanje pošte Keri u prostorijama pogrebnog preduzeća - koliko je onda drugih ljudi u toj sali bilo povezano s Keri? Naježila se, jer je verovatno i Kerin ubica neko koje bio povezan s njom.

Odjednom, ponovo se osetila čudno ogoljeno, ali ovog puta zbog prave neposredne opasnosti. Okretala je glavu na sve strane lutajući pogledom od lica do lica sve dok konačno nije pomislila kako mora da prestane ili će početi da vrišti od napetosti. Prijem je dobro proticao, ljudi su i dalje dolazili i čestitali mladencima i sve dok ne dođe vreme da se seče svadbena torta, njen posao je malo zastao. Uzela je čašu punča, bezalkoholnog, otpila dobar gutljaj i povukla se u jedan miran kutak gde se barem nije osećala kao da joj je pištolj uperen u leđa. Želela je samo minut samoće kako bi sredila živce.

Još kad bi joj Erik dozvolio taj luksuz.

Prišao joj je i naslonio se na zid pored nje. - Moramo da razgovaramo - rekao je tiho.

Koliko li je samo puta rekao to u raznim izdanjima?

- Nešto se dešava, je l' tako? - reče ona nervozno.

-Da.

Brzo i plitko je uzdahnula. - Dobro. Šta hoćeš da uradim?

- Samo posmatraj svakoga ko stoji u redu. To je sve. Reci mi ako se nekoga prisetiš.

Prebledela je. Znači, bila je u pravu. Ubica je tu - barem osoba za koju je Erik mislio da je ubica bila je tu, a to što je on mislio bilo je sasvim dovoljno da se ona uplaši.

- Ne mogu da stojim ovde doživotno - promumlala je posle nekog vremena.
- Zaista, zaista moram u toalet.

- Dobro - rekao je s neodređenim izrazom lica, ali Džeklin je pomislila da je razočaran. Nadao se da će ona prepoznati nekoga - sedokosog čoveka, očigledno - ali jedino koga je sigurno prepoznala bile su one dve deveruše. Pažljivo je pogledala svakoga, ne samo sedokose muškarce, ali niko joj se nije učinio poznat.

- Izvini - rekla je žaleći što nije bolji svedok. Više nego iko drugi, želela je da bude bolji svedok. - Znam da ne pomažem.

- Voleo bih da možeš da izvršiš identifikaciju - uzvratio je on - ali ne, nikako ne želim da prepoznaš nekoga ako ne možeš. To bi naškodilo slučaju, a ne pomoglo. Ponekad je isključivanje ljudi isto tako važno koliko i prepoznavanje, jer se onda zna ko je ostao.

To ima smisla. Nije bila sigurna da je tako mislio, ali bilo je smisla u tome.

Provlačila se kroz grupice gostiju dok je išla prema glavnoj balskoj dvorani. Dok nije došla do vrata, on ju je pratio u stopu, motreći.

Video ju je kako prolazi pored senatora i gospođe Denison. Ne sasvim blizu njih ali dovoljno blizu da je gospođa Denison ugleda i prepozna kao jednu od organizatorki venčanja. Moglo se očekivati da ona primeti tako nešto. Senator nije video Džeklin, jer je bio okrenut leđima, a nije videla ni ona njega. Eriku je zastao dah u nadi da će Džeklin proći neprimećena jer, ma koliko želeo da ona vidi senatora, svakako nije želeo da senator vidi nju, a pogotovu ne tako izbliza.

Gospođa Denison se kratko osmehnula, pružila ruku i uhvatila Džeklin za mišicu zaustavljajući je. Erik je ubrzao korak probijajući se kroz gužvu. Senator Denison je nastavio da razgovara s nekim čovekom i Erik je za trenutak pomislio da će se Džeklin izvući, ali onda je gospođa Denison uhvatila muža za ruku skrećući mu pažnju kako bi ih mogla upoznati.

Erik nije bio dovoljno blizu da čuje šta su govorili, ali bio je toliko blizu da vidi kako je senator potpuno prebledeo. A Džeklin se osmehivala i njen miran, ljubak nastup ničim nije odavao da će pući koliko joj se piški. Čak je i procaskala nekoliko minuta pre nego što se izvinila i nastavila prema toaletu.

Senator Denison je zurio za njom hladnog i bezizraznog lica kao u nekog kipa.

Od propalog pokušaja u petak uveče bilo je nemoguće ugrabiti novu priliku. Džeklin se nije vratila kući; odsela je negde drugde, a pronaći je tokom dana, kako bi je mogli pratiti, nije bilo moguće. Izgleda da niko nije znao na

kojoj svečanosti je radila - ili nisu znali ili nisu hteli da kažu. Međutim, sada je tu i biće lako pratiti je odatle. Na neki način, pametnije je malo duže sačekati pre novog pokušaja. Teško je bilo pronaći je. Treba samo saznati gde je odsela, a onda pustiti da sve sačeka. Onom panduru će na kraju popustiti pažnja; moraće da ostavi Džeklin samu u nekom trenutku. Na kraju, ona će morati da ode kući. Ali šta ako se Džeklin seti šta je videla u sredu po podne pre svega toga? Šta ako nešto - lik, miris, san podstakne njeno sećanje? Policija može da pokuša s hipnozom ili nečim drugim, a onda je gotovo. Završeno i gotovo. Kad se jednom nešto kaže, ne može se povući.

Danas. Bilo kako bilo, komplikovano ili ne, Džeklin Vajld mora umreti danas.

26.

Tejt je sedela u pozajmljenim kolima u hladu drveta preko puta velike crkve i svečane sale. Kancelarije u zgradi od crvene opeke iza nje bile su zatvorene u nedelju po podne, tako da je imala celo parkiralište za sebe.

Pogled joj je bio prikovan za zgradu preko puta dok je čekala i osmatrala. Otkriti da će Džeklin Vajld biti tu nije bilo ni blizu tako teško kao pronaći je u petak uveče. To je bilo veliko venčanje, možda venčanje leta, pošto je Kerino otkazano. Pretpostavljala je kako se može reći da je otkazano budući da je nevesta ubijena. U svakom slučaju, mnogi koji su dolazili u butik pričali su o svojim planovima dok su kupovali i tako je saznala da *Premijer* organizuje to venčanje, što znači da će Džeklin biti tu.

Prvi put od kada je sve to počelo Tejt je bila zabrinuta. Od prethodnog jutra houpvelski panduri su je ponovo zvali telefonom. Detektiv Vajlder je ostavio tri poruke, a onaj drugi, narednik Garvi, jednu. Zašto je policija ponovo zove? Nisu mogli da saznaju za petak uveče. Nije bilo načina.

Ili je bilo? Kako je to moguće? Bila je toliko pažljiva. Međutim, prvi put je osetila kako je neka mrvica nesigurnosti tera da posumnja u sebe i svoje planove. *Prokleti* Daglas i njegovo jebeno prikupljanje novca u dobrotvorne svrhe, njegov dobar alibi. Njegovo pojavljivanje u petak uveče bilo je veoma javno, tako da joj nije mogao pružiti alibi sad kad joj je potreban. Ona ga je njemu obezbedila kad je zabrljao i bio u potpunoj panici, ali kad je on njoj bio potreban, da li joj je uzvratio? Naravno da nije. A sve zbog njegove gluposti i nedostatka kontrole. Daglas je imao slabosti - svaki čovek ih ima. Međutim, nije imala pojma da može da bude toliko nasilan kad dođe do ivice. Da joj je samo rekao šta se dešava, mogla mu je pomoći. Mogli su da sačine neki plan, dobar plan. Umesto toga, morala je da postupa spontano, a to je uvek opasno.

Tejt nije išla kući od prethodnog popodneva, a mobilni telefon je isključila nekoliko sati ranije jer joj je bilo dosta da ga sluša kako zvoni i vidi iste pozivne brojeve. Pošto panduri neprestano zovu, na kraju će joj se pojaviti na kućnom pragu, ali ona neće biti kod kuće kad do toga dođe. Bilo joj je potrebno vreme da razradi savršenu satnicu, i to van grada, pre nego što uzvрати policijske pozive. Mora dovesti sebe u dobro psihičko stanje kako bi pružila lako proverljive podatke. S nekoliko telefonskih poziva, nekoliko zatraženih usluga... mogla bi da sredi to. Možda Čikago. Putovala je nekoliko puta godišnje u taj grad, gde je

bilo ljudi koje je zadužila. Problem je u tome što bi u tom slučaju morala da vozi, da se njeno ime ne bi našlo ni najjednom spisku putnika u bilo kom prevozu, ali to znači da bi morala da smisli dobar razlog zašto je putovala kolima.

Ili Džeklin Vajld mora da umre. Bez nje, sve što imaju protiv Daga pada u vodu. Tejt je očistila njegova kola jer je bio toliko glup da ih parkira ispred svečane sale i dozvoli da bude viđen i dovoljno glup da postupi bez razmišljanja i dovede u opasnost sve što je s mukom izgradila. Biti njegova ljubavnica bilo je lakše nego što je mislila. Držala ga je za muda, što je oboma bilo jasno. Taj tupan se jednostavno zaljubio u nju, dao joj sve što je poželela, a sada je ona u opasnosti da izgubi sve to. Međutim, Tejt je mislila da je prilično dobro prikrila njegove tragove. Osim ako ga Džeklin Vajld ne prepozna, nijedan sudija ne bi rizikovao da od budućeg američkog senatora stvori neprijatelja tako što će izdati nalog za pretres bez održivog razloga.

Za Tejt, rešenje je bilo jednostavno. Ukloniti Džeklin, jedinu osobu koja je mogla povezati Daga sa svečanom salom u vreme kad je Keri bila ubijena i onda može bez uznemiravanja da nastavi svoj vrlo lagodan život.

Volela bi kad bi mogla da unajmi nekoga ko bi to obavio i na taj način da poretke da ima išta s tim činom, ali ona nema plaćene ubice u svom imeniku. Pored toga, kako može biti sigurna u plaćenog ubicu? Svako ko se bavi tim poslom automatski nije čovek od poverenja. Svaki čas pišu u novinama o plaćenim ubistvima i često se ispostavi da je neka budala unajmila pandura u civilu. Ona je bila odlučna da ne bude takva budala. Pored toga, ako bi krenula tim putem, morala bi da se oslobodi i plaćenog ubice po obavljenom poslu, a onda bi je to vratilo na početak. Ako hoćeš da uradiš nešto kako treba, moraš to sam da obaviš.

Bila je veoma besna na Daga; sve je to bila njegova greška. Dozvolio je da ga Keri podbada, da u trenutku izgubi kontrolu zbog nje. Štapići za ražnjiće, zaboga. Ako je hteo da se oslobodi Keri, to se moglo obaviti na sto raznih načina, mnogo manje besmislenih. Većina njih ne bi odmah ukazala na njega. Mogla je da mu pomogne da isplanira način uklanjanja koji bi ostavio ljude da se pitaju kuda je Keri nestala. Mogla je da bude još jedna u nizu odbeglih nevesti i ljudi bi na kraju prestali da je traže. Keri baš i ne bi nikome stvarno nedostajala, osim možda roditeljima, ali i njima, ako imaju i malo mozga, ne bi mnogo trebalo da shvate koliko im je život lepši pošto Keri više nema. Bože, bila je takva kučka. Tejt se uvek divila tome kako je Keri umela da bude slatka i pravi budale od ljudi kad god je htela.

Međutim, umesto da sve pažljivo isplanira, Dag je izgubio živce i sada su tu gde jesu - Tejt je ostala da počisti sav haos kako joj život ne bi bio upropašćen. Bez Daga, kuća bi joj bila oduzeta, a njen način života ugrožen. Ne bi više mogla ni da sanja da će on jednog dana ostaviti onu kučku od žene i oženiti se njome.

Bio joj je dužan. I to mnogo. Kad se sve to završi, dugovaće joj gomilu dijamanata ili kuću na moru. *Svakako* kuću na plaži.

Ako se izvuče iz svega toga, možda bi gospođa Uobražena Denison mogla biti sledeća. Problem s planiranjem Džeklininog ubistva težak je zbog stiske s vremenom. Sledeći put će moći bolje da planira.

Fer Denison nije tip žene koja može tek tako da nestane. Njeno ubistvo zahtevalo bi veoma pažljivo planiranje.

Daglas neće proći tek tako. Ne, to je njegov haos i stoga mora da pomogne da se počisti. Tejt je bilo jasno kako ne može da vozi po celom gradu bez tablica, ne posle petka uveče, i nije htela da joj neko vidi kola. Stoga je u blizini Džeklinine kuće vozila pozajmljena kola, ona koja joj je Dag obezbedio - jedan od automobila gospođe Denison, BMW limuzinu. Tejt je mislila da je to zabavno. Gotovo je želela da je vide - limuzinu, naravno, ne nju - kako bi svemoguća gospođa Denison bila podvrgnuta ispitivanju o svom kretanju tog popodneva. Kako bi tek bilo kad ne bi imala alibi? Kad bi panduri počeli da misle da je možda gospođa Denison ubila Keri kako im ne bi ušla u porodicu.

U stvari, možda bi bilo dobro da neko primeti kola. Tejt je nosila rukavice, tako da nije morala da brine o otiscima, a šešir i naočari za sunce predstavljali su dobru masku, barem izdaleka. Trebalo je samo da ispali jedan dobar hitac, zatim da zbriše kolima i gurne ih negde. Na kraju bi ih pronašli, ali važno je da tu ne bude ničega što bi se moglo povezati s njom.

Bilo je rano veče, ali još se videlo - ah, leto - kad su se mladenci pojavili na izlazu. Najzad! Tejt se već malo ukočila od dugog sedenja u kolima, a ruke i glava su joj se znojile ispod rukavica i šešira. Ubrzo posle odlaska mladenaca svatovi su počeli da ulaze u kola i odlaze, kola za kolima su izlazila s parkirališta odlazeći u raznim pravcima. Niko nije obratio pažnju na automobil preko puta. Tejt je namerno stala iza parkirališta, u hladovini, tako da ako je neko i pogledao u njenom pravcu, kola su mogla delovati kao prazna.

Čak je videla kako Dag i ona njegova kučka od žene odlaze. Dobro. Dakle, niko ne može da potvrdi da je gospođa Denison bila u crkvi u trenutku kad je

Džeklin Vajld ubijena negde drugde. Sada će Dagova reč biti protiv reči njegove žene, protiv koje će biti upereni i dokazi. Tejt se to učinilo kao dobro rešenje.

Konačno, Džeklin Vajld je izašla kroz sporedni izlaz. Tada je sumrak već bio gušći. Nije bila sama, nikad nije sama, dođavola. S njom su bile dve starije žene i jedna lepa crnkinja. Izgrlile su se i posle nekoliko reči svaka se uputila prema različitim delovima parkirališta. Jedna žena je krenula prema jaguaru koji je izgledao isto kao Džeklinin. Tejt je razmišljala

- O tim kolima kad ih je videla na parkiralištu, pitala se da li je Džeklinin automobil već bio popravljen i tako brzo joj vraćen. Nije joj izgledalo moguće, ali ju je taj detalj uznemirio. Lepo bi bilo da ima neko logično objašnjenje.

Naravno, detektiv Vajlder je bio u blizini, prateći Džeklin s parkirališta. Tejt je bilo gotovo drago. Lakše bi obavila posao koji je naumila kad bi uhvatila Džeklin samu, ali može i on da ode s njom. Mogla bi jednim udarcem da ubije dve muve, ako bude moguće. Bilo bi najbolje da se prvo usredsredi na jedno, prvo Džeklin pa onda Vajlder, ali nije znala šta nosi noć. Pored toga, ubiti pandura nije baš lako, a i izazvalo bi pravi pakao, mada je ona bila spremna na sve. Ako joj se bude pružila prilika, iskoristiće je samo zato što ju je živcirao.

- Gde li ćeš biti noćas, Džeklin? - šaputala je Tejt. Pitala se da li su organizatorka venčanja i policajac došli jednim kolima i razmišljala da li je to lakše ili teže. Zaista nije ni važno. Od tog trenutka moraće da improvizuje. Kad se prilika ukaže, krenuće.

Džeklin je ušla u tojotu i Tejt je morala da se nasmeje. Hej, nije li to pad s jaguara? Detektiv Vajlder je nastavio da hoda i, pošto je parkiralište već bilo uglavnom ispražnjeno, primetila je njegova kola skroz na kraju. Znači, svako ima svoj automobil. Verovatno je i to dobro. Nekako, na neki način, mora da uhvati Džeklin Vajld samu. Treba joj samo nekoliko sekundi.

Džeklin je rekla kako samo želi da se vrati u hotelsku sobu i padne u krevet. Sama. Erik je sumnjao da ona *zaista* želi to, ali ona je mislila da je tako najbolje. Štitila se od njega, što ga je užasno ljutilo, ali sad barem zna odakle potiče njena rezervisanost. Ipak, nije nameravao da odustane; postojalo je nešto među njima što je bilo dobro. U najmanju ruku, postojala je mogućnost da se to dobro razvije u nešto vrlo dobro i ona će na kraju to priznati.

- Idem pravo u hotel - obećala je. - Ne moraš da me pratiš do hotela i zaključaš me.

- Aha, ali ipak moram.

U trenutku je izgledala besno, a onda je preko ramena pogledala crkvu i primetno uzdrhtala. - U redu - rekla je tiho. Barem zasad. Ništa joj se ne može desiti dok on pazi na nju jer on ne bi preživeo da joj se nešto dogodi. Pokušaj ubistva u petak uveče bio je prokleta blizu cilja, a krv mu se još ledila pri pomisli na to za koliko ju je metak promašio.

Umorno je klimnula glavom, zatim otključala svoja kola i bacila torbicu na suvozačko sedište. - Biću odmah iza tebe - rekao je Erik i nastavio prema svom automobilu.

Morala je da sačeka da se uključi u saobraćaj, a on je već bio iza nje iako je morao da ide dalje do svojih kola. Vozila je u okviru ograničene brzine i držala se krajnje desne trake. On se pitao da li to radi da bi ga živcirala i nasmejao se na tu misao. Svi znaju da panduri voze preko dozvoljene brzine; to je nekako kao radna obaveza.

Saobraćaj nije bio gust, tako da je, dok ju je pratio, Erik imao dovoljno vremena da razmišlja i da svesno prizna sebi ponešto. Želeo ju je. Ne samo za poneku noć, ne za jedan ili dva izlaska. Uveliko mu se uvukla pod kožu, a on se tome neće odupirati. Želeo je nju, lošu kafu, probleme s poverenjem i sve to. Odavno nije toliko želeo nekoga ili nešto. Čak je voleo i način na koji ga je bockala, kao što je upravo radila svojom preobazrivom vožnjom. Da je to njen uobičajeni način vožnje, ne bi platila onu kaznu za prebrzu vožnju kad su se prvi put sreli.

Pogled mu je bio na njenim zadnjim svetlima, a misli su mu svakako bile na drugoj strani, tako da ga je uhvatilo crveno svetlo na semaforu. Inače bi bio prilepljen uz nju. Džeklin je prošla kroz žuto. Da li je pokušavala da ga se oslobodi? Da ga razljuti? Kao da nije znao kuda ona ide. Da li je prošla kroz žuto zato što je vozila rasejano kao i on, možda iz istog razloga? Možda je razmišljala o prethodnoj noći ili prethodnoj nedelji, ili o mogućnostima za tu noć. Ili još bolje, o mogućnostima za narednu nedelju ili narednu godinu.

Pošto se uverio da ne nailaze nijedna kola, Erik je razmišljao da prođe na crveno umesto da čeka da se svetlo promeni, ali jedna žena u tesnoj trenerci naglo skrenu i iskoči na pešački prelaz neposredno ispred njega džogirajući dok joj je konjski rep poskakivao sa svakim korakom. Ispustio je zvuk kao da povraća. Sigurno je najsporija džogerka koju je ikad video.

Iznenada, iza njega se pojaviše farovi. Kola svetle boje, BMW, proleteše mu s leve strane, projuriše kroz crveno i umalo ne oboriše onu ženu. Žena je

odskočila unazad, pred sama Erikova kola, povikala za kolima koja su je zamalo pokosila, a onda pokazala srednji prst prema zadnjim svetlima tog auta.

Malo napred ulica se sužavala iz četiri trake u dve, sa ostrvom između njih, i kola koja su nailazila počela su da trube na „bemvejca“ koji je naglo promenio traku i oštro uleteo odmah iza Džeklin. Prokletstvo, umalo.

Zašto bi neko rizikovao da prođe kroz crveno svetio kako bi pretekao samo jedna kola? Nije vredno tolikog rizika. Osim ako...

- Sranje!

Erik je izbacio crveno svetio na komandnu tablu, upalio ga i otvorio prozor da bi doviknuo ženi koja je i dalje stajala ispred njegovih kola zureći za BMW-om koji je načinio prekršaj. - Gospođo, jebem mu, sklanjajte se s puta!

Žena se naglo okrenula, vidno besna. Možda je htela da se svađa s njim, možda da i njemu pokaže srednji prst, ali videla je policijsko trepćuće svetio i povinovale se povlačeći se nazad na pločnik. Prozviždavši pored nje, video je njen zadovoljan, odobravajući izraz dok je upućivala osmeh razumevanja za njim.

Džeklin i ona druga kola bili su daleko ispred njega. Osećao je svaki pedalj koji ga je razdvajao od nje, a panika mu se širila venama kao izmravljen led. Koliko mu se čini, ne može stići na vreme. Bilo mu je jasno. Gotovo da je video kako se to dešava pred njegovim očima, a on ništa ne može da uradi. Što je još gore, dok je jurio kroz raskrnicu, jedna kola su skrenula udesno ispred njega i još više ga usporila. Činilo se da još niko nije primetio crveno svetio; kola koja su nailazila iz suprotnog pravca nisu se sklanjala u stranu, a kreten ispred njega nije se micao s puta.

Dograbio je radio-stanicu i počeo da viče, pomerajući se krajnje ulevo u pokušaju da pretekne kola ispred sebe koja su tvrdoglavo odbijala da popuste. Bilo kako bilo, pomislio je, taj kreten će zaraditi kaznu.

Džeklin je shvatila, prekasno, da je ostavila Erika na semaforu. Malo je usporila kako bi mogao da je sustigne pošto se svetio na semaforu promeni. Verovatno je pomislio da ga je namerno ostavila, ali nije bilo tako. Možda ju je protresao iz temelja, ali nije glupa, te bi pokušaj da ga izbegne, kad on zna kuda se uputila, bio više nego glup, bio bi vrhunski glup.

Pošto je gledala u retrovizor, bilo je nemoguće da ne primeti jedna kola kako u punoj brzini prolaze kroz crveno. Istog trenutka je uočila opasnost - kola koja lete prema njoj, put koji se sužava u dve trake, saobraćaj koji joj dolazi u

susret. Trgnula se i ubrzala, pokušavajući da ostavi mesta tim kolima da se smeste iza nje pošto nije bilo mesta na zaustavnoj traci da ih propusti, mada bi to radije učinila. Ionako je bolje da pusti glupe vozače ispred sebe nego da budu iza nje.

Taj automobil se zakucalo iza nje, a zatim jurnuo napred i udario je u zadnji branik. Iznajmljena tojota se zanela, malo kliznula u stranu i povratila ravnotežu. Džeklin je vrisnula, ali je bila toliko prisebna da pusti da kola sama uhvate pravac. Zbog toga je tu dodatna oprema. Htela je da učini to pomoću volana, ali ipak nije i, naravno, kola su se sama ispravila.

Šta je s tim idiotom iza nje? Prva pomisao joj je bila „pijanica“, a onda joj je srce zastalo. Poslednji put kad je pomislila da je na putu pijani vozač, ta „pijanica“ je pokušala da je ubije. Ali to nisu bila ista kola. Iako se svaki svedok sećao druge boje, svi su se saglasili da je bila tamna. Ova kola su bila svetla, nekako bež. Znala je da je Erik tražio od nje da pokuša da se seti znaka ili marke pomoću kojih bi mogla da prepozna onaj automobil, ali pošto su je kola iza nje ponovo udarila - ovog puta još jače, toliko jako da je poskočila, a tojota je ponovo skliznula u stranu - svu pažnju je usmerila na put. Hvala bogu! U daljini je iza sebe videla blesak svetla, što ju je uverilo da Erik dolazi.

Kola iza nje prešla su u slobodnu traku za skretanje ulevo i ubrzala da se izravnaju s njom. Džeklin je okrenula glavu i pogledala vozača. Uprkos šeširu sa širokim obodom koji je bacao senku na veći deo vozačevog lica i uprkos sve slabijem dnevnom svetlu, farovi kola koja su nailazila iz suprotnog pravca, kao i svetla s kontrolne table, otkrili su joj poznato lice.

Tejt Bojn, deveruša koja je kazala Keri da odjebe na onako dramatičan način. Iskežila se u neku grotesknu karikaturu osmeha. Prozor sa suvozačke strane je bio otvoren, tako da je Džeklin takođe vrlo jasno videla pištolj u Tejtinoj ruci. Džeklin je nagonski pritisnula kočnicu.

Pucala je široko i metak je promašio Džeklin, ali je razbio prozor do vozača i vetrobran. Automobil koji se nalazio iza Džeklininog udario ju je otpozadi i odbacio iznajmljena kola na ivičnjak. Udarac je bio neverovatan, protresao joj je svaku kost u telu i zategao sigurnosni pojas, zbog čega se cimnula unazad takvom silinom da joj je glava poskakivala kao da se tumba napred-nazad na nekom nepredvidivom višestrukome toboganu. Čvrsto se držala, tresući se, potresena pucnjem i drmanjem kola. Srce joj je lupalo, a svaki mišić u njoj pretvarao se u slabašnu, pihtijastu masu. Jedino što joj je pomoglo da potpuno ne izgubi kontrolu bila je činjenica da Erik stiže.

Kola koja su je udarila otpozadi zaustavila su se i vozač je iskočio iz njih.

- Kravo glupava! - urlao je vozač na Džeklin - šta to radiš, jebote? - Jarkocrven u licu, pretio joj je pesnicom dok je prilazio njenim kolima.

Ispred njih, Tejt je izvela polukružno okretanje na putu i vraćala se. Džeklin se u panici okrenula i videla svetlo, što je bio znak da će Erik stići za neku sekundu, ali Tejt je bila mnogo bliža, tako da će i to biti prekasno. Bila je kao glineni golub; mora da izađe iz tih prokletih kola.

- Lezi! - vrisnula je na ljutitog čoveka koji joj je preteći prilazio. - Pištolj! - Dok je urlala, petljala je oko dugmeta za otpuštanje pojasa pokušavajući da se oslobodi, ali se mehanizam izgleda zaglavio. Onaj čovek je pogledao oko sebe i ugledao trepćuće svetlo, drugi automobil u punoj brzini i razbijene prozore, te se uz psovku pomerio prema ivici puta, pognuto otišao iza svojih kola i bacio se na zemlju pokrivajući glavu rukama.

U agoniji, Džeklin je pogledala na kola koja su nailazila. Nije mogla da izađe iz tojote jer ju je pojas snažno prikucao tako da je jedva mogla da se pomera. Ne, nije to bilo zbog pojasa, to su bile njene ruke koje su se tako silovito tresle da nije mogla da pritisne dugme. Tri sekunde.

Pritisnula je mehanizam i pojas je popustio. Dve sekunde.

Bacila se u stranu pokušavajući da dohvati suvozačka vrata. Prekasno, prekasno. Jedna sekunda. Tejt je gotovo bila tu, skoro uporedo s njenim kolima.

Tada je proleteo Erikov auto s trepćućim svetlom i umesto da okrene oko Tejtinih kola, udario je pravo u njih.

Vazdušni jastuci su najbolji izum koji postoji, pomislio je Erik kao kroz maglu, plivajući ka svesti. Zahvaljujući udarcu, i glava mu je plivala. Jebote, i bolelo ga je. Osećao se kao da ga je neko tresnuo palicom za bejzbol u lice. Tek sutra će se užasno osećati. Međutim, znao je gde se nalazi, tačno je znao šta se dogodilo.

Bio je onesvešćen samo nekoliko sekundi, jer je Džeklin došla do kola i na sve načine pokušavala da otvori vrata, mahnito drmusajući kvaku i vrišteći. Erik je podigao glavu. Video je tek toliko kroz razbijeni vetrobran da razazna da mu je prednji deo kola slupan i zgužvan. Verovatno totalna šteta. Sranje. Izveštaj i popunjavanje obrazaca u vezi s tim potrajaće nedelju i po dana.

- Eriče! - urlala je Džeklin. Glas joj je zvučao kao iz bunara, daleko i odjekivao je, ali ubrzo je postao mnogo jasniji.

- Šta je? - uspeo je konačno da progovori, mada je i sebi zazvučao džangrizavo. Gospode. Unutrašnjost kola je bila puna belog gasa iz vazdušnog jastuka, koji je ličio na dim, kao da su se kola zapalila, ali znao je da nisu. Kola ne gore tako lako u stvarnosti kao na televiziji.

- Jesi li lud? - Džeklin je vikala dok je nastavljala da drmusava vrata. Pogledala je udesno. - Dolazi ovamo i pomozite mi, kretenčino! - urlala je.

- Možda - rekao je odgovarajući na njeno pitanje. - Samo malo. - Dobro, sve se vraća na svoje mesto. Dođavola, baš je bio jak udarac.

Poslao je radio-poruku dok je jurio automobil koji je prošao kroz crveno svetlo i patrolna kola su počela da stižu na lice mesta opkoljavajući Tejt, mada njena kola nisu bila u voznom stanju. I ona je imala vazdušni jastuk - šteta - ali koliko je uspeo da vidi, nije se pomerala. I druge sirene, koje su se čule izdaleka ali su se približavale, umešale su se u sve to.

- Tejt Bojn? - upitao je.

Džeklin klimnu glavom. - Ovog puta sam je videla kad je pokušala da me upuca. - Oči joj zasuziše dok se borila s vratima, a Erik je odgurnuo ispumpani jastuk i pružio ruku. Uhvatio je Džeklininu ruku i ona mu je dopustila da je drži. - Ne plači, dušo. Ona više ne može pokušati da ti naudi. Gotovo je.

Džeklin pređe rukom preko lica i istrže ruku iz njegove.

- Ne plačem zbog toga, ti... glupa idiotska *budalo!*

- Ah. Ona plače zbog njega. U redu onda. - Ja sam dobro rekao je, pokušavajući da se ne smeška, jer ju je dovoljno dobro poznavao i znao da joj se to ne bi dopalo.

Plave oči joj zasijaše. Suze nisu umanjile njen bes. - Uleteo si svojim kolima u njena. Mogao si da pogineš!

Bila je potpuno bleđa, maskara joj je curila niz obraze i, mada je više nije dodirivao, video je koliko se tresla.

- Policijska. Prave ih kao tenkove - objasnio je, ali to je nije umirilo.

I dalje je drmalala vrata, a onda je neki momak - mora da je to onaj koga je nazvala kretenčinom - prišao pa je i on počeo da ih vuče. Erik uzdahnu i otključa - mogli su da provuku ruku kroz razbijen prozor i sami ih otključaju da su malo razmislili - a onaj momak je povukao i otvorio vrata taman toliko da Erik može da se oslobodi pojasa i da se izvuče napolje. Samo malo je bio nestabilan. Dobro, možda malo više, ali dok je tako stajao, osećao je kako se sve oko njega ponovo vraća u normalu. Krv mu je curila niz lice, po košulji, iz nosa i

posekotine na čelu. Nos mu je bio utrnuo; nadao se da ga nije slomio, a ako i jeste, neće mu biti prvi put. Ne, disao je kroz njega gotovo normalno, mada je krvario.

Džeklin ga je zagrlila obema rukama i držala ga podupirući ga, i, mada nije morala da ga pridržava, nije smatrao kako je važno da joj to kaže u tom trenutku. Lepo je bilo pridržavati se za nju.

Priljubila se uz njega i držala ga, a on je posmatrao kako policajci iz Atlante pomažu Tejt da izađe iz kola. Javio je radio-vezom da je naoružana, te su s njom postupali kao s naoružanom i opasnom osobom, što i jeste bila, a to je značilo da nisu bili mnogo nežni. I njoj je nos krvario, a on je osetio kako ga obuzima zadovoljstvo zato što, ako se ne vara, njen nos *jeste* slomljen. Nadao se da će joj zarasti ukrivo.

Imao je želju da nokautira tu kučku, ali držao se po strani. Kao prvo, nije želeo da joj pruži priliku za građansku tužbu, a i važnije mu je bilo da ostane s Džeklin. Kao drugo, ako bi je bacio na pod, izveštaji o tome koštali bi ga života. Dovoljan će mu biti i izveštaj zbog kola.

Tejt je pokušavala ramenima da obriše krv koja joj je curila iz nosa, jer su joj ruke bile vezane iza leđa, i doviknula mu: - Hoću da se dogovorimo! Mogu da vam ga predam. Mogu da vam predam čoveka koji je ubio Keri!

- Naravno da možete - odvratio je Erik tiho i osmehnuo se.

Erik nije mogao a da se ne nasmeši iako ga je bolelo lice. Ovog puta senator Denison se našao na *njegovoj* polovini terena. Ranije toga dana izdat je nalog za pretres kola koja je Denison vozio onog dana kad je Keri Edwards bila ubijena, a Tejt Bojn cvrkutala je kao ptičica. I dalje je mislila da može da se nagodi i prođe sa uslovnom kaznom, ali će se ubrzo razuveriti. S tragovima krvi u kolima, javnom tužiocu zaista neće biti potrebno njeno svedočenje za podizanje optužnice.

Senator se meškoltio na neudobnoj stolici u sobi za saslušanje. Još nije zatražio advokata, ali ubrzo hoće. Erik je učinio sve kako bi senatoru bilo udobno u tom trenutku. Možda će on reći nešto što će olakšati postupak.

Erik je uzdahnuo i zavrteo glavom. - Mislim da donekle mogu da razumem kako se to dogodilo - rekao je sažaljivim tonom. - Iz svega što sam čuo, nije bilo lako slagati se s Keri Edwards.

- Da - reče Denison nervozno. - Nije. - Pogledao je prema zatvorenim vratima. - Je li moja žena napolju? Ona zaista ne bi trebalo da bude ovde, ali kada ste telefonirali, bila je uporna...

- Narednik Garvi se brine o vašoj ženi, senatore. U dobrim je rukama. - Jadna žena. Ubrzo će se zaprepastiti kao nikad u životu. Možda je sumnjala da joj je to đubre za koje se udala neverno, ali Erik nije verovao da je imala pojma kako je kadar da ubije. S druge strane, bila je jaka žena i to je neće slomiti. - Šta vam je Keri učinila? Vi niste tip čoveka koji je sposoban za hladnokrvno ubistvo.

- Ne, naravno da nisam! - reče senator trgnuvši se.

- Mora da je uradila nešto, nešto što vas je toliko razbesnelo da ste izgubili glavu u trenutku.

Senator je prebledeo. - Nemam pojma o čemu govorite.

- Pa, samo se držim onoga što nam je gospođica Bojn kazala do sada, ali naravno, ona nije bila tamo. Vi jeste.

Erik je mislio da Denison ne može biti bleđi nego što jeste, ali bio je. - Ne znam šta vam je gospođica Bojn rekla, ali ona je isto toliko nestabilna kao i njena drugarica. Ne možete joj verovati ni reč od onoga što kaže.

Ne, ali svakako mogu verovati tragovima krvi nađenim u senatorovim kolima. Neko je dobro očistio taj auto, ali nedovoljno dobro, jer im Tejt nije rekla da koriste izbeljivač, mada testovi mogu da pokažu rezultat i pored izbeljivača. Teže, ali je moguće. Onaj ko čisti ionako ne bi koristio izbeljivač na skupocenoj koži.

- Dajte, senatore - rekao je on tiho. - Šta je učinila? Je li u pitanju ucena? Da li je sve više navaljivala, tražeći sve više?

Senator mora da je video sigurnost na Erikovom licu jer su njegove sledeće reči okončale saslušanje. - Hoću advokata.

Erik uzdahnu i klimnu glavom. - Reći ću nekome da vam donese telefon. - Bilo bi lepo da dobije priznanje, ali to nije neophodno. Imali su dokaz i Tejtino priznanje. Ostali su možda propevali, ali Denison je političar. Bio je upoznat s pravom da ne odgovara na pitanja bez prisustva advokata. To je još nešto što nije tako jednostavno kao na televiziji.

Erik je ostavio Denisona u sobi za saslušavanje da se malo krčka dok ne dobije telefon da pozove advokata. Ugledao je Garvija kako razgovara s veoma uznemirenom Fer Denison. Bilo mu je žao što će biti povređena svim tim

zbivanjima. Sumnjao je da je ona od onih žena koje su uvek uz svog čoveka - bila je prejaka, isuviše realna - ali to će je povrediti.

Erik im je prilazio i kad je došao do njih, gospođa Denison je naglo okrenula glavu i zagledala se u njegovo izmoždeno lice. - Je li to zaista istina?

On je samo jednom klimnuo glavom i to je bilo dovoljno. U gospođi Denison su se uzburkala mnoga osećanja, što se jasno ocrtavalo na njenom licu - neverica, povređenost, prihvatanje, a zatim bes. Volela je svog muža, nekad, možda ga još voli, ali gruba stvarnost brzo je dopirala do nje.

- Znali ste?

- Da je ubio Keri? Ne. Još nisam sigurna da verujem kako je mogao da učini tako nešto. - Nekako je uspevala da ostane na visini, da bude pribrana uprkos bolu. - Što se tiče Tejt... znala sam da postoji neko. Nismo imali pravi brak već godinama. Međutim, nisam imala pojma da je s nekom tako mladom. Zaboga, Tejt je mlađa od našeg sina.

- Tražio je advokata - reče Erik.

- Šteta - promrsi Garvi sebi u bradu.

Činilo se da Fer postaje uravnoteženija. Isturila je bradu. - I ja moram da obavim neke telefonske razgovore. Prokleta da sam ako Daglas uzme advokate moje porodice ili moj porodični novac da plati troškove advokata za sebe ili gospođicu Bojn. Moj muž nema mnogo svog novca, već je uvek bio zadovoljan time što živi od mog. Hoću da oseti svaki cent kojim će plaćati advokate. Kad bude trebalo da ode u zatvor, neće imati ni jednog jedinog centa.

Neće, pomisli Erik. Ona nimalo nije tip žene koja je uvek uz svog čoveka.

Morala je da bude saslušana i da popuni neke obrasce, ali konačno, Džeklin je bila kod kuće. Palila je svetla dok je prolazila kroz kuću. Bilo je kasno, njeno uobičajeno vreme za spavanje je odavno prošlo. Čovek nikad više ne ceni svoj dom nego kad mu ga oduzmu na nekoliko dana. Njena sofa, njena fotelja, njena kuhinja. Njeno vlastito kupatilo. Njen krevet. *Dom*. Saznanje da je žena koja je pokušala da je ubije pritvorena samo je popravilo njeno raspoloženje. Prvi put posle mnogo dana mogla je da se opusti.

Garvi je pokupio nju i Erika s mesta udesa i odvezao ih nazad u Houppvel, gde je Erik vrlo brzo uspeo da obezbedi druga kola. Odbio je da ode u bolnicu da se pregleda, naravno, ali mu je Garvi naredio - osiguranje je tako nalagalo - te je nerado popustio. Garvi je ponudio da joj sredi da iznajmi druga kola, ali je dodao da će njen jaguar biti gotov narednog dana i da će je on do tada sa

zadovoljstvom voziti kuda god treba. Odbila je iznajmljena kola. Koga ona zavarava? Bežala je od toga danima i vreme za bežanje je završeno.

Džeklin je ušla u kuhinju i otvorila plakar da uzme kesu s kafom bez kofeina. Bilo je kasno, bio je to naporan dan, ali svakako neće otići u krevet još neko vreme. Bila je isuviše nervozna da bi mogla da spava. Nameravala je samo da sedi tu, u svojoj kući, i živi svoj život.

Odmeravala je kafu koju je sipala u filter kad se začulo zvono na vratima. Mama, pomislila je, jer je, naravno, telefonirala Madlin i ispričala joj ono osnovno i bitno o svemu. Međutim, kad je pogledala kroz špijunku, shvatila je da nije Madlin na njenom pragu. Otvorila je vrata i pomerila se u stranu da pusti Erika unutra. Na sebi je imao čistu košulju i flastere preko posekotina na čelu i preko korena nosa. Imao je podlive ispod oba oka. Bio je nešto najlepše što je ikad videla.

Bez reči, obavila je ruke oko njega, a on ju je čvrsto zagrlio. Duboko u sebi osetila je kako se ponovo predaje, kako se oslobađa straha koji joj je samo paralisao život. Borila se protiv tog predavanja još otkako je naletela na njega u opštini i neće se boriti više ni jedne jedine sekunde. Među njima je postojalo nešto istinsko i želela je da sazna šta je to i kuda će ih odvesti. Možda su imali klimav početak, ali on joj je spasao život. Bez oklevanja, zaletio se svojim kolima u Tejtina, stavio svoj život na kocku da bi spasao njen. Šta još čovek može da učini da bi zadobio nečije poverenje? On je dobar momak, njen pravični rendžer Stadli. Hej, nedostaje mu samo beli šešir.

Odmakla se od njega i pokušavala da razmisli. Teško je znati šta treba da kaže da bi sve ispalo kako treba. Danima ga je gurala od sebe - zaljubljuivala se u njega, čvrsto ga se držala, a onda ga gurala od sebe po svaku cenu. Više nije želela da ga gura. To bi mogao da bude važan trenutak, prekretnica u njenom životu, i nije htela da zabrlja. Nije imala nikakav plan za tu situaciju, nikakav grafikon niti uredan spisak.

- Pomalo hrčeš - konačno je progovorila. - Treba se navići na to, ali voljna sam da probam.

Malo je izvio obrve. - Ti kuvaš najgoru kafu koju sam probao u životu, ali vredna si te neprijatnosti.

Naglo je podigla glavu. - Nije istina!

Obuhvatio ju je rukama oko struka. - Da, jeste. Ispljunuo sam je. Kakvo je ono sranje bilo?

- Ukus lešnika i maline. Moj omiljeni. - Pa nije baš. Mogla je da ga podnese, ali uglavnom je trošila ono što je ostalo u kesici. To može da mu otkrije i kasnije. Međutim, zaista je volela kafu s različitim ukusima, samo ne baš s tim.

Nije mogla da se ne osmehne. - Ponekad imam čudno radno vreme.

-I ja.

-I vrlo često vikendima.

- Takođe.

Spustila mu je glavu na grudi i osluškivala jasne otkucaje njegovog srca. Čvrsto ju je držao, ali mogla je da oseti razliku u načinu na koji ju je držao, po neznatnom pomeranju njegovog tela. Već ga je iznenađujuće dobro poznavala.

- Boli te? - upitala je.

- Pomalo - priznade nerado. Pravi muškarac koji ne želi da prizna da mu je sudar mogao i malo nauditi.

Mala laž, ali ona će preći preko nje. - Jadna bebice. Šta misliš o prijatnom potapanju u kadu s vrućom vodom?

O, dopao joj se taj uzdah. Onaj koji je došao duboko iz njega i koji je nemo otkrio njegovu naklonost. - Samo ako se ti potopiš sa mnom.

Džeklin se osmehnula i propela se na prste da ga poljubi. - Lepo zvuči.

Erik je jedino želeo pristojnu šolju kafe. Kafu koja nije imala ukus čokolade ili lešnika ili - još ne može da veruje - karamel-krema. Desert je dobar kad se služi uz kafu, ali dođavola, ne želi taj ukus u kafi. Ipak, nije ni tako loše kako bi moglo da bude. Ispostavilo se da je one užasne splačine koje je dobio prvi put napravila samo tada.

Prošlo je dve nedelje otkako je Tejt Bojn bila uhapšena i povukla senatora za sobom. Slučaj se lepo uklapao, kockicu po kockicu. Naravno, pritisak koji je usledio bio je za priču. Papirologija takođe. Međutim, sve se polako smirivalo, pa je čak i njegov lični život izgledao kako treba.

Samo što još nije živeo s Džeklin. Barem je imao četkicu za zube i nešto odeće kod nje i uglavnom je noći provodio tamo. Čak ga je nagovorila da gleda njenu omiljenu televizijsku seriju o preuređenju kuća, mada, istini za volju, nisu mnogo vremena provodili ispred televizora. Ubrzo će se dogovoriti da žive zajedno - video je da je to na pomolu i neočekivano žarko je to želeo. Do jeseni,

najkasnije do Božića, možda će se i venčati. Prepustio je Džeklin celokupno planiranje.

Sve je bilo gotovo savršeno. Jedino se još nije usuđivao da joj oduzme onu njenu kafu i preuzme komandu nad aparatom. Ona je stalno mislila da će on zavoleti jutarnju kafu s ukusom čokolade, a on nije hteo da joj vređa osećanja. Voleo ju je, i to ne malo. Ipak, na kraju će sestri i otvoreno i ozbiljno porazgovarati o kafi. Možda su i njena i njegova kafa dobre. Svakako će mu dozvoliti da drži svoju konzervu kafe u plakaru.

Međutim, zasad se pitao da li je bezbedno svratiti negde i kupiti šolju kafe. Još se nije usuđivao da pokuša, ali možda je ona loša sreća deo prošlosti. Ipak, nije hteo da ide u *Mekdonalds*, a i ona pumpa s prodavnicom je bila isključena. Džeklin je stalno hvalila *Klers* i on je pomislio da bi jednim udarcem mogao ubiti dve muve. Mafini za Džeklin, šolja dobre kafe za njega i poen za njega što joj je doneo mafine.

Naravno, lokal kao što je *Klers* nije imao prozorče za vozače, tako da je morao da uđe. Pogledao je oko sebe i dopalo mu se ono što je video. Sobno cveće - ili je pravo ili vrlo dobra imitacija. Okrugli stočići i stolice koje nisu delovale udobno. Iz skrivenih zvučnika dopirala je tiha, nenapadna muzika. A najbolje od svega, sredovečni, lepo obučeni ljudi, uglavnom žene, pijuckali su kafu i grickali mafine. Parovi su razgovarali i jeli. Žene su ćaskale. Jedna žena je sedela sama i čitala knjigu, dok je druga bila za laptopom. Šta može biti bezbednije od toga? To nije mesto gde mora da se saginje iza konzervi motornog ulja.

Erik je naručio kafu i šest mafina različitog ukusa, jer nije tačno znao koji je Džeklinin omiljeni. Maštao je kako je hrani njima, zalogaj po zalogaj, žena za tezgom mu je pružala kafu -još nije dobio mafine - kad je zvonce na vratima najavilo novog gosta. Blagajnica, koja mu je upravo dala kafu u ruku, preblede i tako naglo ustuknu da je udarila u aparat za kafu.

Jedan ljutiti glas narušio je tišinu. - Kučko! Znao sam da ću te naći ovde!

Erik pogleda preko ramena. Onda zažmuri i pognu glavu. - Uh, sranje, ne opet!

Beleška o autoru

Linda Hauard, autorka brojnih bestselera Njujork tajmsa, rođena je 3. avgusta 1950. u Alabami. Dobitnica je mnogih nagrada i napisala je dosad pedeset romana.

Živi u Alabami s mužem i zlatnim retriverom.